

BIBLIATANULMÁNYOK

Három kozmikus üzenet

Írta: Mark Finley

2023. április, május, június

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2023

Copyright © Mark Finley, 2023

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A Bibliatanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatiskolai Osztálya készíti, a Szombatiskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett Bibliatanulmányok a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2023 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatóak.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-85-8

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Jézus győz, Sátán veszít	6
2. tanulmány: Végzetes pillanat	14
3. tanulmány: Az örökkévaló evangélium	22
4. tanulmány: Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!	30
5. tanulmány: Az ítélet jó híre	38
6. tanulmány: Isten ítéletének órája	46
7. tanulmány: A Teremtő imádása	54
8. tanulmány: A szombat és a vég	62
9. tanulmány: A város, aminek Zűrzavar a neve	70
10. tanulmány: Sátán végső megtévesztései	78
11. tanulmány: Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 1. rész	86
12. tanulmány: Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 2. rész	94
13. tanulmány: Isten dicsőségének ragyogása	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyyagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

A hármás angyali üzenet

Egy héttel a nagy csalódás előtt, 1844. október 15-én Németországban egy hívő lutheránus családban született egy fiúgyermek, Friedrich Nietzsche lett a neve. Belőle vált a modern kor egyik legbefolyásosabb ateista gondolkodója. Abban a hitben élt, hogy a keresztények Istene haldoklik Nyugaton, ezért hevesen szembeszállt a keresztény vallás tartós erkölcsi befolyásával, gúnyosan „rabszolga erkölcsnek” titulálva azt. Szerinte ez a gyengék erkölcsé, akik az erősebbektől védekezni próbálva agyaltak ki olyan balga gondolatokat, mint például: „szerezd ellenségeidet”. Nietzsche úgy vélte, hogy a modern korban túl kell lépni a „jó és a rossz” elavult fogalmán. Egyik könyvében (*Így szólt Zarathustra*) az egyik szereplő felkiáltott: „Törd össze az ősi törvénytáblákat!” (Természetesen a Tízparancsot értette ezen).

1844 jelentős volt Karl Marx, a kommunizmus alapítója számára is. Abban az évben írta meg *Gazdasági-filozófiai kéziratok 1844-ből* című munkáját, amit azonban csak 1932-ben adtak ki a Szovjetunióban. Marx ideológiájának korai fejlődését mutatják a kéziratok, amelyekben a teljes egészében materialista lét mellett érvelt, ami különböző gazdasági szakaszokon halad át, míg a világ munkásai egyesülnek, elsöprik kapitalista elnyomóikat és létrehozzák a földön az utópiát.

1844 Charles Darwin számára is fontos volt. Írásában, ami később *Első vázlat* címmel vált ismertté, kifejtette evolúciós elméletének egyik legkorábbi megfogalmazását, amit azonban akkor még nem ismerhetett meg a világ. Csak 1859-ben, *A fajok eredete* kiadásakor tárta a nyilvánosság elé Darwin a nézetét, miszerint minden földi élet egy közös őstől ered, kizárólag természetes és véletlenszerű folyamatokon át.

Azonban az 1844-es évben Dán 8:14 kétezer-háromszáz napról szóló próféciája is teljessé vált. A nagy csalódás után megmaradt hívők szintén ebben az esztendőben plántálták el a magot, amiből aztán egy világszéles mozgalom bontakozott ki, amelynek lényegi üzenete elutasította a marxi, nietzschei, darwini ideológiát.

Marxszal ellentétben a hetednap Adventista Mozgalom azt hirdette, hogy a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem, nem pedig a történelem materialista menete ad magyarázatot a világtörténelemre, ami nem ember-alkotta, kommunista utópiává fejlődik, hanem véget ér, méghozzá Isten örök országának természetfeletti megalapításával.

Darwinnal szemben a hetednap Adventista Mozgalom azt tanította, hogy az élet nem véletlenszerű mutáció és természetes kiválasztódás folytán keletkezett, hanem a Teremtő Isten hatalma által, aki hat nap alatt teremtette meg a földi életet, a hetedik napon pedig megpihent.

Eltérően Nietzschétől a hetednap Adventista Mozgalom nemcsak Isten létezését hirdette, hanem azt is, hogy továbbra is Isten ítéletének legfőbb zsinórmértéke marad az egyetemes erkölcsi törvény („az ősi törvénytáblák”), a Tízparancsot, az egész emberiség számára kötelező érvénnyel.

Véletlen volna, hogy mindhárom esemény 1844-ben történt? Ne gondoljuk!

Marx, Nietzsche és Darwin – három befolyásos személy, akiknek a tevékenysége helyrehozhatatlan károkat okozott az emberiségnek. Ám a három téves nézet között Isten nem hagyta a világot az igazság mellett szóló bizonyosság nélkül. Éppen ez az oka annak, hogy e három romboló ideológiával szemben életre hívott egy mozgalmat, amiből idővel kifejlődött a Hetednapi Adventista Egyház. Ez az egyház hirdeti a világnak Isten végidei igazságát – a hármass angyali üzenetet, amelynek lényege a három rettenetes tévedésbe esett ember által hangoztatott hibák és helytelen nézetek cáfolata.

A hármass angyali üzenet bizonyos értelemben a Hetednapi Adventista Egyház *menetparancsa*, a szívében ott van az evangélium tisztán, egyszerűen, meghozzá a „*jelenváló igazság*” (2Pt 1:12) összefüggésében.

Ebben a negyedévben tehát a hármass angyali üzenet lesz a tanulmányunk tárgya.

Mark Finley az USA Connecticut államának szülötte, nemzetközileg ismert evangélizátor. 2005-2010 között a Generál Konferencia alelnöke volt. Nyugdíjba vonulása után a Generál Konferencia elnökének tanácsadója lett. Felesége Ernestine, három gyermekük és öt unokájuk van.

*Clifford R. Goldstein
főszerkesztő*

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

*Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője*

Jézus győz, Sátán veszít

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:12-14; Dániel 7:25;
Efezus 5:25-27, 32; Filippi 3:9; Jelenések 12; 13:14-17

„Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék a többi utódjával, akik megőrzik az Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus bizonyosságtétele” (Jel 12:17, ÚRK).

A *Túlerőben: Hihetetlen történetek a történelem legmeglepőbb csatatér-zavarairól* című könyvében Cormac O'Brien olyan hadseregek történeteiről számol be, amelyek győztek jelentős túlerővel szemben. Ír a karthágói Hannibál ötvenötezres seregéről, akik megverték a „legyőzhetetlen”, nyolcvanezer fős római hadat. Beszámol arról is, hogy Nagy Sándor görög serege vereséget mért a Perzsa Birodalomra.

Mi is élet-halál harcban állunk egy fortélyos ellenséggel. Szintén elképesztő túlerővel szembesülünk, hátrányos helyzetben küzdünk. A gonoszság erői legyőzhetetlennek tűnnek, látszólag biztos vereség előtt állunk, ami elkerülhetetlennek tűnik. Úgy néz ki, mintha elérhetetlen lenne a győzelem. Pusztán emberi szemszögből nézve az a látszat, hogy Sátán erői legyűrnek bennünket.

Azonban Istennek hála, még ha túlerővel állunk is szemben, noha az esélyek (emberileg szólva) nem nekünk kedveznek, ha Sátán támadásai mégoly gonoszok is, Jézus által végül győzni fogunk! A Biblia utolsó könyvének, *A jelenések könyvének* a témája, hogy Jézus győz, Sátán veszít. Ennek a küzdelemnek a lényegét Jelenések 12. fejezete vázolja fel, a héten ez a szakasz kerül vizsgálatunk fókuszába. Ez a tanulmány jól felkészít Jelenések 14. fejezetének és a hármasszöveg üzenetnek a megértésére.

HARC A MENNYBEN

Jelenések 12. fejezete drámai epizódok sorát mutatja be, a jó és a gonosz közötti ősrégi konfliktus pillanatképeit, azét, ami a mennyben kezdődött, de itt a földön ér majd véget. Ezek az epizódok visszavezetnek az idő folyamán, attól kezdve, hogy Sátán fellázadt a mennyben egészen az utolsó időkben Isten népe ellen irányított dühödt támadásaiig.

Olvassuk el Jel 12:7-9 szakaszát, ami a jó és a gonosz közötti kozmikus küzdelmet írja le. Hogyan történhetett meg ilyesmi a mennyben? Milyen következtetést vonhatunk le ezekből a versekből a szabad akarat, szabad választási lehetőség valóságáról?

Mennyen és földön egyaránt Isten kormányzásának alapelve a választás szabadsága. Ő nem robotokat teremtett – sem a mennyben, sem a földön. Emberként erkölcsi döntéseket hozhatunk, mivel Isten a saját képére teremtett bennünket. A választás hatalma szorosan kapcsolódik a szeretet képességéhez. Elvéve a választás erejét a szeretet képességét tesszük tönkre, mert szeretetet nem lehet kikényszeríteni vagy erőltetni, a szabad akarat kifejezése. Minden mennyei angyal választás előtt állt: vagy viszonzozza Isten szeretetét, vagy önző, arrogáns, gőgös módon hátat fordít neki. Tehát az angyalok választása a mennyben örökre szól, *A jelenések könyve* pedig elénk tárja, hogy a végső földi küzdelemben mindannyiunknak szintén örök döntéseket kell meghoznunk. A nagy küzdelemben nem létezik semlegesség (lásd Lk 11:23), így az utolsó földi háborúban sem lesz. Minden angyal vagy Jézus, vagy Sátán oldalát választotta, hasonlóképpen az idők végén minden ember eljut oda, hogy meg kell hoznia utolsó, megváltoztathatatlan döntését. Kinek a szövetségébe lépünk, kit imádunk, kinek engedelmességek? Mindig ez a kérdés állt az emberiség előtt, és így lesz ez a föld történelmét lezáró küzdelemben is – csak még drámaibb módon. A lélegzetelállítóan jó hír viszont az, hogy Jelenések 12. fejezete bemutatja Krisztus harci diadalát. Ezért nekünk mindössze azt kell tennünk, hogy az Ő oldalát, a győztes oldalt választjuk. Nagyszerű, hogy dönthetünk, melyik oldalra állunk egy olyan küzdelemben, amiről már eleve tudjuk, ki fogja megnyerni!

Gondoljunk bele, mennyire szent a szabad akarat és a választás szabadsága Jézus számára, aki jól tudta, hogy ez a keresztre juttatja (lásd 2Tim 1:9), mégis megadta nekünk! Mennyire legyünk tehát körültekintőek, amikor e szent és igen drága ajándékkal élünk?

SÁTÁN TÁMADÁSA

Sátán kezdettől fogva (lásd Jel 12:4-5) igyekezett elpusztítani Krisztust, de minden próbálkozása kudarccal végződött. Jézus születésekor például egy angyal figyelmeztette Heródes gonosz terveire Józsefet és Máriát, akik ezért Egyiptomba menekültek. Jézus a pusztában Sátán leghevesebb kísértéseit hárította el azzal, hogy „Meg van írva”. Isten Igéjében talált védelmet. Kereszthalálával bemutatta hatalmas szeretetét és megszabadított bennünket a bűn kárhoztató büntetésétől. Feltámadása révén pedig mint élő Főpünk kiszabadítja életünket a bűn hatalmából.

Olvassuk el Zsolt 2:7-9, Ef 5:25-27 és Jel 12:4-6, 9 verseit, majd határozzuk meg az alábbi szimbólumok jelentését:

Sárkány _____

Asszony _____

Fiú gyermek _____

Vasvessző _____

A vessző a Bibliában az uralom, az uralkodás szimbóluma. A vasvessző megtörhetetlen, erős, legyőzhetetlen uralmat jelképez. Jézus találkozott minden olyan kísértéssel, amivel mi szembesülünk, de mindig győzött. Az ördög legyőzött ellenség, Krisztus diadalt aratott felette életében, halálával és feltámadásával. Legyőzte az ördögöt a Golgota keresztjén, ezért mi is győztesek lehetünk. Krisztus tökéletes diadalt aratott Sátán felett, de a közöttük dúló nagy küzdelem még nem ért véget. Amikor azonban hit által elfogadjuk azt, amit Krisztus értünk tett, Isten eltörli bűnünk adósságát, megbocsátja vétkeinket. Tökéletesként állhatunk az Úr előtt, mint akiket befedez Krisztus igazságának palástja, ahogy Pál írja: „*És találtassam Öbennem, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján*” (Fil 3:9). Bocsánatot nyertünk, nincs semmi, amivel vádolni lehet bennünket. Jézus felülkerekedett, örökre legyőzte a legrosszabbat, amit a bűn és a gonoszság tehetett vele. Teljes támadást intézett a gonoszsággal szemben és győzött. Amikor hit által elfogadjuk Jézust, az Ő győzelme a miénk.

Miért annyira fontos számunkra az üdvbizonyosság, aminek az az alapja, hogy Krisztus legyőzte Sátánt? Hogyan lehet a saját tapasztalunk is az, amiről Pál írt Fil 3:9 versében?

ELFOGADNI JÉZUS GYŐZELMÉT

Amint a Bibliában látjuk, Jézus sosem vesztett csatát Sátánnal szemben. Ő a hatalmas győztes, aki diadalmas a gonoszság erői felett. Egy dolog hinni, hogy győzött Sátán kísértései felett, az viszont már egészen más, hogy elhiggyük: az Ő győzelme a miénk is.

Olvassuk el Jel 12:10 versét! Miért találhatunk bátorítást abban, hogy a vádoló „levettetett”?

Ugyan még mindig dül a küzdelem a földön, de Sátán már veszített. Ez nemcsak Krisztus végső győzelme szempontjából, a történelem csúcspontján igaz, hanem igaz a mi küzdelmeinkre nézve is, a személyes harcaink vonatkozásában, amelyeket a gonoszság fedelmei és erői ellen vívunk.

Jel 12:11 versében milyen biztosítékot ad Krisztus a győzelemre?

*A jelenések könyvében a hét gyülekezetnek szóló üzenet hétszer említi azt, hogy „Aki győz”. Jel 12:11 versében ismét találkozunk a győzelem fogalmával. Az eredeti nyelven itt a *nikaó* szó szerepel, ami azt jelenti, hogy „legyőz”, „győzelmet arat”, „felülkerekedik”, „győztesként kerül ki”. Figyeljük meg, hogyan lehetünk mi is győztesek! Jel 12:11 kijelenti, hogy csak „a Bárány vérével” (ÚRK, RÚF).*

Jel 5:6 versében János bepillant a mennybe egy prófétai látomásban, és meglátja a Bárányt, „*mint egy megöklöttet*”. Krisztus áldozata áll az egész menny figyelmének fókuszában. Isten végtelen, felmérhetetlen szeretetét semmi nem mutathatja be magasztosabban, mint a keresztt.

Amikor hit által elfogadjuk azt, amit Krisztus tett értünk a kereszten, az adósságunk eltöröltetik, tökéletesként állhatunk meg Isten előtt, aki megbocsátja bűneinket (Ef 1:7; Kol 1:14; 2:14). „...*levettetett a mi testvéreink vádolója*” (Jel 12:10, ÚRK). Megváltást, üdvösséget nyerünk, győztesek vagyunk, nem a saját érdemeink miatt, hanem azért, mert Krisztus győzedelmeskedett értünk.

AZ ASSZONY A PUSZTÁBAN

Olvassuk el Jel 12:6 versét, majd vessük össze a 14-16. versekkel! Jól figyeljük meg az időt, Sátánnak az „asszony” (Isten egyháza) elleni támadását, illetve azt, ahogyan Isten gondoskodik az övéiről! Miről szólnak ezek a versek?

Jel 12:6 versében az ezerkétszázhatvan nap párhuzamos a 14. versben az *ideig, időkig és félidőig* kifejezéssel. Ez az idői prófécia megtalálható Dán 7:25, Jel 11:2-3 és 13:5 verseiben, és mind ugyanazt az időtartamot mutatják be. Ezek prófétai szimbólumok (hiszen nem ment a pusztába egy valószínű nő szárnyakkal), ezért a prófétai időt, az év-nap elvet alkalmazzuk (lásd pl. 4Móz 14:34; Ez 4:4-6) ezeknél a prófeciáknál. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy egy prófétai nap egy évvel egyenlő. Jel 11:2 versének éppen erről a prófétai időszakáról az *Andrews University Study Bible* megjegyzi: „A történeti magyarázók ezért általában úgy értelmezik, hogy az ezerkétszázhatvan prófétai nap szó szerint ezerkétszázhatvan évet jelöl, Kr. u. 538-1798 között” (1673. o.). A hitehagyóvá lett egyház és a romlott államhatalom együttesen elnyomta, üldözte és időnként öldökölte Isten hűséges népét.

A Bibliában hívő keresztények heves, sátáni üldözése a jó és a gonosz közötti küzdelem kiterjedése volt. A középkor sötétségéből kilépve a reformáció idejében az a választás állt az emberek előtt, hogy hűségesek lesznek-e Isten Igéjéhez, vagy elfogadják a papok és prelátusok tanításait. Az igazság ismét diadalmaskodott, Istennek lett egy népe, akik hűségesek voltak hozzá a hatalmas ellenállás dacára is.

Isten gondviseléséről lenyűgöző és végtelenül bátorító fordulatok szólnak. Jel 12:6 versében találjuk az „*Istentől készített helye*” kifejezést. A 14. vers kijelenti, hogy az asszony a pusztában „tápláltatik”, a 16. vers szerint pedig „*a föld segítségére sietett az asszonynak*”. A heves üldözés időszakaiban Isten gondoskodott egyházáról. Amint tette akkor, tenni fogja ugyanezt a végidei maradék esetében is.

Említs meg egy olyan időszakot az életedből, amikor megpróbáltatás vagy nehézség ért és elcsüggedhettél volna, de Isten menedéket biztosított a számodra és táplált a kihívások között! Hogyan nyújtott támogatást az Úr akkor, amikor a legnagyobb szükséged volt rá?

ISTEN VÉGIDEI MARADÉK NÉPE

Az ördög azóta hadakozik Krisztussal, mióta fellázadt ellene a mennyben (Jel 12:7). Az volt a célja akkor, ami ma is, hogy magához ragadja az uralmat a világmindenség felett (lásd Ézs 14:12-14). A föld történelmének utolsó napjaiban a figyelme Isten népére irányul. Jel 12:17 nyomatékosan kijelenti, hogy a sárkány (Sátán) megharagudott az asszonyra (az egyházra) és hadat indít „*a többi utódja*” (RÚF) ellen. Az angol King James bibliafordításban a *többi utódja* helyett a „maradék” szót találjuk. Isten maradék népe hűségesen kitart Krisztus mellett, engedelmeskedve az igazságnak, híven a küldetéséhez.

Milyen jellemzőiről ír Jel 12:17 verse Isten maradék népének, a végidei egyháznak?

Jel 12:17 verse szerint a sárkány megharagudott az asszonyra, Isten egyházára. Az ördög tombol a nép miatt, akik megtartják Isten parancsolatait, mindent megtesz, amit csak tud, hogy elpusztítsa őket. Végül egy olyan rendelet kiadását mozdítja elő, ami megtiltja, hogy az Istenhez hűségesek adjanak és vegyenek, a rendelet értelmében bebörtönzik őket és halálos ítélet alá kerülnek (lásd Jel 13:14-17). Sátán nem képes elpusztítani Krisztust, ezért megpróbálja megsemmisíteni az általa mélységesen szeretetteket – az egyházat. A föld utolsó háborújának középpontjában nem a Közel-Kelet és az ottani különböző konfliktusok állnak, hanem Istennek az egész világon, szétszórta élő népének elméje, gondolatai. Ez két, egymással szembenálló erő, Krisztus és Sátán harca, amelyben nincs semleges terület.

Az utolsó háború központi kérdése az, hogy „Kihez vagyok hűséges? Kihez ragaszkodom?” A menny olyan hívőket szólít, akiket annyira áthat Krisztus szeretete, akiket kegyelme által megváltott, akik elkötelezik magukat Krisztus céljai mellett, Lelke által erőt nyernek és engedelmeskednek a parancsolatainak, hogy az Ő ügyéért vállalják még a halált is.

Világunk hatalmas krízis felé tart. A győzelmünk azonban biztosított Jézusban, általa, miatta, ha kapcsolatban maradunk vele hit által és a hit engedelmességhez vezet. Végző soron ez a mi döntésünk.

Hogyan nyilvánul meg Jel 12:17 valósága a saját életedben, keresztyeni tapasztalatodban? Vagyis hogyan mutatkozik meg a te életedben a nagy küzdelem?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Mondhatnánk azt is, hogy bizonyos értelemben Istennek nem volt választása: ha olyan teremtményekre vágyott, akik képesek szeretni Őt és egymást is, szabadnak kellett megteremtenie őket. Szabadság nélkül képtelenek volnának a szeretetre, és milyen lenne az univerzum szeretet nélkül? Olyan, amilyennek némelyek mondják: nem más, mint egy gépezet értelem nélkül, ami az ok és okozat szigorú törvényei alapján működik, szabad akarat, szabad választás nélkül, amelyben az atomnál kisebb részecskék hús-vér kötegei csak a fizika törvényeit követik. Ez egyáltalán nem tetszetős kép, nem is azt mutatja be, amit önmagunkban és önmagunkról igaznak tudunk. Mégis ki gondolná azt közülünk, hogy a szüleink, gyerekeink és házastársunk iránti szeretetünk pusztán atomok rendeződése volna?

„Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek e törvénnyel, ami az igaz élet nagyszerű elveit foglalja össze. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja – amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt.

Ameddig minden teremtetett lény engedelmeskedett, mert szerette Istent, az egész világegyetemben tökéletes összhang uralkodott. A mennyei sereg boldogan teljesítette Teremtője akaratát. Örültek, hogy dicsőségét tükrözhettek és Őt dicsőíthették. És amíg az Isten iránti szeretet mindennél fontosabb volt, az egymás iránti szeretetet bizalom és önzetlenség jellemezte. Semmiféle disszonáns hang nem zavarta meg a mennyi harmóniáját” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 8. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért tekinthető Jelenések 12. fejezete odaillő bevezetésnek a hármas anyagi üzenet előtt, különös tekintettel a végidei konfliktusra?
- 2) Milyen megerősítést találsz Jelenések 12. fejezetében a napi kísértéseid és megpróbáltatásaid között?
- 3) Vannak, akik úgy hiszik, hogy a tetteinket nagy mértékben meghatározzák a génjeink és a körülményeink. Egyetértesz ezzel, vagy nem? A döntésünknek mi a szerepe a viselkedésünkben? Beszélgessünk arról, hogy milyen kapcsolat van a választásaink és Istennek az életünkben megnyilvánuló hatalma között!

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET

„Mert így szól az Úr, aki az eget teremté; Ő az Isten, aki alkotó a földet és teremté azt... Én vagyok az Úr és több nincsen” (Ézs 45:18)!

„Az első angyal által Isten arra szólítja fel az embereket, hogy féljék Őt, neki adjanak dicsőséget, és benne a menny és föld Teremtőjét imádják. Hogy ezt megtehessék, engedelmeskedniük kell törvényének. Bölcs Salamon ezt mondja: *»Istent féljed, és az Ő parancsolatait megtartsad; mert ez az embernek fő dolga«* (Préd 12:15)! Isten parancsolatainak megtartása nélkül semmiféle imádat nem lehet kedves Istennek. *»Az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait«* (1Jn 5:3)...

Azért kell Istent imádnunk, mert Ő a Teremtő és minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok isteneinél nagyobb tiszteletet és mélységesebb imádatot igényel, ott mindenütt hivatkozik Isten teremtoi hatalmának bizonyítékára is. *»A nemzetek minden istene bálvány, az Úr pedig eget alkotott«* (Zsolt 96:5)...

A Jel 14. fejezetének üzenete a Teremtő imáadására szólítja fel az embereket. A prófécia bemutat egy csoportot, amely a háromszoros üzenet eredményeként megtartja Isten parancsolatát. E parancsolatok egyike közvetlenül utal Istenre, mint Teremtőre. A negyedik parancsolat ezt hirdeti: *»A hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja... mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt«* (2Móz 20:10-11). Az Úr »jegye«-nek is nevezi a szombatot, *»hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenedek«* (Ez 20:20)...

A szombatnak, mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig teremtményei” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 376. o.).

Végzetes pillanat

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 16:27; 24:14; Márk 4:26-29;
Apostolok cselekedetei 1:9-11; Jelenések 14:14-20; 16:1

„És láttam, íme, egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló, a fején aranykorona és kezében éles sarló volt. Egy másik angyal jött ki a templomból, és hangosan kiáltott annak, aki a felhőn ült: Ereszd neki a sarlódat, és arass, eljött az aratás órája, mert megérett a föld aratnivalója” (Jel 14:14-15, ÚRK)!

Isten mindig is szólt a népéhez, közölte velük azt a fontos igazságot, amit éppen hallaniuk kellett. Az özönvízről szóló figyelmeztetéstől (1Móz 6:7) kezdve Jézus első adventjén (Dán 9:24-27), majd a vizsgálati ítéleten (Dán 7:9-10; 8:14) át a Krisztus visszatérését megelőző végső eseményekig (Jelenések 12-14. fejezet) – Isten mindezekről szólt. Az emberi történelem utolsó napjaira pedig külön üzenetet küldött a világnak és a népének, amit éppen a kor igényeinek megfelelően tervezett el. Felvázolja a képet, amint az ég közepén repülő három angyal viszi a sürgető, végidei üzenetet az egész világnak.

A három angyal üzenete Jézus végső kegyelmi felhívása, arra szólít bennünket, hogy ne a saját igazságunkban bízunk, hanem Jézusében, ami megigazít, megszentel, majd pedig az idők végén megdicsőít bennünket.

Mindig Krisztust kell választanunk, meghajolva akarata előtt, engedelmeskedve neki. A mostani választásaink valóban hatással lesznek az előttünk álló, végső krízisben meghozandó döntéseinkre, tehát itt a felkészülés ideje!

ÖRÖKRE SZÓLÓ DÖNTÉSEK

Jelenések 14. fejezete Jézus utolsó kegyelmi üzenete a bűnbe süllyedt, lázadó világnak, ami nagyjából hatezer évre belemerült a vétekbe és a gonoszságba. Eljön majd a nap, amikor a Föld bolygón minden ember meghozza végső, visszafordíthatatlan döntését – vagy Jézus mellett, vagy ellene. Újból és újból visszhangzik az egész világon *A jelenések könyvének* üzenete Krisztus igazságáról, ami megvált bennünket a bűn kárhoztatásától, valamint a bűn szorításától az életünkben.

Vesd össze Mt 24:14 és Jel 14:6 verseit! Mit ígért Jézus a tanítványainak az evangélium terjedésével kapcsolatban?

Mt 24:14 versében Jézus megígérte, hogy „*az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon*”. Ennek igazi teljesedését Krisztus végidei üzenetében, Jel 14:6 versében látjuk: ezt az üzenetet hirdette „*minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*” (ÚRK).

Jelenések 22. fejezetében Jézus háromszor is kijelenti, hogy hamar eljön (Jel 22:7, 12, 20). Visszatérésével kapcsolatban még hozzáteszi: „*Aki gonosz, legyen gonosz ezután is, és aki büntől szennyes, legyen szennyes ezután is, de aki igaz, cselekedjék igazságot ezután is, és aki szent, legyen szent ezután is*” (Jel 22:11, RÚF)! *A jelenések könyve* elvezet az események diadalmas csúcspontjára, amikor minden egyes embernek döntenie kell Krisztus mellett, vagy ellen.

Természetesen mindennap, az úgynevezett „kis dolgokban” meghozott döntéseinkkel vagy Jézust választjuk, vagy ellene döntünk. Nem valószínű, hogy aki most folyamatosan rosszul dönt az életében, a végső, kritikus időben hirtelen majd Jézus oldalára áll, amikor az egész gonosz világ ereje ellene van. Ma és mindennap azt kell választanunk, hogy hűségesek leszünk Krisztushoz és a parancsolataihoz. „*Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait*” (1Jn 5:3). Amint Ellen G. White fogalmaz: „Jézus nem változtatja meg a jellemünket a visszajövetelekor. Az átformálódás munkáját most kell elvégezni. A mindennapjaink határozzák meg a sorsunkat” (*Last Day Events*. 295. o.).

Hogyan alakítja Isten a jellemünket? Milyen eszközöket használ annak érdekében, hogy növekedjünk a kegyelemben? Mit tehetünk, hogy a Szentlélek még jobban átformálhasson bennünket Jézus képére?

AZ EMBERFIA VISSZATÉR

Jelenések 14. fejezetében vannak a meghatározó versei az Úr végidei üzenetének, amit a népével és a világgal közöl. Központi helyet foglal el Jézus visszatérése, ígéretének teljesedése, miszerint „*meglátjátok majd az Emberfiát a Hatalmas jobbján ülni, amikor eljön az ég felhőiben*” (Mk 14:62, ÚRK).

Olvassuk el Jel 14:14 versét! Milyen címmel utal ez a vers a földre visszatérő Jézusra? Vajon miért éppen ezt választotta János?

Jézus az evangéliumokban nyolcvankét alkalommal utalt önmagára az Emberfia kifejezéssel, ez volt az egyik kedvelt meghatározása, bensőséges módon azonosítva magát velünk. Ő a Megváltó, aki megért bennünket, tapasztalta a kísértéseinket, hozzánk hasonlóan Ő is átment megpróbáltatásokon. Ő az „Emberfia”, aki majd visszatér, hogy hazavigyen bennünket. Az értünk visszatérő Jézus ugyanaz, mint aki közöttünk élt. Azért válthat meg bennünket, mert közülünk valóvá lett, és noha rá is záporoztak Sátán kísértései, Ő legyőzte azokat.

Mit tudunk meg az alábbi bibliaversekből Jézusról, az Emberfiáról?

Mt 16:27 _____

Mt 24:27, 30 _____

Mt 25:31-32 _____

Figyeljük meg az alábbiak néhány elemét!

1) Jézus, az Emberfia dicsőségben jön el az angyalaival. 2) Elválasztja a juhokat a kecskéktől (alapjában véve ez ítélet). 3) A nemzetek és az egész emberiség sorsa egyszer és mindenkorra eldől.

Gondolkodjunk el az „Emberfia” kifejezésen és azon, amit ez elárul Krisztus emberi természetéről! Isten volt, mégis egy lett közülünk, hasonlóvá vált hozzánk, de abban azonban különbözik, hogy Ő soha nem követett el bűnt. Minek a reményét kínálja ez nekünk azzal kapcsolatban, hogy 1) megismerhetjük Isten irántunk való szeretetét és 2) tudhatjuk, hogy érti a küzdelmeinket és győzelmet ad azokban?

ÍTÉLET A MENNYBEN

Milyen hasonlóságokat fedezünk fel Jel 14:14 és ApCsel 1:9-11 versei között?

János kijelenti: „*És láttam, íme, egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló*” (Jel 14:14, ÚRK). Lukács feljegyzi Jézus mennybemene-
teléről, hogy a tanítványok az égre nézve álltak, amikor „*szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt szemük elől*” (ApCsel 1:9, ÚRK). Jézus az angyalok felhőjében emelkedett a mennybe és szintén angyalok felhőjében tér majd vissza. Az angyalok így szóltak a csodálkozó tanítványokhoz: „*Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, ugyanígy fog visszajönni, ahogyan felmenni láttátok őt a mennybe*” (11. vers, ÚRK). Isteni igazság gyökerezik ebben a szakaszban, ami talán nem szembeötlő. „*Ez a Jézus*”, az „*Emberfia*”, aki Názáret poros utcáit rőtta, szolgált a Jeruzsálem utcáin tolongó tömegnek, gyógyította a betegeket Izrael falvaiban és prédikált Galilea füves domboldalain – Ő jön vissza. Ez a rész a Dániel 7. fejezetében szereplő ítélet fényében említi az Emberfiát.

Olvassuk el Dán 7:9-10, 13-14 verseit! Dániel vajon miért nevezi „Emberfiának” Jézust az ítélet komoly témájával kapcsolatban? Az eddig érintett gondolatok értelmében miért vigasztaló a tudat, hogy az „Emberfiának” központi szerepe van az ítéletben?

Dán 7:9-10 verseiben a próféta figyeli a mennyei törvényszék elhelyezkedését, amint tízezerszer tízezer angyal gyűl a trónus köré. Kezdetét veszi az ítélezés, és a világegyetem előtt feltárulnak a könyvek – az életünk mennyi feljegyzései. A 13-14. versekben az Emberfia lép az Öregkorú, az Atya elé, hogy átvegye örök országát. Az ítélet bemutatja az egész univerzum előtt, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek minden lehetőt megtett az egész emberiség megmentése érdekében. Ez az ítélet nemcsak a szenteket igazolja, hanem Isten jellemét is Sátán hamis vádjával szemben (lásd Jób 1-2. fejezet; Zsolt 51:3-6).

Gondolkodjunk el azon, hogy az egész életünket meg fogják vizsgálni Isten színe előtt! Mi tehát az egyetlen reményünk (lásd Róm 8:1)?

A GYŐZTES KORONÁJA

János úgy írja le az Emberfiát, mint akinek „*a fején aranykorona és kezében éles sarló volt*” (Jel 14:14, ÚRK). A „*korona*” görögül *szepthanosz*, ez a győztes koronája. Amikor egy sportoló megnyert egy fontos versenyt, *szepthanoszt*, a dicsőség, a győzelem koronáját kapta.

Egykor Jézus fejére töviskoronát nyomtak, a megszegyenítés és gúny szimbólumaként. Akkor az emberek megvetették és elutasították, meggyalázták, nevetségessé tették, leköpték, megverték, megkorbácsolták, most azonban már a dicsőség koronáját viselve készül visszatérni mint királyok Királya és uraknak Ura.

Milyen hasonlóságokat látunk Mk 4:26-29 és Jel 14:15 versei között? Miről szól mindkét szakasz?

Az angyal Isten színe előtt, a templom dicsőségéből érkezik, akinek Isten azt mondta: „Itt az idő, megérett az aratnivaló.” A templomból Jézushoz repül és nagy hangerővel bejelenti, hogy „Itt az idő, az aratnivaló beért. Menj a gyermekeidért, hozd őket haza!”

Az Újszövetségben Jézus gyakorta hozott példákat a földművelés köréből. Többször használta az érett aratnivaló szimbólumát annak bemutatására, hogy az evangélium magva felnövekszik az emberek életében.

„A mag kicsírázása a lelki élet kezdetét ábrázolja; a növény növekedése pedig a keresztyén növekedés csodálatosan szép példája. Fejlődés nélkül nincs élet. A növény vagy fejlődik, vagy meghal. A keresztyén életben való fejlődés éppoly csendes, észrevétlen, de állandó, mint a növény növekedése. Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában, és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk. A megszentelődés az egész élet munkája. Ahogyan lehetőségeink tágulnak, gazdagodunk tapasztalatokban is és ismeretünk növekszik” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 39. o.).

Az aranyló gabona érlelődése jelképezi a szeretettől vezérelt, kegyelem általi átformálódást, amikor a hívő engedelmesen él Krisztus nevének dicsőségére. Szíve egy Jézuséval, mindazt akarja, amit Ő is.

Hogyan értjük Ellen G. White-nak azt a kijelentését, hogy „Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában”? Mit jelent ez, hiszen láthatjuk saját hibáinkat és jellemgyengeségeinket?

ARATNIVALÓ MINDEN MAGBÓL

Jelenések 14. fejezetében két aratás van. Az aranyló gabona aratása az igazakat jelképezi, míg a véres szőlő a gonoszokat jelképezi, azokat, akik elvesznek. Mindkét aratnivaló teljesen megérett, minden elvetett mag egészen kifejlődött.

Olvassuk el Jel 14:17-20 verseit! Mit jelent az „Isten haragjának nagy bor-sajtója” kifejezés? Lásd még Jel 14:10; 15:1; 16:1!

„Egy másik angyal is jött az oltártól, akinek hatalma volt a tűzön” (Jel 14:18, ÚRK). Ez az angyal parancsolja Isten végítéletének tüzt. Az aratnivaló be-
érett. A bűn mértéke betelt. A lázadás túlment Isten kegyelmének határán. Mielőtt minden véget érne, a gonoszság és a bűn a tetőfokára hág. A szere-
tő Isten mindent megtett értünk, amit csak tehetett, beleértve azt is, hogy feláldozta önmagát a kereszten, áldozatul a bűneinkért. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21; lásd még Gal 3:13).

Mi többet tehetett volna Isten annál, mint ami a kereszten történt? A kegye-
lem nem tehet többet azok megváltásáért, akik ismételtén visszautasították a Szentlelket.

Ez Jelenések 14. fejezetének sürgető prófétai üzenete. Minden magra aratás vár. A gabona beérett, mint ahogy a szőlő is. Isten népében az egész univer-
zum előtt megmutatkozik Isten kegyelmének, könyörületének, irgalmának és szeretetének képe. A gonosz gyermekei kapzsiságot, bűnös kívánságo-
kat, féltékenységet és gyűlöletet mutatnak. Az egyik csoporton Jézus jelle-
me látszik, a másikon pedig Sátáné.

A világmindenség Isten népében az igazság megnyilvánulását látja, úgy,
ahogyan annak talán egyetlen más nemzedék sem volt tanúja. Szemben
azzal, ahogyan Krisztus igazsága megnyilatkozik népében, az univerzum
láttni fogja az Isten elleni lázadás következményeit is a maguk teljességé-
ben. Emberek és angyalok előtt kendőzetlenül megmutatkozik a rossz,
a gonoszság, a bűn, a törvénytelenység. Az egész világ előtt nyilvánvalóvá
válík a jó és a rossz, a helyes és a helytelen, az engedelmesség és az enge-
detlenség közötti ellentét.

Mennyire vesszük észre a különbséget a jó és a rossz között? Miért fontos látni (lásd Zsid 5:14)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Mind szellemi, mind lelki életünk törvénye, hogy szemlélés által átalakulunk. Gondolatvilágunk fokozatosan alkalmazkodik ahhoz a témához, amellyel foglalkozunk. Hasonlóvá leszünk ahhoz, amit szeretünk és tisztelünk. Az ember nem juthat magasabbra azoknál a normáknál, amelyeket a tisztaságról, jóságról és igazságról elfogadott. Ha valaki önmagát tartja a legnagyobb ideálnak, soha nem jut magasabbra, inkább egyre mélyebbre süllyed. Csak a kegyelmes Isten képes az embert megszentelni. Ha az ember magára marad, útja szükségszerűen lefelé viszi” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 476. o.).

A jellemünk és a személyiségünk lassan, észrevehetetlenül változik, ami eleinte fel sem tűnik, méghozzá azoknak a magoknak az alapján, amelyeket az elménkbe plántálunk. Aki jó magokat vet, az jó gyümölcsöt terem, aki pedig e világ gonosz magvait ülteti el, annak jellemében e világ gyümölcsei teremnek meg. Az Isten, valamint a lelki értékek és prioritások iránti közömbösséget vetve az ember a közöny gyümölcsét aratja le a lelki életében – apátiát, lelki értelemben vett önteltséget és frusztráltságot. Ezért választanak igen veszélyes utat azok, akik így gondolkodnak: *Tudom, egy nap majd bekövetkezik az utolsó üldözés, „a fenevad bélyege” és a többi, majd akkor összekapom magam.* Isten most, ebben a percben hív bennünket, hogy adjuk neki az életünket. Minél inkább halogatja az ember a választ a Szentlélek készítésére, annál keményebben és keményebben ellenáll a lelke Isten hívásának, annál könnyebben hiszi el a gonosz hazugságait és válik a prédájává.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Jel 14:14-20 és az aratás elvének összefüggésében mi a kapcsolat a kegyelem általi üdvösség és a kegyelemben való növekedés között?
- 2) Beszéljük meg, milyen tényezők kellenek a növények fejlődéséhez, majd hasonlítsuk ezeket össze a lelki fejlődéssel! Milyen hasonlóságokat találunk? Vagyis mit tanulhatunk a növények fejlődéséből, amit a saját életünkre is vonatkoztathatunk?
- 3) Van különbség a választás Istentől kapott képessége és az akaraterő között? Miért fontos tisztában lenni ezzel?
- 4) Az „Emberfia” cím miért jelent bátorítást az ítélet órájában, miközben Krisztus második adventjére várunk? Miért vigasztaló a tudat, hogy egy ember képvisel bennünket a mennyei ítéletben?

ERDŐDI JÓZSEF: VÁRAKOZÁS

Várakozás...
Nem unalmas,
de élettel teli
az a mindennapi...
Egy jelzésre,
hogyan vagyok
magam, hagyok tán
valamit
magam után.
Ilyen állásponton
vagyok,
mint őrszem
a ponton-
hídon...
Lesem a
túlpártot:
mi az, mi téged
ott-tartott?

Miért nem itt,
köztünk...?
Miért nem derít
ártatlan mosolyra
jelenünk és létünk?
Miért, hisz
egyszerre lépünk
a balról és - vágyunk -
a jobbra?
Azt mondtam,
jobbra? Nem,
a
legjobbra sem
sikerül
nekem... Magam...

Kinn a tücsök ciripel.
De ő sem egyedül...

Az örökkévaló evangélium

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 28:19-20; Apostolok cselekedetei 1:8; Róma 3:24-26; 1Korinthus 15:1-4; 1Péter 1:18-20; Jelenések 14:6-12

„És egy másik angyalt láttam az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek” (Jel 14:6, ÚRK).

„Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr” (5Móz 6:4)! Ez volt az ősi Izrael világos, azonosítható és erős hitvallása, amikor a környező politeista, pogány népek számtalan fa és kő „istent” imádtak.

Az évszázadok során a Sema (ez az imádság neve, a héber „halld” szó után) éneklése emlékeztette a zsidókat arra a lelki látásra, ami néppé fogta őket össze és erősítette elhatározásukat, hogy megőrizték sajátosságukat, egyediségüket mint az egyetlen igaz Isten imádói.

Jelenések 14. fejezete a hetednapig adventisták *Semája*, ez a bennünket azonosító hitvallás, ami meghatározza, hogy kik vagyunk népként, ez írja le küldetésünket a világban. Röviden: Jel 14:6-12 szakasza vázolja fel egyedi prófétai küldetésünket, ez fűti az evangélium hirdetése iránti szenvedélyünket.

Az e heti tanulmánnyal kezdünk bele Jel 14:6-12 szakaszának részletes vizsgálatába, meghozzá a kegyelem szemüvegén át, miközben hallgatjuk, amint Isten a szívünkhöz szól.

A KEGYELEM ÉS A REMÉNYSÉG KÖNYVE

A Biblia utolsó könyvéről, *A jelenések könyvéről* a legtöbb embernek nem Isten kegyelme jut az eszébe. Isten végidei üzenetét fontolgatva a gondolataink sokszor azonnal a félelmetes fenevadak, a misztikus szimbólumok és a furcsa képek felé terelődnek. *A jelenések könyve* ahány embert megerősít, annyit meg is rémít, ami azért szomorú, mert valójában ezt az iratot Isten kegyelme hatja át és teszi reménytelivé. Vagyis az ijesztő fenevadak és az üldözésre, az előttünk álló nehéz időkre vonatkozó figyelmeztetések között Isten bőven ad okot arra, hogy örüljünk szabadításának.

Olvassuk el Jel 1:1-3 és 14:6 verseit! Mit árulnak el ezek a részek nemcsak *A jelenések könyvéről*, hanem az „örökkévaló evangéliumról” is?

A jelenések könyvének egésze Jézusról szól, ez az Ő üzenete népe számára, ami különösen a végidőben élő egyházára alkalmazható, a végidei reménység kegyelemmel átitatott irata. Úgy mutatja be Krisztust mint a megölelt Barányt, áldást ígér azoknak, akik olvassák, megértik az abban kifejtett igazságokat, illetve azok szerint cselekszenek is.

Jel 1:5-6 verse szerint Jézus „szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, és királyságává tett minket és az ő Istenének és Atyjának papjaivá” (ÚRK). Krisztusban bűnbocsánatot kapunk, kegyelme megbocsátja múltunkat, erőt ad nekünk a jelenben és reménységet biztosít a jövőre nézve. Vagyis Krisztusban megszabadulunk a bűn büntetésétől és hatalmából, majd egy nap, hamarosan a bűn jelenlététől is megmenekülünk. Ez a Biblia utolsó könyvének, *A jelenések könyvének* az üzenete.

Az üzenet sűrű: először az a kép villan fel előttünk, amint egy angyal szélesebben repül az ég közepén, és nála van „az örökkévaló evangélium”.

Az evangélium? Üdvösség Krisztusba vetett hit által? Krisztus értünk vállalt, engesztelő halála által? Az örök élet ígérete, nem a saját tetteink, hanem Krisztusé által? Mindez ott van a hármas angyali üzenet elején? Pontosan!

Nem csoda, hogy kegyelemmel teljes üzenetek ezek, reményt és ígéretet adnak nekünk, megtört, szenvedő embereknek!

Könnyű *A jelenések könyvében* a fenevadakra és a végidőre utaló figyelmeztetésekre összpontosítani, de hogyan tanulhatjuk meg mindezt kiegyensúlyozni azzal, ami tagadhatatlanul a könyv legfontosabb üzenete: Krisztus önként, értünk vállalt halálával?

AZ „ÖRÖKKÉVALÓ” EVANGÉLIUM

Figyeljük meg, mivel kezdődik Jel 14:6, a hármias angyali üzenet eleje: az „örökkévaló” evangéliummal. Amennyiben nem sikerül megértenünk az evangélium mélységét, nem fogjuk meglátni a hármias angyali üzenet lényegét. Nem foghatjuk fel egészen az Isten ítéletének órájáról szóló üzenetnek, vagy Babilon bukásának, vagy a fenevad bélyegének kérdéseit, ha nem látjuk tisztán az evangélium lényegét.

Olvassuk el Róm 3:24-26, 5:6-8 és 1Kor 15:1-4 verseit! Hogyan mutatkozik meg az „örökkévaló evangélium” ezekben a részekben? Minek a reménye táruul itt élénk?

Az evangélium lélegzetelállítóan jó hír: Krisztus meghalt a bűneinkért, feltámadt dicsőségben, szeretete, gondoskodása mindig körülvesz. Kiontott vérébe és feltámadásának erejébe vetett hit által megszabadulunk a bűn büntetésétől és hatalmából is. Pál apostol gondolatai elmerültek Krisztusban, Ő a középpontja tanításának és prédikálásának. A megfeszített Krisztus váltotta meg múltbeli vétkeinek kárhoztatásától, a feltámadott Krisztustól nyert erőt a jelenre és a visszatérő Krisztus adott neki reményt a jövőre nézve.

Figyeljünk meg négy pontot a Római levél idézett szakaszaiban!

1) Isten ingyen, kegyelemből igazít meg. 2) A kegyelem Isten igazságának kinyilatkoztatása. 3) Az igazul meg kegyelemből, aki hit által elfogadja Jézust. 4) Isten már akkor bemutatta szeretetét irántunk, amikor még bűnösök voltunk.

Krisztus kegyelmét nem érdemljük meg, nem vagyunk rá méltók, nem dolgozhatunk meg érte. Jézus olyan gyötrelmes, fájdalmas halált halt, amit az elveszett bűnösök tapasztalnak majd. Őt érte az Atya bűnnel szembeni haragjának vagy ítéletének teljessége. Isten azért fordult el tőle, hogy minket elfogadhasson. A minket megillető halált szenvedte el, hogy mi az Ő életét élhessük. Meglepő tehát, hogy az üdvösséget szükségképpen hit által nyerjük, a törvény cselekedetei nélkül. Ugyan mit adhatnánk hozzá akár a legjobb szándékból fakadó tetteinkkel, Szentlélekkel teljes cselekedeteinkkel ahhoz, amit Krisztus tett értünk a kereszten? Már az idők kezdete előtt készen állt Isten megváltási terve (Ef 1:4; 2Tim 1:9; Tit 1:2), ezért is nevezik „örökkévaló” evangéliumnak. Isten már a világ teremtése előtt tudta, hogy mi fog történni, ezért állította fel a megváltási tervet a válság kezelésére, még mielőtt az bekövetkezett.

A KEGYELEM TÖRTÉNETE

A hármaskor angyali üzenet a kegyelem története, ami a Megváltó felmérhetetlen szeretetéről szól. Jézus annyira szeret bennünket, hogy inkább vállalta a poklot, mint hogy bármelyikünket is hagyjon elveszni. Ez a határtalan, mérhetetlenül mély, felfoghatatlan, el nem múló, végtelen szeretet története.

Isten soha semmi nem éri meglepetésként, nincs kitéve az emberi döntések változó szeleinek. Amint már láttuk, nem valamiféle későn jött gondolat volt a terve, hogy megment bennünket a bűn uralma alól, miután a bűn felütötte rút fejét. Nem találta készületlenül a bűn borzalmas drámája.

Mit tanítanak 1Pt 1:18-20 és Jel 13:8 versei a megváltási tervről?

Jel 14:6 versében „*az örökkévaló evangélium*” kifejezés vonatkozik a múltra, a jelenre és a jövőre is. Amikor Isten az erkölcsi döntések meghozatalának képességével teremtette meg az embert, számított rá, hogy dönthetnek rosszul is. Amennyiben a teremtményei rendelkeztek a választás lehetőségével, fel is lázadhattak szeretetteljes természete ellen. Ezt csak úgy lehetett volna elkerülni, ha robotokat alkot, akiket valamiféle kozmikus isteni parancs irányít és befolyásol. Isten alaptermészetével ellentétes a kikényszerített engedelmség. A szeretet szabad választást igényel, és amint valaki megkapja a szabad döntés hatalmát, fennáll a rossz döntések meghozatalának lehetősége. A megváltási terv megfogalmazódott Isten elméjében már összeüleink édeni lázadása előtt.

„Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve »*ama titoknak kijelentése*« volt, »*mely örök időktől fogva el volt hallgatva*« (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13-14. o.).

Az „örökkévaló evangélium” nemcsak a múltról és a jelenről szól, hanem ez az alapja a reményteli jövőnek, hiszen örökké Istennel élhetünk majd, aki sajtó szívvel várja, hogy örökre velünk legyen.

Olvassuk el Ef 1:4 versét! Gondoljunk bele, Isten „*magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt*”, hogy üdvösséget nyerjünk Krisztusban! Miért különösen bátorító ez az igazság?

AZ EGÉSZ VILÁGRA

Olvassuk el újból Jel 14:6 versét! Milyen körben kell hirdetni az örökkévaló evangéliumot? A válasz miért fontos egyházunk és küldetésünk szempontjából?

Az első angyal sürgető, végidei üzenete szerint az „örökkévaló evangéliumot” hirdetni kell minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. Ez a misszió olyan hatalmas, nagyívű és olyannyira átfogó, hogy mindent felölel. A legnagyobb erőfeszítéseket igényli és teljes elköteleződést. Elvezet bennünket az önös érdekeinkbe való belefeledkezésből Krisztus szenvedélyes szolgálatához. Nálunk hatalmasabb az, ami inspirál, és a saját szűk gondolataink keretei közül hatalmasabb látáshoz vezet.

Olvassuk el Mt 28:19-20 verseit! Hogyan illeszkedik ez a rész az első angyal üzenetéhez?

Paul David Tripp: *A Quest for More: Living for Something Bigger Than You* című könyvében minden ember pszichikai szükségletét taglalja, hogy valamilyen, önmagán túlmutató dolog része legyen. „Az emberek arra teremtettek, hogy részei legyenek a saját életüknél valami hatalmasabbnak. A bűn következtében az életünket leszűkítjük önmagunk korlátai közé. Krisztus azért árasztja ki kegyelmét, hogy kiszabadítson bennünket kicsiny, csak magunkra összpontosító birodalmunk klausztrofóbiás börtönéből, és így szabadon élhesünk Isten országának örök céljaiért és megelégitő örömeiért.”

Nincs annál ösztönzőbb, eredményesebb, kielégítőbb, mint ha részei lehetünk egy isteni mozgalomnak, amit a gondviselés emelt fel, hogy valami jóval nagyobb, hatalmasabb feladatot végezzen el annál, mint amit bármelyik ember önmagában véghezvihatna. A Jelenések 14. fejezetében található isteni parancs a legnagyobb megbízatás, amit az Úr az egyháznak adott. Komoly, fontos felkérés, hogy a menny legfőbb feladatának végzésére szánjuk az életünket: mutassuk be Isten végtelen szeretetét közvetlenül Jézus visszatérése előtt.

Milyen tapasztalatunk volt azzal, amikor önös érdekeinken túlmenően valami nagyobb dologban vettünk részt? Ez az élmény hogyan segít, hogy jobban megértsük a mai rész lényegét? Ugyan mi lenne annál fontosabb, mint amikor a kozmosz Teremtője hív, hogy örökre szóló változást mozdítsunk elő a világban?

MISSZIÓS MOZGALOM

Az első adventisták a Biblia figyelmes, komoly tanulmányozása közben egyre jobban megértették ezeknek az üzeneteknek a jelentőségét. Felfogták, hogy Istennek üzenete van pontosan ennek a nemzedéknek a számára, sürgető, végidei üzenet, amit minden nemzedéknek, törzsnek, nyelvnek és népnek hirdetni kell, így készítve fel a világot Krisztus visszatérésére. Kezdetről fogva a hármass angyal üzenet volt az adventista misszió ösztönzője.

1874-ben küldte el a Generál Konferencia az első misszionáriust Európába. Ellen G. White azt írta John Andrewsról, hogy „ő a legképzettebb ember a soraink között.” Andrews legalább hét nyelven beszélt, kívülről tudta az egész Újszövetséget és az Ószövetség legnagyobb részét. Kiváló tudós, termékeny író, nagy hatású prédikátor és képzett teológus volt. Vajon miért kellett egy ilyen embert elküldeni oda, ahol csak kevés hívő volt? Miért kellett a „legképzettebb” embert elküldeni egy ismeretlen misszióterületre? És ő vajon miért akart odamenni? Néhány évvel korábban meghalt a felesége. Miért akarta hátrahagyni a családját és a barátait Amerikában, hogy két gyermekével elhagyja egy idegen országba, mindent kockára téve Krisztus ügyéért?

Ennek csak egy oka van. Hitte, hogy Jézus hamarosan visszajön és a végidei igazság üzenetének el kell jutnia az egész földre.

Történelmünk során a legkiválóbb, legjobb embereink a világ végére is elutaztak, hogy hirdessék Isten végidei üzenetét: tanárok, egészségügyi dolgozók, lelkészek, földművesek, szerelők, ácsok és iparosok. Voltak közöttük egyházi alkalmazottak és mások, gyülekezetek tagjai, akik hittek Jézus közeli visszatérésében.

Olvassuk el Mt 24:14, ApCsel 1:8 és Jel 14:6 verseit! Milyen hasonlóságokat találunk ezekben az igékben?

Az örökkévaló evangélium hirdetése földrajzi határvonalakon átível, egészen a föld legeldugottabb részeire is elér. Eljut minden nyelvű és kultúrájú emberhez, végül pedig a hatása érezhető az egész világon. Lelkesítő tudni, hogy az üzenetünk az ENSZ által számontartott kétszázharmincöt ország közül eddig eljutott több mint kétszáz tízbe.

Mi lehet a te szereped, és hogyan tölthetnéd be még jobban, hirdetve a hármass angyal üzenetet „minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek” (Jel 14:6, ÚRK)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gondoljuk még tovább a szerdai tanulmányból azt, hogy nekünk van szükségünk bekapcsolódni valamibe, ami hatalmasabb nálunk, túlmutat csekély, rövid, gyakran bűnös, romlott és kiábrándító életünkön (ugyan ki az, akire nem vonatkozik ezekből valami?)! Érthető is ez a vágy. Fizikai szempontból jelentéktelen húskötegek vagyunk, hordozzuk a mindössze pár font súlyú, szénalapú szerves anyagból való agyunkat, ami az összetételében közelebb áll egy adag sültcsirkéhez, mint a számítógép merevlemezéhez.

Vajon milyen jelentősége lehet e kis, egymástól független húskötegeknek a végtelen világban? Csupán magunknak élni, amikor körülöttünk és rajtunk túl annyi minden létezik az olyan, mintha az ember egész életére egy magánzárkába lenne becsukva egy nagyvárosban, aminek a lüktetése érezhető a falakon át is. Mégis milyen hatalmasabb, káprázatosabb és jelentősebb következményekkel járó célért élhetnénk, mint az örök élet ígéretének hirdetéséért, amit Jézusban kapunk?

„Isten szolgálai szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a mennyi üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés, csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13:13). A föld lakóinak el kell dönteniük, ki mellé állnak” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 524. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Többen írtak nekem és megkérdezték, hogy a hit általi megigazulás üzenete képezi-e a harmadik angyal üzenetét. Ezt válaszoltam: »Ez a harmadik angyal üzenete, valóban«” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1890, április 1.). Mi a kapcsolat a hármass angyali üzenet és a hit általi megigazulás között?
- 2) Gondolkozzunk még az „örökkévaló evangélium” kifejezésen! Miért örökkévaló az evangélium?
- 3) Mi a jelentősége annak, hogy ilyen sok országban élnek hetednapú adventisták? Ezek szerint mennyire áldotta meg Isten az erőfeszítéseinket? Ugyanakkor hogyan veheti ki részét a saját gyülekezetünk, sőt a szombatiskolai csoportunk a „munka befejezésében”?

ERDŐDI JÓZSEF: MENTSÉTEK MEG A VILÁGOT!

Mentsétek meg a világot!
- Önző vagyok - benne engem is!
Hisz ha a hegyek ormát-völgyét látod,
fájlalom - de pusztul minden... Ez is!

Mentsétek meg a világot!
Fessetek pirosuló álmokat fölénk!
Rajzoljatok üde, fésző ág-bogot,
zöldüljön megint a komor, lombos ég!

Mentsétek meg a világot!
Tapossatok új utat a szenny közt!
Anyák terhe gyűjtson új reményt-világot,
s óvoda zsibong majd a házaddal szemközt.

Mentsétek meg a világot!
De - lám - nem megy egyedül.
Csüggedten, tárt karokkal szól
az ember, s csendben Istenhez menekül.

Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 22:12; Prédikátor 12:15-16;
1Korinthus 3:16-17; Kolossé 3:1-2; Zsidókhöz 12:1-2;
Jelenések 14

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12)!

Valahogy így hangzik a dán Søren Kierkegaard egy példázata a végidőről: Tűz ütött ki egy nagy színházban a színpalak mögött. Az előadás egyik szereplője, a bohóc kilépett a színpadra, hogy figyelmeztesse a közönséget: *Menjenek ki, tűz van!* A nézők ezt viccnek vélték, azt gondolták, hogy csupán a műsor része, csak tapsoltak. A bohóc megismételte a figyelmeztetést: *Induljanak kifelé, menjenek ki!* Minél határozottabban mondta, a közönség annál hangosabban tapsolt. Kierkegaard szerint így ér majd véget a világ, vagyis az egészet viccnek képzelő bölcsek egybehangzó tapsolása közepette.

Nem tréfa a világ vége, sem az odavezető események – mint tudjuk. A világ az özönvíz óta a legnagyobb válság előtt áll. A végidő szimbólumaként Péter is utal a vízőzön történetére, figyelmeztet, hogy amint a régi világ víz által pusztult el, az utolsó időkben *„az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék”* (2Pt 3:10). Figyelmeztetést kaptunk arról, hogy mi közeledik, tehát most fel is kell készülnünk rá.

FÉLJÉTEK ISTENT!

A *jelenések könyvének* célja, hogy nemzedékünk felkészítsen egy népet Jézus közeli visszatérésére és az Úrral együtt átadjuk a világnak a végidei üzenetet. A könyv bemutatja Isten terveit és lerántja a leplet arról, amit Sátán forral. Isten utolsó hívó szavát közli, az egész emberiségnek szóló sürgető, örök, egyetemes üzenetét.

Olvassuk el János apostol sürgető, végidei felhívását Jel 14:7 versében (lásd még 1Móz 22:12; Zsolt 89:8; Péld 2:5; Préd 12:15-16; Ef 5:21)! Milyen konkrét dologra szólít az Ige?

A görög Újszövetségben a *phobeó* szó szerepel Jel 14:7 versében, ami azt jelenti, hogy „félni”, de itt nem olyan értelemben, mintha félni kellene Istentől, hanem „hódolat”, „csodálat” és „tisztelet” jelentéssel. Az Isten iránti abszolút hűség, az akarata előtti teljes meghajlás gondolatát fejezi ki, az istenközpontú, nem pedig énközpontú hozzáállást. Ez az ellenkezője annak, ahogyan Lucifer viszonyult Istenhez Ézs 14:13-14 versei szerint, amikor ezt mondta szívében: „Az égbe megyek föl, Isten csillagai fölé helyezem trónomat, és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon. A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságoshoz” (ÚRK).

Krisztus lelkülete azonban ilyen: „amikor Isten formájában volt... megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2:6, 8, ÚRK).

A nagy küzdelem lényegében akörül forog, hogy elfogadjuk-e Isten akaratát. Lucifer egocentrikus módon nem volt hajlandó önmagán kívül semmiféle más tekintély előtt meghajolni. Ahelyett, hogy alávetette volna magát a trónon ülőnek, ő akart uralkodni a királyi széken. Egyszerűen fogalmazva: Isten félelme azt jelenti, hogy gondolatainkban Őt tesszük az első helyre, az önzéstől, a büszkeségtől elfordulva teljes egészében érte élünk.

Nyilván fontos, ha a három angyal közül az elsőnek éppen ez a kijelentés hagyja el elsőként az ajkát, tehát hallgatnunk kell rá!

Mi a tapasztalatod Isten félelmével? Hogyan tudnád pozitív módon elmagyarázni valakinek, hogy miért jó félni az Istent?

ISTEN FÉLELME ÉS AZ ENGEDELMESSÉG

Mit tanít még a Biblia az Isten félelméről?

Olvassuk el 5Móz 6:2, Zsolt 119:73-74 és Préd 12:15-16 verseit! Mi következik abból, ha féljük Istent?

E szakaszból kitűnik, hogy kapcsolat van Isten félelme és a parancsolatok megtartása között. Az istenfélelem a hódolat és a tisztelet hozzáállása, ami engedelmességhez vezet. A sürgető mennyei felhívás arra szólítja a kegyelem által megváltottakat, hogy engedelmeskedjenek Isten parancsolatainak (Ef 2:8-10). A kegyelem nem szabadít fel bennünket az Isten parancsainak való engedelmesség alól. Az evangélium a törvény kárhoztatásától szabadít meg, nem az engedelmesség felelősségétől.

A kegyelem nemcsak megszabadít a múlt vétkeiktől, hanem erőt is ad ahhoz, hogy istenfélő, engedelmes életet élhessünk a jelenben. Pál apostol kijelenti: „Általa kegyelmet és apostolságot kaptunk, hogy az ő nevében való hit engedelmességére juttassunk el minden népet” (Róm 1:5, ÚRK).

Némelyekben az a furcsa képzet él, hogy a kegyelem általi üdvösség valahogy érvényteleníti Isten törvényét vagy minimálisra csökkenti az engedelmesség szerepét. Azt hiszik, hogy ha bármit mondunk az engedelmeségről, az már törvényeskedés. *Egyedül Jézusra van szükségem!* – hirdetik. Viszont a kérdés az, hogy „Melyik Jézusra?” Az önmaguk által kitaláltra, vagy a Szentírás Jézusára? Az Írás Krisztusa soha nem utalt arra, hogy csökkent volna az értéke a törvényének, ami jellemének mása. Ő soha nem készlet arra, hogy minimalizáljuk a Biblia tanításait, amelyek világosan bemutatják, hogy ki is Ő valójában és mi a terve a világgal. A Szentírás Krisztusa nem vezet arra, hogy tanításait csupán kegyes, de lényegtelen közhelyekké alacsonyítsuk. Krisztusban testesül meg minden tantételbeli igazság, Ő a testet öltött igazság, az életben megmutatkozott tan.

A *jelenések könyvének* utolsó felhívása arra szólít, hogy Jézusba vetett hit által fogadjunk el mindent, amit Ő felkínál. Kérlek, hogy „féljük” Istent; istenfélelmünket pedig azzal fejezhetjük ki, hogy hiszünk megváltó hatalmában, ami erőt ad az istenfélő, engedelmes élethez.

Hogyan világítanak rá az istenfélelem jelentésére Jézus szavai: „*ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennán*” (Mt 10:28).

ISTENFÉLŐ ÉLETET ÉLNI

A fogyasztói társadalom világában, amikor a szekuláris értékek az ember énjét helyezik a középpontba, a menny éppen arra hív, hogy elfordulva az énközpontúság zsarnokságától és önmagunk fontosságának póffeszkedésétől Istent helyezzük az életünk középpontjába. Vannak, akiknek az élete a pénz körül forog, másoknál az örömök vagy a hatalom a központi kérdés. Megint mások talán a sportra, a zenére vagy a szórakozásra fókuszálnak. *A jelenések könyvének* üzenete harsonaszóként hív Isten félelmére, tisztele-tére, mert Ő az életünk igazi központja.

Mit tanítanak Mt 6:33, Kol 3:1-2 és Zsid 12:1-2 versei arról, hogy Isten-nek kell életünk középpontjában lennie?

A föld végső küzdelmének központi kérdése az emberek elméjéért dúló harc. Ez tulajdonképpen a szövetségi hűség, a tekintély és az Isten akara-ta iránti elköteleződés körül forog. A jó a nagy küzdelem utolsó csatáját a gondolataink uralmáért vívja a gonosz ellen. Pál apostol így tanácsol: „*az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” (Fil 2:5; az angol King James fordításban az *indulat* helyett az *értelem* szó szerepel – a fordító megjegyzése.). Lényünk „citadellája” az értelmünk, ez a cselekedeteink kútforrása. A „*legyen*” szó a döntésre, a választásra, az akarat tudatos cselekedetére utal. Krisztusi indulat legyen bennünk – azt jelenti az en-nek érdekében meghozott döntés, hogy a gondolatainkat az örökkévaló-ság dolgaival töltjük meg, engedjük, hogy Jézus formálja azokat. A tetteink mutatják meg, hol tartanak a gondolataink. Isten félelme azt jelenti, hogy övé az első hely az életünkben. Figyeljük meg, hogy bizonyos értelemben milyen könnyű irányítani a gondolatainkat, legalábbis amikor ennek tu-datában vagyunk! Gyakran az a baj, hogy ha nem igyekszünk tudatosan a helyes dolgokkal foglalkozni, „*az odafelvalókkal... nem a földiekkal*” (Kol 3:2), bukott, bűnös természetünk miatt a gondolataink természetes módon az alantas, világi dolgok felé húznak. Éppen ezért kell céltudatosan, szánt szándékkal azt választanunk, hogy a mennyei dolgokról gondolkozunk, ahogyan Pál mondta, élve a szabad akarat szent ajándékával.

„Továbbá, testvéreim, azokról gondolkozzatok, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik szeretetreméltók, amik jó hírűek, ha van valami erényes, és ha van valami dicséretes” (Fil 4:8, ÚRK). Hogyan tanulhatjuk meg azt, amit itt mond Pál?

DICSŐSÉG ISTENNEK!

Amikor az Ószövetségben vizsgáljuk az „adatok dicsőséget Istennek” kifejezés előfordulását, érdekes módon azt találjuk, hogy gyakran (de nem kizárólagosan) az isteni ítélettel összefüggésben jelenik meg (Józs 7:19; 1Sám 6:5; Jer 13:15-16; Mal 2:2), éppen úgy, mint az első angyal üzenetében (Jel 14:7). Ezzel a gondolattal találkozunk Jel 19:1-2 verseiben is: *„Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké, mert igazak és igazságosak az ő ítéletei”* (ÚRK).

Olvassuk el 1Kor 3:16-17, 6:19-20 és 10:31 verseit! E szakaszok szerint mi az egyik módja Isten dicsőítésének?

Pál apostol szerint a testünk Isten temploma, Isten Lelke lakozik bennünk, megszentelve az Ő jelenléte által. A Szentírás arra hív mint egy kürtszó, hogy az életünk minden részében dicsőítsük Istent. Amikor Ő az életünk középpontja, egyedül arra vágyunk, hogy dicsőséget adjunk neki úgy az étrendünkkel, mint az öltözetünkkel, a szórakozásunkkal és azzal, ahogyan az emberekkel bánunk. Dicsőítjük Istent, ha a jellemét, a szeretetét mutatjuk be a világban azzal, hogy elköteleződünk akaratának teljesítése mellett. A föld végidei ítéletének fényében ez még fontosabbá válik.

Mire szólít Pál apostol Róm 12:1-2 szakaszában az életünk minden választásával kapcsolatban?

Az újszövetségi görögben a testekre vonatkozó szó az, hogy *szómata*, aminek jobb fordítása volna a lényünk teljessége – test, elme, érzelmek. Egy angol fordítás az „*okos tisztelteket*” helyett az „*okos istentiszteleteket*” kifejezést használja. Más szóval, amikor az ember teljes mértékben elkötelezi magát „Isten félelme és dicsőítése” mellett minden tétével, értelmét, testét és érzelmeit neki adva, ez az okos istentisztelet. Az Isten ítéletének fényében pedig az engedelmisség elhatározása valóban jó gondolat!

Gondolkodjunk azon, hogy mit kezdünk a testünkkel! Mit tehetünk annak érdekében, hogy valóban dicsőítsuk Istent a testünkkel is?

GYŐZTESEK A JELENÉSEK KÖNYVÉBEN

„Itt van a szenteknek békességes tőrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12). Ez a képe Isten hűségese népének az utolsó napokban. Viszont akkor és most is egyedül Jézusba vetett hit által tarthatja meg bárki Isten parancsolatait. Figyeljük meg, az idézett szöveg nem azt mondja, hogy a „Jézusban való hit”, bár ez rendkívül fontos, mert a „Jézus hite” kifejezéssel még többet árul el. A hit minősége tette képessé Krisztust arra, hogy győzni tudjon Sátán leghevesebb kísértései felett. A hit Isten ajándéka, amit minden hívő megkap. Amikor gyakoroljuk a Szentlélek által a szívünkbe helyezett hitet, az növekszik. A győzelem nem a saját akaraterőnk miatt következik be, hanem az élő Krisztus ereje munkálkodik általunk. Nem magunk miatt győzünk, hanem Krisztus miatt.

Mi azért lehetünk győztesek, mert Ő győzött, azért kerekedhetünk felül a kísértésen, mert Ő felülkerekedett.

Olvassuk el Zsid 4:14-16 és 7:25 verseit! Mi a győzelem eszköze, ami által istenfélő életet élhetünk és dicsőséget adhatunk Istennek?

Jézus, Isten Fia győzött az ördög ravaszságai felett. Isten ígéreteibe vetett bizalommal nézett szembe a kísértésekkel, alávétve magát az Atya akaratának, az Atya erejére támaszkodva. Benne bízva, rá nézve, belé vetett hittel mi is győztesek lehetünk. Számunkra Jézus minden mindenkben, a harmas angyali üzenet is róla szól. *A jelenések könyve* nem a vereség, hanem a győzelem üzenete, egy olyan népről szól, amely Krisztus kegyelme és ereje által győz.

A „győz” szó valamilyen formája tizenegy alkalommal fordul elő *A jelenések könyvében*. A keresztény egyházat az I. századtól napjainkig bemutató, a hét gyülekezetről szóló látomásban minden nemzedék soraiban voltak olyan hívők, akiket János „győztesnek” nevez. Az idők végén a „győztesek” örökölnék mindent (Jel 21:7). Ez nem törvényeskedés. A győzelem Jézus Krisztus által történik, akinek tökéletesen igaz, makulátlan élete révén és csakis így kaphatjuk meg az örök élet ígértét. Ez a cselekvő hit, ami átformál, megváltoztatja az életet, csodálatos kegyelem a hívő életében.

Vannak olyan dolgok az életedben, amelyeket szeretnél legyőzni? Hogyan válthatjuk tettekre a vágyainkat? Milyen gyakorlati lépéseket tehetünk meg, hogy mi is „győztesek” lehessünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gondolkodjunk még Pál szavain Zsid 7:25 versében: „üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez” (RÚF). Örökre üdvözíti! A magyar fordításokban *mindenképpen, mindenkor* vagy *örökre* szavakkal visszaadott görög szó jelentése az, hogy „teljesen”, „tökéletesen”. Jézus ment meg bennünket, a mi részünk az, hogy átadjuk magunkat neki, igényeljük a győzelmét. Benne kell bízunk, nem önmagunkban!

„Így foglalhatjuk össze a Jelenésekben a »féljétek az Istent« kifejezést: ez Isten utolsó hívása az emberiségnek, hogy válasszák Őt, a dicsőséges, fenséges Istent... aki győz a vele és az emberiséget illető tervével szembeszegülő gonosz erői felett (lásd Jel 14:9-11). Ez a félelem nem rettegésben, remegésben nyilvánul meg, legalábbis most (lásd Jel 6:14-17), hanem Isten törvényének örömteli és szeretetből fakadó elfogadásában, kizárólag az Ő imádásában. Egyetlen más hatalom sem tartható méltónak ilyen tiszteletre és hűségre. Valójában nincs is más választás, mert a kozmikus horizonton mutatkozó lehetőségek csupán a megsemmisülésre ítélt démoni erők tettei (Jel 16:13-14; 17:14; 20:11-15). Az Úr félelme tehát egy pozitív isteni hívás... hogy a kozmikus küzdelemben álljunk Isten oldalára, örömmel álljunk meg hatalmas dicsőséggel övezett jelenlétében, hiszen örök közösségben leszünk vele (Jel 21:3-4; 22:3-5)” (Ángel Manuel Rodriguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 27. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondolkozzunk Isten felmérhetetlen hatalmán, aki megteremtette és fenntartja az egész világmindenséget! A kozmosz végtelenségét el sem tudjuk képzelni, akkor hogyan lehetnénk képesek felfogni, milyen a Teremtő? Tűnődjünk el azon, hogy mennyivel nagyobb, hatalmasabb nálunk, aki egy nap majd megítél bennünket!
- 2) A szentség és a győzelem bibliai fogalmairól beszélve hogyan kerülhetjük el a legalizmus csapdáját? Miért kell mindig tisztában lennünk azzal, hogy üdvösségünk egyedüli reménye Krisztusnak a kereszten, értünk aratott győzelme, függetlenül a mostani győzelmeinktől (vagy kudarcainktól)?
- 3) Miért van az, hogy gyakran elesünk a bűn feletti győzelem ígéretei ellenére is, nem érjük el az igazságnak azt a szintjét, amire Jézus adott példát és amit nekünk is megígért? Milyen hibákat követünk el, amikor nem engedjük Istennek véghezvinni az életünkben azt, amit megígért?

R. DÁNIEL IRÉN: LEVÉLVÁLASZ

Ha ősszel lábad elé hulló minden levélre
gondosan, szépen válaszolnod kéne,
s feladnod őket elsőbbséggel,
hány évig győznéd tollal, betűvel?
Látszana-e rajtuk üzeneted sora?
Mely bolygóra küldnéd? Mit írnál a lapra?
Kérdést? Választ? Panaszt? Örömet?
Ráírnád-e, hogy ősszel is köszönöd,
mit kaptál, láthatsz, hallasz, fogsz, érzel?
Azt is, mi épp agyad feszíti széjjel?

Keresnéd-e a Feladót? Ki Ő?
Világot, mindenséget, fákat teremtő,
levélhullás okát eltűró Teremtő?
Hisz gyönyörű mind: sárgán, barnán,
rozsdásan, halódva is...
Ki szépséget lop bűnünk sodrásában
sorvadó, haldokló levelekre is,
levélnek szánt téged, üdének, zöldnek,
éltető, frissítő, gyógyító hírnek,
arról, hogy van még fa, rajta jó gyümölcs,
mert mélyre fúr sok gyökere, hiszen bölcs:
forrásvizet keres, ami élteni.
Fa-létét ehető gyümölcse hirdeti.

Add, Uram, hogy rozsdás levelekre válaszoljak,
éltető vizet hozzá Tőled kapjak!

Az ítélet jó híre

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 51:3-6; Dániel 7:9, 14, 26;
Jelenések 4:2-4; 5:1-12; 14:7; 20:12

„Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7).

A Biblia egyik legvilágosabb állítása, hogy Isten az ítélet Istene, és előbb-utóbb, ilyen vagy olyan módon a most olyannyira hiányzó ítélet be fog következni, méghozzá maga Isten, „az egész föld bírása” (1Móz 18:25; lásd még Zsolt 58:12; 94:2; 98:9) által. Vagy amint Pál írja: „mindegyikünk maga fog számot adni magáról Istennek” (Róm 14:12, ÚRK).

Ijesztő gondolat, nem igaz? Számot kell adni magunkról Isten előtt, aki ismeri a legbensőbb dolgainkat is, aki „minden cselekedetet... ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az” (Préd 12:16).

Ám végső soron az ítélet Isten jóságát és kegyelmét mutatja be, azt, hogy Ő egyszerre igazságos és kegyelmes a megváltottakkal, sőt még azokkal is, akik elvesznek.

Ezen a héten az ítélet mélyebb témáit boncolgatjuk majd, a világegyetemben zajló nagy küzdelem összefüggésében. Különösen meg fogjuk nézni, hogy mi történik, amikor Isten hűséges népe áll az elkerülhetetlen „eljöendő ítélet” (ApCsel 24:25) elé.

AZ ÍTÉLET ÓRÁJÁNAK JELENTŐSÉGE

A Biblia utolsó könyve, a Jelenések a jó és a rossz közötti ősrégi küzdelem tetőzésére összponosít. A lázadó angyal, Lucifer megkérdőjelezte Isten igazságát, igazságos voltát és bölcsességét. Azt állította, hogy tisztességtelenül, igazságtalanul irányítja a világmindenséget. Az Isten jelleme körüli konfliktusban központi a szerepe *A jelenések könyve* végítéletének.

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7). Mi a jelentősége annak, hogy az első angyal üzenete Isten ítéletét említi közvetlenül az „örökkévaló evangélium” után? Milyen kapcsolat van az „örökkévaló evangélium” és Isten ítélete között?

Az első angyal üzenetének egyaránt része az evangélium és az ítélet, és e kettő elválaszthatatlanul összefonódik egymással. Az „örökkévaló evangélium” nélkül semmi reményünk nem lenne az ítéletben, hiszen amint látni fogjuk, az „örökkévaló evangélium” az *egyetlen* reményünk. Nem kérdéses, hogy az evangéliumnak része az ítélet bejelentése.

Az ítélet során az el nem bukott világok látni fogják, hogy Isten mindent megtett az emberek megmentéséért, ami csak lehetséges volt. Az ítélet mutatja be Isten igazságát és kegyelmét, szeretetét és törvényét, üdvözítő kegyelméről és szabadító erejéről szól.

Az ítélet része annak, hogy Isten végleg megoldja a bűn okozta problémát. A jó és a gonoszság közötti egyetemes nagy küzdelemben Isten megcáfolta Sátán vádjait a kereszten, majd az ítélet során felfedi, hogy mindent megtett, amit csak tehetett a megmentésünkért és a kereszthez vezetésünkért.

Feltáruznak a menny végtelen, minden részletre kiterjedően pontos feljegyzései (lásd Dán 7:10). Olyan értékesek vagyunk Isten szemében, hogy az egész univerzum megállva figyeli, milyen döntéseket hoztunk a Szentlélek késztetésére, a Krisztus által ingyen, a Golgota keresztyén biztosított megváltás fényében.

Olvassuk el Zsolt 51:3-6 szakaszát! Milyen fényt vet ez a rész az ítélet céljára és jelentőségére?

ISTEN KEGYELME ÉS ÍTÉLETE

A keresztség és az ítélet egyaránt azt tárja elénk, hogy Isten igazságos és kegyelmes. A törvényszegés a bűnös halálát követeli: „*a bűn zsoldja halál*”. A kegyelem azonban így válaszol: „*az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban*” (Róm 6:23). Amennyiben Isten törvényét meg lehetne változtatni vagy el lehetne törölni, Jézusnak egyáltalán nem kellett volna meghalnia. A halála mutat rá a törvény örökérvényű voltára. Az ítélethozatal alapja a törvény.

Olvassuk el Jel 20:12 versét! Hogyan zajlik az ítélet felettünk? Mi köze van az üdvösségünkhöz a jó cselekedeteinknek?

A tetteinkben mutatkoznak meg a döntéseink, mint ahogyan az Isten iránti hűségünk is. Ef 2:8-9 verseiben ez áll: „*kegyelemből tartattatok meg, hit által... nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.*” Amikor azonban Krisztus megvált bennünket, meg is változtat. „*Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre*” (Ef 2:10).

A Szentlélek ereje által véghezvitt jó cselekedeteink nem üdvözítenek, de tanúskodnak a hitünk őszinteségéről. Isten végítélete lerántja a leplet minden tettetésről, képmutatásról, hamisságról, lényünk legmélyére tekint. Ellen G. White az ítéletben az Isten előtti helyzetünket felvázolva enged bepillantást abba, hogy az evangélium kéz a kézben jár az ítélettel.

„Az Isten nevét vallókat alázaatra és szívük mélységes vizsgálatára vezesse az, hogy Isten népe úgy jelenik meg, mint akik szennyes ruhában állnak az Úr előtt. Akik az igazságnak engedelmeskedve valóban megtisztítják a lelkeket, a legalázatosabban vélekednek önmagukról. Minél alaposabban figyelik Krisztus makulátlan jellemét, annál erősebben vágnak arra, hogy az Ő képére formálódjanak át, annál kevésbé látják magukat tisztának, szentnek. Miközben tisztában kell lennünk bűnösségünkkel, Krisztusra kell hagyatkoznunk, aki az Igazságunk, Megszentelőnk és Megváltónk. Nem cáfolhatjuk Sátán ellenünk felhozott vádjait, egyedül Krisztus szólhat fel sikeresen az érdekünkben. Ő el tudja hallgattatni a vádolót olyan érvekkel, amelyek nem a mi érdemeinken, hanem az övéen alapulnak” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 471-472. o.).

Hogyan mutatkozik meg Ellen G. White szavaiban is, hogy az evangélium elválaszthatatlan az ítélettől? Milyen reményt táplálhat bennünk e kettő kapcsolata?

FENSÉGES JELENET

Dániel és Jelenések prófétai iratai párt alkotnak, a földi történelem végnapjaiban kibontakozó eseményeket vázolják fel. A *jelenések könyve* kijelenti, hogy eljött Isten ítéletének órája, *Dániel próféta könyve* pedig felfedi, mikor kezdődött az ítélet.

Dániel 7. fejezetében Isten kinyilatkoztatást adott a prófétának a világ történelméről. Nemzetek felemelkednek és elbuknak, üldöző hatalmak elnyomják Isten népét. Bemutatja a szöveg Babilont, Médó-Perzsiát, Görögországot, Rómát, majd a Római Birodalom felbomlása után az egyház ezerkétszázhatvan évig tartó üldöztetését (Dán 7:25; lásd még Jel 12:14). Ezt követően Isten egy dicsőséges mennyei jelenetre tereli Dániel gondolatait, arra, amikor mindent helyreállít. A próféta figyelmét a birodalmak emelkedéséről és bukásáról, valamint a földi elnyomó hatalmakról a világegyetem trónterme és Isten végítélete felé tereli, amikor majd helyreállít mindent, ami elromlott és megalapítja örökkévaló, igazságos országát.

Prófétai látomásban Isten a földi káosz és küzdelem színteréről elragadta Dánielt a mennyei szentély dicsőségébe, ahol összeült a világegyetem legfelsőbb bírósága, és Krisztus, a világ jogos Ura átveszi Atyjától az országot, ami Őt illeti.

Dán 7:9-10, 13 versei bemutatják azt, amit Dániel látott. Mi lesz a végeredménye az ítéletnek (lásd Dán 7:14, 26-27)?

Az egész emberiség sorsa eldől a mennyei törvényszéken, az igazság diadalmaskodik, győz, uralomra jut. Ez a legcsodálatosabb, leglátványosabb jelenet az egész Szentírásban, és nagyszerű hír, hogy az ítélet igen jól végződik Isten hűséges népe számára, akiket beborít Krisztus igazságának palástja.

Jézus az egész világmindenség szeme láttára az Atyjához lép. Mennyei lények sereglenek Isten trónja köré. Az univerzum el nem bukott teremtményei áhitattal, lenyűgözve figyelik az ítéletet. Az évezredek át dülő hosszú küzdelem hamarosan lezárul. Teljes egészében, maradéktalanul eldőlt a világegyetem trónjáért vívott harc.

Beigazolódott Dániel látomása a felemelkedő és alászálló birodalmakról. Ezek szerint tehát miért bízhatunk Isten Igéjében az utolsóval, „Isten soha el nem múló, örök országával” kapcsolatban is?

BEPILLANTHATUNK A MENNYBE

Jelenések 4. fejezetében János egy nyitott ajtót lát a mennyben, majd szólítja egy hang: *„Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell történni-ük”* (Jel 4:1, URK). Jézus hívta az apostolt, hogy a mennyei szentély nyitott ajtaján át bepillantva tekintse át a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem örök jeleneteit. Jánossal együtt mi is benézhetünk a nyitott ajtón, hogy felvillanjon előttünk a megváltás örökkévaló terve. Mi vagyunk a tanúk azokban az ügyekben, amelyekről ítéletet hoznak a mennyei törvényszéken. A szemünk előtt bontakoznak ki a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem alapvető kérdései.

Milyen hasonlóságokat látunk Jel 4:2-4 és Dániel 7. fejezetének ítéleti jelenetei között?

Itt a trónterem látszik. Az Atya Isten ül a trónuson, körülötte mennyei lények. Isten ítéletét mennydörgés és villámlás szimbolizálja. Jel 4:4 versében arról is értesülünk, hogy huszonnégynél helyezkedik el Isten trónja körül.

Ki ez a huszonnégynél? Az ókori Izraelben a lévita papságnak huszonnégynél rendje volt. A papok képviselték a népet Isten előtt. 1Pt 2:9 versében pedig az apostol úgy mutatja be az újszövetségi hívőket, hogy *„választott nemzetiség, királyi papság”*. Talán a huszonnégynél jelképez minden megváltottat, akik egy nap örömmel állják majd körül Isten trónusát, vagy esetleg azokat szimbolizálja, akik feltámadtak Krisztus halálakor és vele emelkedtek fel a mennybe (Mt 27:52; Ef 4:7-8).

Ez mindenképpen jó hír. Isten trónja körül ott vannak néhányan a földről megváltottak közül is. Hozzánk hasonlóan szembesültek kísértésekkel, de Krisztus kegyelme és a Szentlélek ereje által győztek. „Fehér ruhában” vannak – ez Krisztus megszentelő igazságát jelenti, ami befedezi bűneiket és megtisztítja őket. Fejükön arany korona, ez jelzi, hogy a gonosszal vívott küzdelemben győztek és ők is részei a mennyben a hívők királyi családjának.

Látjuk, amint felállítják a királyi széket, amelyen Isten foglal helyet. A trón körül mennyei lények vannak, és hamarosan az egész menny énekelni kezd, a dicséret crescendója egyre erősebb és erősebb: *„Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek”* (Jel 4:11).

JÉZUS MÉLTÓ

Jel 5:1-3 szakaszában ismét egy trónt látunk. Bemutatnak egy tekercset, aminek mindkét oldalára írtak és amit isteni pecsét zár le, de azt mennyen és földön senki nem tudja kinyitni. A mennyei lények remegnek, igen komoly a helyzet. Egyetlen angyal sem méltó arra, hogy képviselje az emberiséget a föld feletti végső ítéletben. János sír, mert a tekercset senki nem nyithatja ki. Akkor az egyik vén, a földről megváltottak egyike bátorítóan szól az apostolhoz: Jézus, Isten Báránya méltó arra, hogy kinyissa a könyvet.

Jel 5:5 versében látja meg János a bűn problémájának végső megoldását. Az idős próféta szembesül vele, mi az egyetlen módja annak, hogy az ember felmentést kapjon Isten trónja előtt az utolsó ítéletben. *„De egy a vének közül azt mondta nekem: Ne sírj! Íme győzött a Júda törzséből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet... És láttam... egy Bárányt állni, mint egy megölettet”* (Jel 5:5-6, ÚRK).

Olvassuk el Jel 5:8-12 szakaszát! Hogyan reagál az egész menny a bejelentésre, hogy Jézus méltó az ítélet tekercsének kinyitására és a megváltásunkra?

Jézus, az Isten Báránya, aki az emberiség megváltásáért feláldozta az életét, átveszi és kinyitja az ítélet tekercsét. Az egész menny lelkes dicsőítésbe kezd. Jézus győzelme Sátán kísértései felett, golgotai kereszthalála, feltámadása, főpapi szolgálata biztosítja az üdvösséget mindenkinek, aki hit által elfogadja kegyelmét. Isten népe számára az ítélet nagyszerű hír. Arról szól, hogy véget ér a bűn uralma és Isten népe megszabadul.

Van ennél bátorítóbb üzenet? Jézus bennünket képvisel az ítéletben. Tökéletes, igaz élete befedez minket. Igazsága bennünk munkálkodik, megújít. Kegyelmével megbocsát, átformál és erőt ad az istenfélő élethez.

Nem kell félnünk! Jézus véd bennünket az ítéletben, a gonoszság erői vereséget szenvedtek. Az ítélet Isten népe „érdekében” születik meg (Dán 7:22). Nem az az ítélet célja, hogy kiderüljön, mennyire rosszak vagyunk, hanem Isten jóságát hivatott bemutatni.

Gondoljunk ismét az ítélet csodálatos reménységére! Jézus a Helyettesünk. Miért csak benne reménykedhetünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Figyeljük meg, mit ír Ellen G. White Isten népének állapotáról az utolsó napokban, az ítélet és a világ végének idejében:

„Egyedüli reménységük Isten kegyelmében van, egyedüli védelmük az ima. Amint Jósua könyörgött az Angyálnak, úgy fog a maradék egyház is töreldelmes szívvel és buzgó hittel bűnbocsánatért, szabadulásért esedezni Szószólójuk, Jézus által. Teljes mértékben tisztában vannak életük bűnösségével, látják gyengeségeiket és méltatlanságukat, önmagukra nézve már-már kétségbe esnek. A kísértő ott áll, hogy vádolja őket, ahogy Jósua mellett is állt ellenségesen. Rámutat szennyes ruháikra, jellemhibáikra. Hangoztatja gyengeségeiket, ostobaságukat, hálátlanságuk bűneit, hogy mennyire mások, mint Krisztus, mindazt, amivel szégyent hoztak Megváltójukra... Isten népe sok tekintetben nagyon is hibás, Sátán pontosan ismeri bűneiket, amelyek elkövetésére éppen ő kísértette őket, majd pedig a legnagyobb túlzással jelenti ki: »Vajon Isten száműz a színe elől engem és angyalaimat, miközben megjutalmazza azokat, akik ugyanolyan bűnök elkövetésében vétkesek? Ezt igazságosan nem teheted meg, ó Uram! A trónod nem marad meg az igazságban és ítéletben. Az igazság megköveteli, hogy ítéletet mondjanak rájuk!« Krisztus követői ugyan követtek el bűnöket, de nem adták át magukat a gonosz uralmának. Félretették bűneiket, alázattal, töreldelmesen keresték az Urat, az isteni Szószóló pedig könyörög értük. Akit a legjobban megbántottak hálátlanságukkal, aki ismeri bűneiket, de bűnbánatukat is, ekkor kijelenti: »Az Úr dorgáljon meg téged, Sátán! Az életemet adtam értük, a markaimba metszettem őket«” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 473-474. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan hat a mindennapjainkra az, hogy tudjuk: „*eljött az ő ítéletének órája*”? A legtöbben őszintén megvallhatnánk, hogy nem igazán. Hogyan változhatunk meg?
- 2) Miért nem rossz hír az ítélet, hanem jó? A csoportban beszélgetünk arról, hogy milyen szerepet vállal Jézus az ítéletben értünk! Miként motiválhat ez bennünket arra, hogy hűségesek legyünk hozzá? Hiszen csakis amiatt lehet reményünk az üdvösségre, amit Krisztus értünk tett.
- 3) Gondolkozzunk még az ítéletről, ami bemutatja a világegyetem előtt Isten jellemét! Hogyan illik bele ez a gondolat a nagy küzdelem egészébe?

PÁTER ROZÁLIA: ELJUTNI

Útnak indultam egyszer.
Hová? Merre? – mindegy, csak mentem,
útelágazáshoz értem, s ott megálltam...
Sütött a nap ragyogón, én meg tétováztam:
- Erre letér egy kis ösvény, ott talán többet látok,
embereket, állatokat, fákat, virágot.
A kövezett út továbbhaladt,
én helyette az ösvényre tettem a lábamat.

Ez a keskeny utacska göröngyös,
sebes a lábam a kövek közt.
De a Fák, a Fák árnyat adtak,
virágok az útfélen nekem illatoztak,
napfény a lombon át rám ragyogott,
izzadt homlokomra küldött lágy fuvallatot.
Ennyi szépség! Látod? – Még
nem mondtam el mindent!
A szépség és illat és napfény, de kevés is akad!
Helyette a tövis tépi ruhám meg a lábamat.
Valaki mégis ott áll a szépség mögött,
talán nem is a napfény, csak belé öltözött
és azt súgja: „Ne add fel, megéri!
Tarts ki, járd csak a keskeny utat végig!”

Már régen tudom, bár a fülemmel is baj van,
ki súgta az irányt, mikor elindultam.
Ereje az erőm. Mindig ott a bajban,
bánatom éjén is Ő, aki vigasztal.
És bár öreg és tétova lábam meg-megáll,
az keskeny út végén kitárt karjával vár.

Az ítélet jó híre

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 16:16; Ezsdrás 7; Dániel 8; 9; Máté 3:13-17; Márk 15:38; Róma 5:6-9

„Mindezt tegyétek meg, mert tudjátok az időt, eljött az óra, hogy az álomból felserkenjünk, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk. Az éjszaka múltában, a nappal pedig elközelgett” (Róm 13:11-12, ÚRK).

Évekkel ezelőtt a *National Geographic* magazin beszámolt egy erdőtűzről az Egyesült Államok Yellowstone Nemzeti Parkjában. A tűz után erdészek járták végig a terepet, hogy felmérjék a károkat. Az egyik erdész egy fa tövében egy valósággal hamuvá égett madarat talált. A hátborzongató látvány egészen felkavarta a férfit, aki egy bottal megpiszkálta a madarat.

Amikor hozzáért, három pici madárfióka szaladt ki a halott anyamadár szárnyai alól. A szerető anya a fenyegető veszély tudatában levitte a fiókáit a fa tövébe és a szárnyai alá gyűjtötte őket. Elrepülhetett volna, hogy biztonságban legyen, de nem akarta magára hagyni a kicsinyeit. Beszédes kép ez a Krisztusban biztonságban lévő hívókról!

Krisztust Isten ítéletének tüze égette a Golgotán, és mindazok, akik benne vannak, örök biztonságra lelnek a szárnyai alatt. A kereszten úgy ítélték el Krisztust, mint egy bűnözőt, hogy mi majd a mennyei ország igaz polgárainak ítélthessünk. Bűnözőként ítélték el, hogy mi elkerülhessük az örök halál pusztító tűzét – képletesen, de a szó legszorosabb értelmében is.

A SZENTÉLY MEGTISZTÍTÁSA

Amint már láttuk, Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie az ítéletnek. Az angyal hangosan kiáltja, hogy „*eljött az ő ítéletének órája*” (Jel 14:7). *Dániel próféta könyve* adja meg az ítélet kezdetének idejét.

Olvassuk el Dán 8:14 versét! A szentély megtisztítására vonatkozóan milyen időrendi felsorolást találunk *Dániel próféta könyvében*?

Minden zsidó pontosan értette a földi szentély megtisztításának a jelentőségét, ami a nagy engesztelési napon történt – ez az ítélet napja volt. Dániel ismerte a szentély megtisztításának és az ítéletnek a fogalmát, a kétezer-háromszáz nap azonban nem volt világos a számára.

Olvassuk el Dán 8:27 és 9:21-22 verseit! Hogyan reagált Dániel a látomásra a kétezer-háromszáz napról, és mit mondott neki Isten?

Dániel 8. fejezete végén a próféta elájul. Utána kijelenti: „*Álmélkodtam ezen a látomáson, és nem tudtam megérteni*” (Dán 8:27, URK) – vagyis a kétezer-háromszáz napról szóló látomást (a többire ugyanis már megkapta a magyarázatot; lásd Dán 8:19-22). A következő rész, Dániel 9. fejezete feljegyzi: Gábiel angyal Dánielhez megy, hogy elmagyarázza neki a kétezer-háromszáz éves próféciát. „*Dániel, most jöttem, hogy értelemre tanítsalak*” (Dán 9:22).

Dániel felettébb elcsodálkozik, amikor Gábiel felfedi előtte a választ az imájára, ami sokkal nagyobb ívű, mint ahogy képzelhette. Gábiel angyal végigvezette Dánielt a korszakokon, feltárta előtte az igazságot az eljövendő Messiásról, megadta szolgálata kezdetének és kegyetlen halálának pontos idejét. Ezek az események közvetlenül kapcsolódnak Dániel 8. fejezetében a szentély megtisztításához. Más szóval: elválaszthatatlanul kötődik Krisztus halálához az ítélet.

Miért különösen fontos az, hogy Jézus halála (amire Dán 9:24-27 utal) közvetlenül kapcsolódik az ítélethez (Dán 8:14)? Milyen alapvető igazságra mutat rá ez?

A KÉTEZER-HÁROMSZÁZ NAP ÉS A VÉGIDŐ

Olvassuk el Dán 8:17, 19 és 26 verseit! Az angyal kijelentése szerint milyen időszakra vonatkozik Dániel 8. fejezetében a kétezer-háromszáz napról szóló látomás? Miért fontos ezt tisztán látni?

Vannak, akik szerint ez szó szerint kétezer-háromszáz napot jelent. Úgy vélik, hogy Dániel 8. fejezetében a kis szarv a szeleukida hadvezérre, Antiokhosz Epiphanészre (Kr. e. 216-164) vonatkozik, aki megtámadta Jeruzsálemet és megfertőztette a zsidók templomát, noha a kétezer-háromszáz nap nem is illik az ő idejéhez. Ez a magyarázat ráadásul ellentétben áll az angyal világos kijelentésével, miszerint a látomás *„a távoli jövődőről szól”* (Dán 8:26, RÚF). Antiokhosz bizonyosan nem a végidőben élt. Dániel 8. fejezetében Gábiel magyarázni kezdi a kétezer-háromszáz napos próféciát. Megnevezi, hogy a kos a Méd-Perzsa Birodalmat jelképezi, a kecskebak pedig Görögországot (Dán 8:20-21). A következő szereplőt, a kis szarvat ugyan nem azonosítja, eltérően a két előző hatalomtól, de ez nyilván Rómát jelképezi (Dán 8:9, 23-24). Ezek után mutatja be Rómának egy vallási-politikai szakaszát, amikor *„földre veti az igazságot”* (Róm 8:10-12, 25) és beleavatkozik Krisztus mennyei szolgálatának dolgaiba (Dán 8:10-12). A fejezet csúcspontja Dán 8:14 versében a szentély megtisztítása, ami Isten válasza a földi és vallási hatalmak provokációjára, arra, hogy bitorolni próbálták Isten hatalmát. Ez részét képezi annak, ahogy Isten megoldja a bűn problémáját. Gábiel kész elmagyarázni Isten prófétai időrendjét. Dániel 8. fejezetének végén világosan látjuk, hogy a próféta nem értette a látomásnak a kétezer-háromszáz napra vonatkozó részét (Dán 8:27). A korábbiakat, a kos, a kecskebakot és a kis szarvat érintő magyarázat már elhangzott, sőt az első kettőt név szerint is azonosította az angyal (Dán 8:20-21), de a szentély megtisztítására nem adott magyarázatot. Gábiel megjelenik Dániel 8. fejezetében, majd ismét feltűnik a 9. fejezetben. Ezt mondja a prófétának: *„Amikor könyörögni kezdte, egy kijelentés hangzott el, és én azért jöttem, hogy elmondjam azt neked, mivel kedvel téged az Isten. Értsd meg a kijelentést, és értsd meg a látványt”* (Dán 9:23, RÚF)! Milyen „látványt” vagy „látomást”? A következő részben látni fogjuk, hogy a kétezer-háromszáz napra vonatkozó rész, az előző látomás, Dániel 8. fejezetének egyetlen, még megmagyarázatlan szakasza lesz ez.

Gábiel azt mondja Dánielről, hogy *„te kedves vagy Isten előtt”* (ÚRK). Mit árul ez el a menny és a föld közötti bensőséges kapcsolatról?

AZ ANGYAL BESZÉDE DÁNIELHEZ

Mire szólítja fel Dánielt az angyal Dán 9:23 versében? Miért fontos ez Dán 8:14 versében a szentély megtisztításának megértésével kapcsolatban?

Az angyal egyértelműen utasította Dánielt: „*Gondold meg azért a szöveget, és értsd meg a látomást*” (Dán 9:23, ÚRK). Milyen szöveget és milyen látomást? Mivel Dániel 9. fejezetében nincs látomás, Gábiel angyal bizonyára a 8. fejezetben található látomásnak a még meg nem magyarázott részére utalt, amit a próféta nem értett – a kétezer-háromszáz napos próféciaára (Dán 8:27).

Gábiel folytatja a magyarázatot Dán 9:24-27 szakaszában. Jézus életének és szolgálatának mely eseményeit említi?

A prófécia első szakasza Isten népére, a zsidókra vonatkozik. „*Hetven hét szabatott a te népedre*” – a zsidó népre (Dán 9:24). A bibliai próféciaiban egy prófétai nap egy valóságos évnek felel meg (4Móz 14:34; Ez 4:6). Amikor Dánielnél és a Jelenésekben szimbolikus képet látunk, általában az idői prófécia is szimbolikus. Úgy is meggyőződhetünk arról, hogy a prófécia év-nap elve érvényes itt, hogy Dániel prófécijában ezt alkalmazva minden esemény tökéletesen illeszkedik az idővonalon (lásd a holnapi részt). E szerint az elv szerint a hetven hét négyszázkilencven nappól áll, és mivel egy prófétai nap egy valós évet jelöl, a négyszázkilencven nap négyszázkilencven évet jelent.

Gábiel elmondja Dánielnek, hogy négyszázkilencven év „*van kiszabva*” (a *háta*k héber szó jelentése az, hogy „meghatároztatik”). Miből lett kiszabva? Csak az a másik idői prófécia jöhet itt szóba, amire a szöveg még utal: Dán 8:14 versében a kétezer-háromszáz nap. Ez a négyszázkilencven nap egy idői prófécia, ami közvetlenül kapcsolódik Dán 8:14 idői prófécijához, a 8. fejezet látomásának egyetlen, még meg nem magyarázott részéhez, ami ott az egyetlen idői prófécia. Tehát láthatjuk, Gábiel Dániel segítségére siet, hogy a próféta megérthesse, amit az előző fejezetben nem értett meg, a kétezer-háromszáz napot.

„KIIRTATIK A MESSIÁS”

Gábrriel egy olyan eseménnyel kezdte a négyszázkilencven évről szóló próféciát, ami Dániel és a zsidó nép számára különösen fontos volt – a Jeruzsálemre vonatkozóan, de Ezsdrás 7. fejezetéből megtudjuk, hogy a Kr. e. 457-ben született rendelet nemcsak azt tette lehetővé a zsidóknak, hogy visszatérjenek őseik földjére, hanem vallási közösségüket is megerősíthették ott (Ezsd 7:13, 27). Fontos megjegyezni, hogy Artaxerxész Kr. e. 457 őszén adta ki a rendeletét, amitől számítva Dániel szerint hatvankilenc hétnek, vagyis 483 évnek kell eltelnie a Messiásig. A történelem idővonalán Kr. e. 457-től indulva így elérünk Kr. u. 27-ig. A Messiás szó azt jelenti, hogy „felkent”. Jézus Krisztus, a Messiás keresztsége Kr. u. 27-ben történt (lásd Mt 3:13-17). Dániel évszázadokkal korábban megjövendölte keresztségének pontos évét, azt az időt, amikor elkezd három és fél éven át tartó szolgálatát.

Olvassuk el Dán 9:26 verse mellett Róm 5:6-9 szakaszát! Milyen fontos igazságot jelent ki itt az Ige?

„A hatvankét hét elmúltával pedig kiirtják a Messiást, és senkije sem lesz” (Dán 9:26, ÚRK). A Messiás „kiirtatik”, vagyis keresztre feszítik, és egy angol fordításban a vers úgy végződik, hogy „de nem saját maga miatt”. Más szóval Krisztus halála a Golgota keresztién nem miatta, hanem értünk történt. Ezért is írta Pál: „Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (Róm 5:8).

Dán 9:27 versében azt olvassuk, hogy a hét, vagyis az utolsó hét év közepén Krisztus „véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak”. Az utolsó, a hetvenedik hét közepén, vagy Kr. u. 31-ben Krisztus a vérével erősítette meg az örök szövetséget, amikor meghalt a kereszten, és akkor megszűnt az áldozati rendszer minden prófétai jelentősége. Ezek a próféciák rámutatnak, hogy Kr. u. 31 tavaszán keresztre feszítik Krisztust, a Messiást, aminek következtében többé már nincs prófétai jelentősége az áldozati rendszernek. Ezek a jövendölések beteljesedtek a legapróbb részletekig. Krisztus a páska idején áldoztatott fel értünk, pontosan amikor a főpap megáldozta a páskabarányt.

Olvassuk el Mt 3:15-16 és Mk 15:38 verseit, gondolva az előbbiekre! Hogyan támasztják alá ezek a versek Dán 9:24-27 szakaszának próféciáját?

1844

A kétezer-háromszáz éves prófécia első négyszázkilencven éve kimondottan az ókori zsidó népre és a Messiás eljövételére mutat, míg az időszak fennmaradó része Isten népét (zsidókat és pogányokat), valamint a mennyei szentély megtisztítását és végezetül Krisztus második adventjét érinti.

Az első négyszázkilencven év idején jött el először a Messiás. Ez az időszak Kr. u. 34-ben végződött. A kétezer-háromszázból kivonva négyszázkilencvenet ezernyolcszáztíz évet kapunk, ez az időszak Isten népére vonatkozik. Kr. u. 34-hez ha hozzáadunk 1801-et, 1844-hez jutunk.

A szentély megtisztítása, illetve az arra vonatkozó igazság helyreállítása, valamint a mennyben a végidei ítélet fényében tekintendő az, hogy Jel 14:6-7 verseiben Isten utoljára szólítja az egész emberiséget: fogadja el szeretetét, kegyelmét és éljen hűséges, engedelmes életet.

Olvassuk el 3Móz 16:16 versét! Miért kellett megtisztítani a szentélyt? Milyen tanítás rejlik ebben az evangéliumot illetően?

A nép bűnei és vétkei miatt meg kellett tisztítani a szentélyt, ami csak áldatok vérével történhetett. Hasonló a helyzet velünk is. Szükségünk van a Megváltóra, akinek az életét szimbolizálták a nagy engesztelési napon leölt állatok. Ez az egyetlen módja annak, hogy felmentést kapjunk az ítéletben.

Olvassuk el 3Móz 23:26-29 verseit! Isten parancsa szerint mit kellett a népnek tennie a nagy engesztelési napon, ami az ítélet napja volt? Mit jelent ez számunkra ma?

Az izraelitáknak meg kellett sanyargatniuk magukat. Ez a kifejezés azt jelzi, hogy meg kellett aláznunk magukat Isten előtt, megvizsgálva szívüket, megvallva bűneiket, megtérve és megtisztítást kérve, amíg a főpap a földi szentély megtisztítását végezte.

Dániel 7-9. és Jelenések 14. prófétai fejezetei különösen az ítélet órájának felkészülésre hívó, sürgető üzenetére fókuszálnak. 1844 óta az ítélet órájában élünk. Az első angyal kijelenti: „*eljött az ő ítéletének órája*” (Jel 14:7). Akkor hát hogyan „sanyargatjuk meg magunkat” ma?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Íme egy gyors és könnyű módja Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hétről szóló prófécia áttekintésének:

Az első a hetven hét (Dán 9:24).

A következő a hetven hétből a hét hét és hatvankét hét, vagyis hatvankilenc hét (Dán 9:25).

Utána következik az utolsó, a hetvenedik hét (Dán 9:27).

Végül pedig az utolsó hét kétszer három és fél éves szakaszra válik szét – „*a hét felén*” (Dán 9:27).

Tehát hetven hét, amit hatvankilenc hét és egy hét tesz ki, az utolsó hét pedig ketté lett osztva. Kr. u. 457-től kezdve egyszerű matematikai számítással elérünk 1844-ig.

Dániel 8. fejezetében azonban nem találjuk meg, hogy mikor kezdődött a kétezer-háromszáz nap. „*Kétezer-háromszáz estéig és reggelig, azután viszsza kapja a szent hely az igazságát*” (Dán 8:14, ÚRK).

Kétezer-háromszáz nap – honnan kezdve? Miért ne onnan számítanánk, amikor Dániel a látomást kapta, „*Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében*” (Dán 8:1)? Mert így nem jön ki. Dániel 8. fejezetének látomása későbbi eseménnyel kezdődik, nem szerepel benne Babilon, mert Médó-Perziától Görögországon, valamint Rómán át az utolsó időig tart. Miért számítanánk egy, a látomásban szereplő eseményt, a szentély megtisztítását attól, Babilontól, ami nincs benne? A látomás csúcspontjának kezdő dátumát magában a Méd-Perzsa Birodalom idején kezdődő látomásban kell megtalálni, amittől kezdve ez a vég idejéig tartó időszak igen sok év.

Melyik évben kezdődik? Dániel 8. fejezete nem árulja el, csak a 9. fejezet.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A csoportban beszéljünk az evangélium és az ítélet közötti szoros kapcsolatról, ahogy ennek a próféciának a két részében láttuk! Miért olyan jó hír számunkra ez a kapcsolat? Miért oszlatja el a félelmet, amit sokan az ítélet gondolata hallatán éreznek?
- 2) Időzzünk még Dán 9:26 versében annál a résznél, hogy „*kiirtatik a Messiás*”! Miről van itt szó?
- 3) Olvassuk el újból 3Móz 16:16 és 23:26-29 verseit! Miért kellett megtisztítani a szentélyt (3Móz 16:16)? Mit kellett a népnek tennie akkor (3Móz 23:26-29)? Mit jelent ez számunkra ma?

DÖMÖTÖR TIBOR: ÖRÖK KÉRDÉS

A kérdés mindig egy és ugyanaz:
„Embertestvér, kinek a fia vagy?”

Kit ismersz el, mint szerető atyát?
Kinek hordod földi ábrázatát?

Kinek szavát adja tovább hangod?
Kitől kaptad neved, címed rangod?

Ki tart számon minden érzést benned?
Kitől származik tested és lelked?

Kire hallgat gondolatod, agyad?
Kinél érzed biztonságban magad?

Kit szolgál az életed munkája?
Kinek van belőle haszna, kára?

Kitől nyerhetsz békességet, áldást?
Ki bocsát meg bűnöket és bántást?

Kihez száll fel sóhajod és imád?
Ki támaszt fel, ha majd halál vár rád?

Krisztusunkban van válaszunk adva:
„Isten minden hívőnek az Atyja!”

A Teremtő imádása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 40:26; János 19:16-30;
2Korinthus 5:17; Kolossé 1:17; Jelenések 1:9; 4:11

„Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek” (Jel 4:11).

Könnyű adottnak venni dolgokat, különösen olyasmit, amit mindig is ismertünk, tapasztaltunk. A kisgyerekek is természetesnek veszik, hogy ott vannak a szüleik, akiket egész kis életükben ismertek. Mi is természetesnek vesszük a napot, az égboltot, a levegőt és a lábunk alatt a talajt.

Vajon elgondolkoztunk már azon, hogy az életünkben mennyi mindent gondolunk biztosnak? Milyen gyakran fordul elő, hogy megállunk és fel tesszük magunkban a híres filozófiai kérdést: *Miért létezik valami, ahelyett, hogy semmi nem létezne?*

Először is, miért létezik az univerzum és benne megannyi fenséges, pompázatos és elképesztő dolog? Milyen nagy logikai ellentmondás merülne fel, ha a világegyetem nem volna itt – és benne mi sem? A legújabb tudományos teória szerint (ezek ugyanis általában változnak) egykor az univerzum nem létezett. Más szóval: a létezésünk esetleges, és csoda, hogy egyáltalán itt vagyunk. Ellentétben a világmindenség eredetével kapcsolatos különféle mítoszokkal, hogy a semmiből vagy valamilyen matematikai egyenletből keletkezett, a világ csakis azért létezik, mert Isten, a Teremtő megalkotta mindennel együtt, ami benne van.

TÁRS A SZENVEDÉSBEN

Mennybemenetele (ApCsel 1:9) után Jézus meglátogatta az apostolok közül még egyedül életben lévő Jánost Pátmosz szigetén, ahová a kegyetlen római császár, Domitianus száműzte.

Olvassuk el Jel 1:9, valamint Mt 13:21, Jn 16:33 és ApCsel 14:22 verseit! Mi az üzenete e részeknek Jézus követői számára?

János, akit elszakítottak a családjának, a barátainak és a keresztyén közösségnek a támogatásától, nem maradt egyedül a megpróbáltatások és bajok között, amelyek azért érték, mert Jézus követője volt. Szolgálatára még nem ért véget. Egy vakítóan fényes angyal kereste fel az elhagyatott szigeten, hogy közvetlenül az Isten trónjától jövő üzenetet adjon át neki. Ennek a Jézustól eredő üzenetnek visszhangoznia kell az évszázadokon át, hogy reményt adjon minden nemzedéknek, de legfőképpen felkészítse Isten végidei népét Jézus visszajövetelére. Komoly figyelmeztetést közvetít, ugyanakkor bátorít is az utolsó időre nézve, amikor felkészülünk a végső napok megpróbáltatásaira (vagy bármilyen próbára, ami előtt állunk éppen).

Aki belép a barlangba, amiről azt tartják, hogy ott látogatta meg Jánost a mennyei angyal a prófétai üzenettel, a bejáratnál azonnal meglát egy táblát *A jelenések könyve* egészét összefoglaló felirattal: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7).

A jelenések könyvének központi témája Isten tisztelete. Az Úr úgy teremtett meg bennünket, hogy képesek legyünk az imádatra. Mindannyian imádkunk valamit vagy valakit. Lehetővé teszi az igaz imádat, a Teremtőé, hogy felismerjük életünk valódi célját, okot ad az életre. Nemcsak olyasmit biztosít, amiért érdemes meghalni, hanem még valami sokkal fontosabbat: azt, amiért érdemes élni, sőt ha a szükség úgy hozná, még megpróbáltatásokat is elviselni érte. Miközben pedig a végső válsághelyzetek kibontakoznak, jobban megértjük azt, hogy „*sok nyomorúságon át kell az Isten országába bemennünk*” (ApCsel 14:22, ÚRK).

Szenvedéseket, megpróbáltatásokat álltak ki Isten hűséges szolgálói, így János is, akkor miért gondolnánk, hogy bennünket semmi baj nem érhet (lásd 1Pt 4:12-15)?

IMÁDJÁTOK A TEREMTŐT!

Mivel fejeződik be Jel 14:7 versében az első angyal üzenete? Mire kéri még utoljára ez az üzenet, ami az ítélet órájára figyelmeztet (lásd még Ézs 40:26; Jn 1:1-3; Róm 1:20)?

Jel 14:7 verse azzal a felhívással végződik, hogy imádjuk a Teremtőt. Ez az üzenet különösen fontos most, amikor a tudományos világ, sőt a kereszténység nagy része is elfogadta az evolúciót, azt a tanítást, ami minden bibliai és keresztény tan gyökerére sújt. Ha az evolúció igaz volna, a hitünk szükségképpen hazugság lenne. Ennyire kiélezett kérdés ez!

A Jelenések utolsó felhívása tehát a Biblia első könyvében, Mózes *első könyvében* gyökerezik. Az imádat kérdése körül dúló kozmikus küzdelem lényegét nem érthetjük meg igazán, amíg nem látjuk világosan a teremtés jelentőségét. „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1, ÚRK). Ez a vers az egész Szentírás alapja. „*Kezdetben teremtette Isten...*” Az ebben a szakaszban szereplő „teremtette” szó héberül a *bára'*, amit kizárólag úgy használnak, hogy Isten az alanya.

Ahhoz, hogy némi képet kapjunk Isten korlátlan hatalmáról, gondoljunk például csak az egyik teremtményére – a napra! A nap egyetlen másodperc alatt több energiát termel, mint amit az emberiség az idő kezdete óta előállított kőolaj, gáz, szén vagy tűz által.

A nap átmérője 1 392 700 km, és képes megtartani 1 millió földnagyságú bolygót, de a nap csak egy a galaxisunk, a Tejút legalább 100 milliárd csillaga közül. A Pisztolycsillag 10 milliószor annyi energiát bocsát ki, mint a mi napunk. 1 millió, a naphoz hasonló bolygó könnyen elérne a Pisztolycsillagban. Véges értelmünkkel hogyan is foghatnánk fel a teremtést!?

A teremtés rámutat Isten döbbenetes hatalmára és végtelen erejére. Az Úr teremtő ereje nemcsak az eget és a földet hívta létre, hanem népéért is munkálkodott a századokon át. Ő az Isten, akitől ered a világ, aki mindig jelen van benne és soha nem hagyja el népét a világon.

Hogyan világít még jobban rá Isten szeretetére a teremtett világ elképesztően hatalmas volta? Hiszen noha oly parányiak vagyunk a világ-mindenséghez képest, Krisztus mégis meghalt értünk!

ISTEN KÖZELSÉGE

A Teremtő Isten, aki létrehozta a napot, a holdat és a csillagokat, aki döbbenetes erejével megteremtette ezt a bolygót és betöltötte élőlényekkel, érdeklődéssel fordul mindannyiunk felé. Ő az Isten, aki kiszabadította népét az egyiptomi szolgaságból, vezette őket pusztai vándorlásuk során, manát hullatott nekik az égből, ledöntötte Jerikó falait és legyőzte Izrael ellenségeit. Isten, aki végtelen erejével megteremtette az univerzumot, felmérhetetlen hatalmával vereséget mér a gonoszság erőire is, amelyek minden lélekért harcolnak.

Zsolt 139:15-18, ApCsel 17:27, 2Kor 5:17 és Kol 1:17 versei szerint mennyire van közel hozzánk Isten?

A teológusok beszélnek Isten transzcendentális voltáról, ami azt jelenti, hogy Ő felette áll mindennek, az egész teremtett világnak. Ugyanakkor beszélnek immanenciájáról is, arról, hogy valamiképpen jelen van a mi világunkban, és amint a bibliai történelem tanúsítja, mélységesen bekapcsolódik a történésekbe. Az Úr „Magasságban és szentségben” lakozik, ugyanakkor „a megtörttel és alázatos szívűvel is” (Ézs 57:15, ÚRK). Jézus ezt mondta hűséges követőiről: „*Én öbennük, és te én bennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és úgy szereted őket, amint engem szeretted*” (Jn 17:23, ÚRK). Meghittebb, szorosabb már nem is lehetne ez a kapcsolat!

Istenünk nagysága és hatalma olyan mérhetetlenül óriási, hogy átfogja a kozmoszt, ugyanakkor mindannyiunk életét is. Megígéri, hogy újjáteremt, átformál, a saját hasonlatosságára alakít át. Gondoljunk csak bele, hogy ez mit jelent! A világot megteremtő és a galaxisok milliárdjait fenntartó Isten, akiben „*élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28) a mi szívünkben is munkálkodik, új szívet ad, megtisztít a bűntől és új teremtméssé tesz bennünket Krisztusban. Megerősítő, vigasztaló a tudat, hogy Istenünk, ez az elképesztő hatalmú Úr szeret bennünket, gondoskodik rólunk!

Hogyan tanulhatsz meg reményt és vigasztalást találni abban, hogy Isten ilyen közel jön hozzánk? Vagy talán inkább megrémít, mivel ismeri a legsötétebb titkaidat is? Hogyan találhat az ember békességet ebben a tekintetben?

EVANGÉLIUM, ÍTÉLET, TEREMTÉS

Figyeljük meg az első angyal üzenetét! *Örökkévaló evangélium. Az ítélet órája. Imádjátok a Teremtőt!* Gondoljuk meg, hogy milyen szoros a kapcsolat ezek között! Amikor az ítéletben megállunk a Teremtőnk előtt, egyedül az evangélium ad reményt. *„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint”* (Róm 8:1). Nem esnek kárhoztatás alá sem most, sem az ítélet idején!

A Teremtő Isten üzenetének központi szerepe van a jelenvaló igazságban, különösen akkor, amikor az evolúció (még ha „keresztény” köntösben jelenik is meg) a keresztény hit alapját fenyegeti elpusztítással.

Az evolúciós gondolkodás támadása idején Isten azonban elindított egy egyházat, egy népet, amelynek *már a neve* is bizonyság az evolúció ellen. Ennek a népnek kell hirdetnie azt az alapvető igazságot, hogy Isten a Teremtő és a Megváltó.

Olvassuk el Róm 5:17-19, Ef 3:9, Kol 1:13-17 és Jel 4:11 verseit! Mit tanítanak ezek a szakaszok Jézusról, Teremtőnkéről és Megváltónkáról?

Figyeljük meg, milyen szorosan kapcsolódik Jézus teremtoi volta ahhoz, hogy Ő a Megváltó! Teremtő voltának elhomályosodásával – és az evolúció tana elkerülhetetlenül erre vezet – megváltói szerepét is megkérdőjelezzük. Jézus azért jön, hogy megszabadítson bennünket a bűntől, a haláltól, a szenvedéstől és az erőszaktól, miközben az evolúció tanítása szerint a bűn, a halál, a szenvedés és az erőszak éppenséggel a teremtés eszköze volt? Isten éppen attól a folyamattól ment meg bennünket, amit eredetileg Ő maga alkalmazott? Veszélyes hazugság ez!

Ami pedig még rosszabb, hogy az evolúció gúny tárgyává teszi Jézus kereszthalálát. Miért? Pál elválaszthatatlan kapcsolatot lát a bűn Ádám általi betörése és Jézus halála között (lásd Róm 5:17-19). Tehát közvetlen a kapcsolat Ádám és Jézus között. Az evolúciós elképzelés szerint azonban nem vezethette be a halált a büntelen Ádám, hiszen éppen a halál – az évmilliókon át pusztító halál – volt állítólag a szükséges erő, ami Ádám megteremtéséhez kellett.

Tehát az evolúció elmélete az alapjától kezdve rombolja a kereszt bibliai alapját. A hetednapis adventisták viszont élő bizonyságként szólítják a világot a Teremtő imádatára e tévtanítással szemben.

A TEREMTŐ A KERESZTEN

Csodálhatjuk és imádkozhatjuk az Urat, a Teremtőt, de ennél még tovább megyünk. Az előzőekben megállapítottuk, viszont érdemes újból megfigyelni, hogy a Teremtőnk egyben a Megváltónk is. Isten, aki megteremtett bennünket ugyanaz, mint aki megváltott. Azt mondta: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra*” (1Móz 1:26), és Ő nem más, mint aki a kereszten felkiáltott: „*ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet*” (Mt 27:46). Kell ennél több indok arra, hogy féljük Istent és dicsőséget adjunk neki, imádjuk Őt?

Bűnbe süllyedt emberként hogyan adhatunk megfelelő választ erre a lenyűgöző igazságra? Hogyan felelhetünk erre? Az első angyal üzenete így hangzik: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítélte-
nek órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7).

**Olvassuk el Jn 19:16-30 szakaszának beszámolóját Jézus kereszthaláláról, és közben gondoljunk az eddig megvizsgált bibliaszövegekre az-
zal kapcsolatban, hogy Jézus a Teremtő! „Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár ural-
mak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, minden általa és őrá nézve teremtetett” (Kol 1:16, ÚRK). Hogyan reagáljunk Isten szeretetének csodálatos kifejezésére?**

A kereszttel után érkezett az első angyal üzenete, ami a Teremtő imádatára szólít, miután az egész világmindenség és Krisztus követői előtt is nyilvánvalóvá vált, hogy „*aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” az nem más, mint aki noha Isten volt, „*szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez. És amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig*” (Fil 2:7-8, ÚRK).

Micsoda látvány lehetett ez azok számára, akik ismerték Jézust, mielőtt emberként a földre jött! Nem meglepő, hogy a mennyei lények is imádják Őt. Mi pedig, akiket a vérén váltott meg, vajon mi mást tehetnénk, mint hogy imádjuk Teremtőnként és Megváltónként?

A kereszttel fényében miért bizonyul szörnyű tévtanításnak az az elképzelés, miszerint bűnös emberként bármint is hozzátehetnénk ahhoz, amit Krisztus a kereszten elvégzett? Vajon mi volna az, ami még hozzáadhatna ahhoz, amit a Teremtő már megtett értünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Szentírás egyik központi témája Isten imádata, ami mindig is vita tárgyát képezte az emberek között, sőt Isten népe között is. Az Ószövetség idején a próféták korholták Isten népét, amiért idegen isteneket imádtak vagy pedig a pogány világ vallási szokásait követve tisztelték az Urat. A kozmikus küzdelem kellős közepében feszül az Isten imádata és az idegen istenek tisztelete közötti ellentét, és ehhez társul még Isten törvényének semmibe vétele.

„Az imádat az emberi lét legalapvetőbb aspektusát szolítja meg, azt illetően, hogy mit kell tenni a Teremtő jelenlétében az embernek, az élő teremtménynek... Csak az élők imádkozhatnak az Urat, a halottak nem imádkozhatnak Őt... Aki megteremtett bennünket, az hív, hogy adjuk neki az életünket, így fejezve ki imádatunkat. Majd életünket gazdagabban visszanyerve mások áldására élhetünk. Az imádat létezésünk természetét és célját érinti. Szükségünk van arra, hogy ne minden önmagunk körül forogjon, így megszabaduljunk az önzéstől. Értelmét veszti a létünk, ha nem imádjuk Istent, célt tévesztett, ezért a halálba, a teljes megsemmisülésbe tart, mert elszakadunk az élet forrásától” (Ángel Manuel Rodríguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 42. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk még annál a kérdésnél, hogy a bűnbe süllyedt világban miért van többre is szükségünk annál, mint hogy Isten megteremtett! Miért elengedhetetlen a megváltás ígérete is?
- 2) Idézzünk fel olyan eseteket, amikor félreérthetetlenül láttuk Isten munkáját az életünkben, ami bemutatta, mennyire szeret bennünket! Tegyük hozzá, hogy Ő az Isten, aki az egész világmindenséget létrehozta! Ő az, aki annyira szeret, törődik az életünkkel. Miért nemcsak vigasztaló, hanem alázatra is készítő gondolat ez?
- 3) Amennyiben az evolúció tana igaz volna, vajon miért kellene imádnunk a Teremtőt, aki a halál, az erőszak, a rombolás, a szenvedés és a tömeges pusztulás évmilliárdjain át alkotott volna meg minket, miközben Mózes első könyvében egészen más képet ad a teremtésről? Ennek ellenére imádnunk kellene Őt? Mégis miért? Azért, mert évezredekken át hazudott volna nekünk az eredetünkről?

GALAMB GYÖNGYVÉR: EGY DAL A SZERETETRŐL

Én oly sokszor elfutok
színed előtt, mint ma is.

Sőt, én magam sem tudom,
mi készített erre megint:

Erős karod ellökni,
hiszen szorosan ölel.

Szemeidből zuhanni,
mikor fényük fölemel.

Mert Nálad van az Élet,
s messze Tőled a halál.

És én újra csak félek,
amikor a létem fáj.

Pedig a fájdalom fog
s köt össze végleg Veled.

Bűn sebe Benned sajog,
ha odaadom Neked.

Ha nem futok halálba
és végre maradok ott:

ahol ölelve s várva
létem soha el nem fogy.

A szombat és a vég

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 5:12-15; Zsoltárok 33:6, 9;
Jakab 2:8-13; 2Péter 3:13; Jelenések 14; 21:1

„és hogy világossá tegyem mindenki előtt, mi a rendje annak a titoknak, amely el volt rejtve örök időktől fogva Istenben, aki mindeneket teremtett” (Ef 3:9, ÚRK).

Az ember méltósága teremtettségéből fakad. Mindenkinék külön fontosságot ad az, hogy Isten egyedi módon teremt. A szemében egyaránt hatalmas érték a születendő gyermek az anyaméhben, a négy végtag bénulásban szenvedő tizenéves, a Down-szindrómás fiatal, az Alzheimer-kóros nagymama, mindannyiunknak Ő az Atyánk, az Ő gyermekei vagyunk. „Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik... És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén” (ApCsel 17:24-26).

Közös az örökségünk, egy családhoz tartozunk, testvérek vagyunk, akiket ugyanaz az Isten formált és alakított. A teremtés adja az önértékelésünk való alapját. Miután a gének és kromoszómák találkozása nyomán kialakult a személyiséged egyedi biológiai szerkezete, Isten félretette azt a mintát. Az egész világmindenségben nincs még egy olyan ember, mint te. Egyedi, különleges teremtmény vagy, akiben Isten óriási értéket lát, ezért a kozmoszt megalkotó Úr magára vette az emberi testet és feláldozta önmagát érted meg a bűneidért.

ÍTÉLET, TEREMTÉS ÉS ELSZÁMOLTATHATÓSÁG

Amennyiben az ember nem lenne több sejtek pusztán találomra összerendeződött csoportjánál, csak a véletlen termékénél, egy fejlett afrikai majomnál, kevés jelentősége volna az életünknek. Létünk céltalan, csak a fennmaradásért folytatott harc lenne a nyolcmilliárd főre becsült emberiség csupán egy tagjaként, akik a Föld nevű bolygón az élettérért küzdenek egymással. Azonban a bibliai teremtéstörténet életcél és erkölcsi tartást is ad nekünk. Isten teremtett bennünket, és majd számot kell adnunk neki a tetteinkről. Alkotónk felelőssé tesz bennünket. Abszolút értékeket állapított meg, amelyek az „erkölcsi relativizmus” korában is érvényesek.

Olvassuk el Róm 14:10, Jak 2:8-13 és Jel 14:7 verseit! Az elszámoltathatóságra és a felelősségre vonatkozóan mi következik abból, hogy Isten ítéletet tart? Hogyan kapcsolódik össze az ítélet Isten parancsolataival és az imádat kérdésével?

Jelenések 14. fejezetében az ég közepén repülő angyalok azt hirdetik, hogy „*eljött az ő ítéletének órája*” (Jel 14:7). Mivel Isten erkölcsi döntések meghozatalának képességével teremtett meg bennünket, felelősek vagyunk a választásainkért. Amennyiben csak öröklött tulajdonságok és a környezet termékei, sejtek véletlenszerű csoportosulásai volnánk, a tetteinket nagyrészt olyan erők határoznák meg, amelyeket mi nem irányíthatunk. Az ítélet ténye azonban arra utal, hogy van erkölcsi felelősségünk. A földi történelem kritikus idejében, az ítélet órájában Isten hív, hogy az örökkévalóság fényében hozzunk döntéseket. Az első angyal nyomatékosan felszólít: „*imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7), amivel kiemeli: imádatunknak az képezi az alapját, hogy Isten teremtett bennünket. Ugyanakkor a szombatünneplésünkkel bemutatjuk, hogy hisszük: Jézus méltó az imádatunkra, mivel Ő a Teremtő. Ezzel tanúsítjuk, hogy az élet minden területén Isten által elrendelt elvnek ismerjük el a Tízparancsolatot. A törvény Isten kormányzatának alapja és jellemének bemutatása, ezért ez az ítélet zsinórmértéke. A szombatparancsolatai iránti hűségünkkel elismerjük kötelezettségünket az engedelmes életre.

Hogyan befolyásolja a viselkedésünket az, ha megértjük a teremtés jelentőségét? Öröklött tulajdonságainknak és környezetünknek milyen hatása van a napi döntéseinkre? Isten kegyelme által hogyan győzhetjük le azokat a jellemhibáinkat, amelyek nem a mi választásainkból fakadnak?

A SZOMBAT ÉS A TEREMTÉS

Világunknak óriási szüksége van a teremtés megerősítő üzenetére, éppen ezért adta nekünk Isten a szombatot. Az 1800-as évek közepe táján, amikor az evolúció hipotézisének szele elérte az intellektuális világot, Isten a reménység meglepő üzenetét küldte. Ezt az üzenetet tanulmányozzuk Jel 14:6-7 verseiben.

Sátán mindenféle módon igyekezett eltorzítani a teremtés fogalmát, mert gyűlöli Jézust és nem akarja, hogy megkapja a Teremtőként és Megváltóként Őt megillető tiszteletet. A szombat áll a középpontjában annak a nagy küzdelemnek, ami akörül folyik, hogy méltó-e Krisztus a Teremtőnek járó imádatra. Isten végidei üzenete az egész emberiséget szólítja, hogy térjenek vissza, imádják Krisztust, az ég és a föld Teremtőjét. Tiszteletünknek az képezi az alapját, hogy Ő teremtett meg bennünket.

Jel 14:6-7 szakaszával összefüggésben olvassuk el 1Móz 2:1-3, 2Móz 20:8-11 és 5Móz 5:12-15 verseit! Hogyan mutatkozik meg a teremtés és a megváltás közötti kapcsolat a szombat parancsolatában is?

A szombat az Istenben való nyugalomunk örök szimbóluma, a Teremtő iránti hűségünk különleges jele (Ez 20:12, 20). Nem önkényes, törvényeskedő követelmény, hanem éppen azt mutatja be, hogy Istenben találunk igazi megnyugvást a cselekedetek általi megváltás elképzelésétől. A szombat Istenről szól, aki elérte számunkra azt, amit mi semmiképp sem biztosíthatnánk önmagunknak. A Szentírás hív, hogy minden szombaton találjunk nyugalmat Isten szeretetében és gondoskodásában. A szombat a nyugalom szimbóluma, nem a cselekedeteké, a kegyelemé, nem a legalizmusé, a bizonyosságé, nem a kárhoztatásé, az Istenre való hagyatkozásé, nem pedig az önmagunkra utaltságé. Minden szombaton Isten jóságának örülünk, dicsőítjük Őt a megváltásért, amit csak Krisztusban találhatunk.

A szombat kapocs az Éden múltbeli tökéletessége, valamint az eljövendő új ég és új föld dicsősége között (Ézs 65:17; Jel 21:1).

A nyugalomnap visszahív a gyökereinkhez, a családunk eredetéhez köt. Az idő kezdete óta folyamatos volt a szombatünneplés, ami a korszakokon át összekapcsol a teremtéssel. Segít emlékezni a nagyszerű igazságra, hogy Isten gyermekei vagyunk és meghitt, szoros kapcsolatra hív vele.

Hogyan utal a szombat parancsolatára Jel 14:6-7 szakasza? Miért fontos ez a végidei üzenetünk szempontjából (lásd 2Móz 20:8-11)?

ALIG LEPLEZETT CSALÁS

Az ördög nem is nagyon leplezett hamisítványt vezetett be, hogy megpróbálja lerombolni a teremtés sajátos, egyedi voltát. Így hangzik, amit még közülünk is elfogadnak néhányan: Elsődlegesen Isten a Teremtő, de az életet hosszú korszakokon át hozta létre, az evolúció folyamata által. Ezzel a megközelítéssel igyekeznek összhangba hozni a „tudományos adatokat” a teremtési beszámolóval. Az állítás szerint a teremtés napjai hosszú, meghatározhatatlan időszakok voltak és évmilliárdok óta létezik élet a földön.

Olvassuk el Zsolt 33:6, 9 és Zsid 11:3 verseit! Mit mondanak el a teremtésről ezek az egyértelmű bibliaszövegek?

A bibliai beszámoló világos. „Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott” (Zsolt 33:9). „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett” (Zsid 11:3). Mózes első könyvének 1. fejezete kijelenti, hogy Isten hat valóságos, huszonnég órából álló nap alatt teremtette a világot, a hetedik napon pedig megnyugodott. 1Mózes 1-2. fejezetének nyelvi szerkezete más jelentést nem tesz lehetővé. Még a hatnapos teremtést el nem fogadó teológusok is elismerik, hogy az író szándékában a hat nap alatt történt teremtés tanítása állt.

Mózes első könyvében a *napot* jelentő héber szó a „jóm”. Amikor a Bibliában a „jóm” szóhoz egy sorszám név kapcsolódik (harmadik nap, első nap stb.), az huszonnég órára behatárolja az időszakot. Egyetlen olyan esetet sem találhatók a Bibliában, amikor a „jóm” szó és egy sorszám kapcsolata határozatlan időszakot jelölne, kivétel nélkül mindig huszonnég órát jelent.

Továbbá ha Isten nem hat, valóságos nap alatt teremtette a világot, akkor milyen jelentősége lenne a szombatnak? Miért rendelte volna el? Abszolút értelmetlen lenne a hatnapos teremtés örök emlékének nevezni, ha eleve nem hatnapos volt a teremtés. A teremtés hosszú korszakainak elfogadásával a hetedik nap, a szombat szerepét vonnánk kétségbe, valamint a Szentírás hitelességével kapcsolatban is komoly kérdések merülhetnének fel.

A szombatot támadva Sátán Isten hatalmát vitatja. És mivel áshatná jobban alá a hatnapos teremtés emlékűnnepe, mint a hat nap alatt történt teremtés tagadásával? Nem csoda hát, hogy annyian, még keresztények is mit sem törődnek a hetedik nappal, a szombattal. Sátán ezzel készíti elő a talajt végső csalásához.

A TEREMTÉS, A SZOMBAT ÉS A VÉGIDŐ

Az évezredekkel ezelőtt a mennyben elindult nagy küzdelem Isten hatalma körül dúl, és ma is azt éri a támadás.

Foglaljuk össze Jel 14:7, 9 és 12 verseit, és fejezzük be az alábbi mondatokat!

Jel 14:7 felhívás _____

Jel 14:9 komoly figyelmeztetés, hogy ne _____

Jel 14:12 bemutat egy népet, amely _____

Ezek a szakaszok világossá teszik, hogy az utolsó napokban a jó és a gonosz, Krisztus és a Sátán közötti konfliktus központi kérdése az imádat. A Teremtőt vagy a fenevadat imádjuk? Mivel a teremtés az egész hitünk alapja (hiszen minek lenne bármi értelme a hitünkben, ha nem Isten volna a Teremtő?), a teremtés örök, változhatatlan jele éppen a *Mózes első könyvének* teremtéstörténetébe ágyazott hetedik nap, a szombat (1Móz 2:1-3). Ez a legalapvetőbb tanítás legalapvetőbb szimbóluma, ennél már csak Isten maga még alapvetőbb.

Ebből következően a szombat tagadása a Teremtő Isten hatalmának az elbitorlását jelenti, méghozzá a lehető legmagasabb szinten. Sátán az egész mögé kerülve kísérli meg gyökerestől kitépni, amivel valóban Isten helyét próbálja elfoglalni (2Thessz 2:4).

Az utolsó napokban természetesen a Jézus iránti szeretetünk, a hozzá való hűségünk az igazi kérdés, és a Biblia szerint a szeretetünket a parancsolatok megtartásával fejezzük ki (1Jn 5:3; Jel 14:12). A parancsolatok közül pedig egyedül a szombat törvénye mutat rá arra, hogy Isten a Teremtő (lásd 2Móz 20:8-11). Nem is csoda, hogy az Urat és a fenevadat imádók között ez lesz az igazi választóvonal külső szimbóluma (Jel 14:11-12). Tekintettel arra, hogy minden máshoz képest mennyire alapvető a szombat jelentősége, nem is lehetne más a végső kérdés, mint a Teremtő Isten imádata.

Sokan úgy érvelnek, hogy igazából nem számít, melyik napon tartjuk a nyugalomnapot, ha megünnepeljük. Hogyan felelhetünk erre az érvelésre a Bibliából?

A SZOMBAT ÉS AZ ÖRÖK NYUGALOM

A szombat menedék a fárasztó világban. Minden héten magunk mögött hagyva a világi gondokat belépünk Isten *üdülőközpontjába*, ami a szombat. A neves zsidó író, Abraham Heschel a szombatot Isten palotájának nevezi az időben. Isten mennyei palotája minden hetedik napon leereszkedik a mennyből a földre, hogy huszonnégy órára Isten behívjon bennünket jelenlétének dicsőségébe, amikor meghitt közösségben lehetünk vele.

Heschel a szombat komolyságáról, szépségéről szóló könyvében e szavakkal ír a nyugalomnap jelentőségéről: „A szombat a Paradicsom metaforája, Isten jelenlétének bizonyossága. Imáinkban várjuk a messiási korszakot, ami egy szombat lesz. Minden szombat arra készít fel bennünket. Amennyiben az ember nem tanulja meg, hogyan élvezze most örömmel a szombat ízét... nem fogja tudni az örökkévalóság ízét sem élvezni az eljövendő világban.”

A teremtéskor Jézus külön lakhelyet készített számunkra, ahol menedéket találhatunk, ahol biztonságban lehetünk. A munkája elkészült. Amikor megpihenünk szombaton, megnyugszunk szerető gondoskodásában, várjuk az örök nyugalmat, ami hamarosan elérkezik az új égen és új földön.

Olvassuk el Ézs 65:17, 66:22, 2Pt 3:13 és Jel 21:1 verseit! A szombatünnepelés hogyan mutat előre az örökkévalóságra?

A földet kezdetben megteremtő Isten fogja végezni az újjáteremtést is, és a szombat továbbra is örök jele marad annak, hogy Ő a Teremtő (lásd Ézs 66:22-23). A zsidók a héber *olam haba*, az „eljövendő világ” szimbólumát, előízét látták a szombatban.

Az ég közepén repülő három angyal üzenete arra hív bennünket, hogy imádjuk a Teremtőt. Ezzel ad választ a menny a 21. század sok elkeseredett, reménytelen emberének. A Teremtőre mutat, aki kezdetben létrehozta a világot, a Megváltóra, aki majd mindent újjá tesz az ítélet és minden bűn eltörlése után. „Aki a trónon ült, ezt mondta: Íme, mindent újjá teszek. Így szólt: Írd meg, mert ezek a beszédek megbízhatók és igazak” (Jel 21:5, ÚRK).

Hogyan élhetjük meg valóban a menny előízeként a szombatot magunkban, a családjunkban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az az ok adott... Isten imádatára, hogy Ő a Teremtő. A mennyei liturgiában az égi teremtmények igen tömören fejezték ki ezt a gondolatot: *»mert te teremtettél mindent«* (Jel 4:11). A földön a lehető legjobban ki kell emelni Isten teremtői mivoltát, ezért mondja az angyal: *»imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait«* (Jel 14:7). Helyes az a jelzés, miszerint az angyal a negyedik parancsot nyelvezetével igazolja az Isten imádására szólító felhívást (2Móz 20:11)...

A Tízparancsotban a szombat parancsa a pecsét, amely Teremtőként azonosítja Istent; ez támasztja alá, hogy mely területre terjed ki az uralma – mindarra, amit megteremtett; rámutat, hogy joga van az uralomra – mivel mindent Ő teremtett meg. A sárkánynak, ahhoz, hogy sikert érjen el, valahogy felfelé kell tolnia ezt az emlékünnepet” (Ángel Manuel Rodríguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 40-41. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A szombat hogyan felel az élet nagy kérdéseire: *Honnan jöttem? Miért vagyok itt? Mi az örök sorsom?*
- 2) Gondolkozzunk a teremtés csodáiról, a végtelen nagy univerzumban a saját létezésünk csodájáról! Mit tanít a teremtés tanának fontosságáról az, hogy a szombat, a teremtés elsődleges emlékünnepe kivétel nélkül minden héten eljön hozzánk (nem nekünk kell megkeresnünk)?
- 3) Dániel 3. és 6. fejezetének ihletett feljegyzésében hogyan jelentkezik az imádat kérdése? Mit találunk ezekben a beszámolóknak, ami segíthet felkészülni azokra a kihívásokra, amelyek előtt áll Isten hűséges népe a „fenevad bélyege” körüli krízis idején?
- 4) Hogyan mutathatjuk be annak, aki szerint a teremtés eszköze az évmilliókon, sőt évmilliárdokon át tartó evolúció volt, hogy ha ez igaz lenne, mennyire logikátlan volna a teremtés emlékünnepeként megtartani a szombatot?

KÁRÁSZ IZABELLA: SZERETNÉK VISSZATÉRNI HOZZÁD

(Az Istentől elment ember könyörgése)

Nem akárhogyan,
hanem azzal az imádsággal,
amit nem mondtam el,
szeretnék visszatérni Hozzád...

Nem akármivel,
hanem azzal a könnyű, tiszta úttal,
amit nem jártam még,
szeretnék visszatérni Hozzád!

Nem akármiért,
hanem az égnek hívó szózatáért,
amit nem értettem,
szeretnék visszatérni Hozzád!

Nem, nem, nem így!
Hanem úgy, ahogy valaha akartam,
ahogy nem sikerült,
szeretnék visszatérni Hozzád,

mint ki sose ment el,
hanem MINDENKOR orcádat imádta,
akaratod szerint!
...Szeretnék visszatérni Hozzád...

A város, aminek Zűrzavar a neve

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 115:4-8; Jeremiás 50:33-38;
Máté 16:18; Jelenések 17:1-2, 4-6, 15; 18:1-4

„Ezek a Bárány ellen fognak harcolni, a Bárány azonban legyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya, és vele vannak a hivatalosak, a választottak és a hűségesek” (Jel 17:14, ÜRK).

A jelenések könyve két asszony szimbólumával foglalja össze a nagy küzdelem témáját: az egyik a 12. fejezetben a napba öltözött nő, a másik pedig a bíborba és skarlátba öltözött nő a 17. fejezetben.

Jelenések 12. fejezetében találjuk a napba, vagyis Krisztus ragyogó dicsőségébe öltött asszony meglepő szimbólumát, aki hűséges ahhoz, akit igazán szeret, Jézushoz. Nem szennyezik be a hamis tanítások romlottságai. A Biblia egészében a tiszta asszony jelképezi Jézus menyasszonyát, az igaz egyházat. Jer 6:2 versében a próféta kijelenti: „A szép és elkényeztetett asszonyhoz tettem hasonlónvá Sion leányát.” A „Sion leánya” vagy a hűséges asszony kifejezés vonatkozik Isten népére (lásd még Hós 2:19; Ef 5:25-32).

Ezzel szemben a hitehagyást a Biblia a parázناسághoz vagy a házasságtöréshez hasonlítja (Jak 4:4). Ezékiel így kesergett Izrael lázadása és hűtlensége miatt: „Te házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el” (Ez 16:32)!

A heti tanulmányunkban A jelenések könyvében szereplő két asszonnyal fogunk foglalkozni, és még mélyebben megvizsgáljuk az igazság és a tévedés közötti küzdelmet.

KÉT, EGYMÁSSAL ELLENTÉTES RENDSZER

Olvassuk el Jel 12:17 és 17:14 verseit! Hogyan mutatja be az Írás Isten egyházát? Hogyan viszonyul hozzá Sátán?

Az évszázadok során Istennek mindig volt egy népe, akik hűségesek maradtak hozzá. Jel 12:17 verse „Isten parancsolatainak” megőrzőiről, az ő hűségükről szól, akiket Jel 17:14 így nevez: „a hivatalosak, a választottak és a hűségesek” (Jel 17:14, ÚRK).

Olvassuk el Jel 14:8 és 17:1-2 verseit! Milyen komoly bejelentést tesz az angyal? Mit tett Babilon, amivel ezt előidézte?

János az 1. század vége felé írta meg *A jelenések könyvét*. Ekkorra Babilon ősi városa romokban hevert, por lepte. Már hosszú évszázadokkal az előtt elpusztult, hogy az apostol leírta a könyv üzeneteit.

A jelenések könyve Babilon városát a végidei Babilon előképeként, szimbólumaként jeleníti meg. Próféciáiban ez jelképezi a hamis vallási rendszert, amelynek az ókori Babilonhoz hasonló jellemzői vannak. Az ősi Babilon vezérelvei húzódnak meg a mai, lelki Babilon struktúrája mögött.

Jel 17:1-6 szakaszában egy bíborba és skarlátba öltözött nő vonul végig a korszakokon, egy vörös fenevadat megülve. A Biblia paráznának nevezi, mert elhagyta igaz szeretőjét, Jézus Krisztust. János apostol ilyen szemléletes képet fest egy hitehagyóvá lett vallási rendszerről, amely komoly befolyással bír a világban. Figyeljük meg, hogy ezzel a hatalommal „*paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai*” (Jel 17:2). Megrészegedtek? Ez mindig negatívumként jelenik meg a Bibliában. Paráznaság? Ez a hamis tanításokat, hamis tanokat és gyakorlatokat szimbolizálja.

Vezetőkre és átlagemberekre egyaránt negatív hatást gyakorolt ez a hatalom. Mi jelent egyedüli védelmet számunkra (lásd Ef 6:10-18)?

A HARAG BORA

Olvassuk el Jel 17:1-2, 15 és 18:1-4 verseit! Milyen messze ér el Babilon befolyása?

A bukott egyházi rendszer nemzetközi szinten, világszerte képes befolyásolni a népeket megtévesztéseivel. Sátán nagy haragra gerjed, mert az evangéliumot hirdetik „minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek” (Jel 14:6), „Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon” (Mt 24:14, ÚRK), ezért mindent megtesz, amit csak tud, hogy lekösse „a föld lakosainak” (lásd Jel 17:2) a gondolatait.

Jel 17:2 verse folytatja a magyarázatot a nagy Babilon titkáról, amikor ki-jelenti, hogy vele „paráználkodtak a föld királyai”. Mit jelent a paráznaság? Tiltott, törvénybe ütköző egyesülést, a bukott egyházi rendszerben az állammal való egyesülést jelent. Az igaz egyházi rendszerben az egyház Jézus Krisztussal egyesül. A bukott egyház a föld politikai hatalmainál keresi az erőt és a tekintélyt, az államtól várja rendeleteinek kötelezővé tételét. Nem Jézustól mint igaz Fejétől nyer erőt, hanem az állam pártfogására számít.

Jel 17:2 folytatja drámai bemutatóját: „az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai.” Az Újszövetségben a tiszta szőlőlé Krisztus romlatlan, tiszta vérét jelképezi, amit megváltásunkért ontott a kereszten (Mt 26:27-29). „Ez a pohár az új szövetség az én véremben” (Lk 22:20, ÚRK) – mondja Jézus. Amikor az evangélium tiszta, új borát elferdítik és Isten Igéjének tanításait felcserélik emberek, vallási vezetők tanításaival, az „Babilon bora” (lásd Mt 15:9).

Figyeljük meg azt is, hogy Isten kihívja népét Babilonból. Más szóval: bármennyire romlott és gonosz is legyen egy rendszer, a hatása olyan széleskörű, hogy a tagjai közé gyűjti, legalábbis egy időre Isten hűségeseit, akiket így nevez: „én népem” (Jel 18:4). Azonban eljön az idő, amikor Isten majd kihívja őket a romlott, rossz rendszerből, ami romlottsága, rosszasága miatt leomlik és „ördögök lakhelyévé... és minden tisztátalan és utálatos madár börtönévé” (Jel 18:2, ÚRK) lesz.

Mi a szerepük a hármasszöveg üzenet hirdetőinek abban, hogy Isten eszközeiként kihívják Isten népét Babilonból?

TITOK, A NAGY BABILON

Mit tudhatunk meg Jel 17:4-6 verseiből erről a bűnös rendszerről?

Amint láttuk, Jelenések 17. fejezete bemutatja a hitehagyóvá lett vallási rendszert, ami az ószövetségi Babilon számos tanítását bevezette a kereszténység körébe.

„Ahhoz, hogy megértsük Babilon természetét, vissza kell mennünk az első rá utaló bibliai feljegyzésig, Mózes első könyvéig. Sineár földjén, a síkságon kezdődött, Mezopotámia déli térségében, a mai Irak déli részén. Ott volt Babilónia. Ott építették fel Bábel tornyát, az emberi önteltség, magabizás és Istentől való függetlenedés (1Móz 11:1-4) szimbólumát” (Ángel Manuel Rodriguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages*. 43. o.).

Az Isten szavával való nyílt szembehelyezkedés motiválta az ősi Babilon területén Bábel tornyának építését. Az építők a saját dicsőségüknek akartak emlékművet állítani, de Isten összezavarta a nyelvüket. „*Azért nevezték azt Babelnek, mert ott zavarta össze az ÚR az egész föld nyelvét*” (1Móz 11:9, ÚRK) – olvashatjuk 1Mózes beszámolójában.

Annyira bűnös ez a rendszer, hogy ilyen képet fest róla az Írás: „*részeg volt Jézus tanúinak és a szenteknek véréből*” (Jel 17:6, ÚRK). Szörnyűséges képek ezek Babilon romlottságáról (lásd még Ézs 49:26).

A lelki Babilon lényegében emberi tanításokon alapuló, emberi gondolatokra épített és emberi hagyományok által támogatott vallást jelent. Egyfajta ember-alkotta vallás, amit talán briliáns vallási vezetők alakítottak ki, csakhogy az evangélium erejével és a Jézus által, nem erőszakra, hanem szeretetre épített egyházzal szemben.

A *jelenések könyve* bemutatja ezt a két vallási rendszert. Az első teljes bizalmat tanúsít Jézus iránt és az Igére támaszkodik, a második emberi tekintélyben bíz, emberekre, vallási tanítókra hagyatkozik. Az egyik Krisztus-központú hit, ami az üdvösség tekintetében teljes egészében ráhagyatkozik Krisztus kegyelmére, áldozatára és engesztelésére. A másik a hit humanista megközelítése, amely az üdvösség kérdésében felváltja a Krisztusra való hagyatkozást az egyház tradícióinak követésével.

Hogyan védhetjük meg magunkat Babilon burkolt hatásaitól, mint például attól, hogy hajlamosak legyünk csak önmagunkra támaszkodni, nem pedig kizárólag Istenre?

HÍVÁS ELKÖTELEZŐDÉSRE

A jelenések könyve sürgetve hív, hogy kötelezzük el magunkat, amit a két nő szimbóluma foglal össze. Időnként úgy tűnik, hogy Isten népe vereséget szenved az igazság és a tévedés közötti kozmikus küzdelemben, Isten azonban megígéri: egyháza végül győztes lesz.

Hasonlítsuk össze Mt 16:18 és Jel 17:14 verseit! Mit ígért meg Jézus a tanítványainak egyházával kapcsolatban?

Krisztus a szilárd alap, egyháza rá épül és Igéje tanításaira. Az egyházat Krisztus Lelke vezeti. Amint láttuk, Babilon viszont emberi tanításokban és hagyományokban gyökerezik. Minden olyan vallási vezető, aki emberi elgondolásokkal vagy tradíciókkal helyettesíti Isten kinyilatkoztatott akaratát, vagy afölé helyezi azokat, egyszerűen a babiloni zavart táplálja. Az ókori Babilon napjaiban az állam és az egyház egy volt. Amikor Nabukodonozor király a templomában trónolt a királyi székén, úgy tartották, hogy az istenek nevében beszélt. Egy alkalommal a babiloni király az igaz Istennel szembeszegülve egyetemes rendeletet adott ki, amelyben minden alattvalóját hódolatra kényszerítette. Megparancsolta, hogy a szavára mindenki boruljon le. Sokatmondó szimbóluma ez annak, amivel az utolsó napokban szembesül majd Isten hűséges népe, akik nem hajlandóak imádni a hamis képet (lásd Dániel 3. fejezete). A föld történelmének végnapjaiban egy egyházi-állami rendszer emelkedik fel, a lelki Babilon, amelynek lelki vezetője azt állítja, hogy Isten nevében szól. Szavait Isten kijelentéseiként, parancsait pedig isteni parancsokként hirdetik. Évszázadokon át a római főpapok hangoztatták, hogy a földön ők képviselik Istent. XIII. Leó pápa 1894. június 20-i enciklikájában kifejtette: „A földön mi birtokoljuk a Mindenható Isten helyét.” *The Ferraris Ecclesiastical Dictionary* hozzáteszi: „A pápa méltósága olyan nagy, annyira magasztos, hogy már nem csupán ember, hanem mintha Isten volna, Isten helytartója.” Pál apostol így ír erről a hatalomról: „aki ellene veti és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy imádat tárgyának tartanak, annyira, hogy maga ül be Isten templomába, isten gyanánt mutogatva magát” (2Thessz 2:4, ÚRK).

Az előzőekben megállapítottuk, hogy Isten hűséges népe ott van „Babilonban” is, tehát miért kell körültekintőnek lennünk, amikor erről beszélünk? Miért nem szabad az egyes embereket megítélni, miért beszéljünk inkább a rendszerről?

BABILON: A BÁLVÁNYIMÁDÁS KÖZPONTJA

Van még egy nyomravezető jel, ami világosan azonosítja a „Nagy Babilon” (Jel 17:5, ÜRK) titokzatos nevet. A babiloni vallás bálványimádó volt.

Olvassuk el Jer 50:33-38 és 51:17, 47 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a versekből az ősi Babilon bálványimádó szokásairól? Hogyan felelt erre Isten?

Jeremiás 50-51. fejezetei megjövendölik Babilon pusztulását a médek és a perzsák által. Babilon hanyatlásának egyik oka a bálványimádás volt. A babiloniak úgy hitték, hogy a szobrok jelképezik az isteneiket. Vallási gyakorlatukban szentnek tekintették az istenségeiket ábrázoló szobrok imádását. Hitük szerint az istenek templomokban éltek a szobraikban, ugyanakkor a természeti erőkből is, amelyeket megszemélyesítettek. A bálványszobrok elrablása vagy elpusztítása szerintük az isteni patrónus elvesztését jelentette. Az újbabiloni korszakban a káldeus fejedelem, II. Marduk-apla-iddina Mezopotámia déli lágvidékére menekült Babilon isteneinek szobraival, hogy megmentse azokat az asszír Szanhériától (lásd Jane R. McIntosh: *Ancient Mesopotamia: New Perspectives*. Santa Barbara, CA, 2005, ABC-CLIO, Inc. 35-43. o.).

A bibliai próféták az élettelen szobrok imádatát szembeállították a Teremtő Isten tiszteletével, aki él és életet ad (Jer 51:15-16, 19).

Olvassuk el 2Móz 20:4-6 és Zsolt 115:4-8 verseit! Mit tanítanak a bálványimádást illetően?

A lelki Babilonnal kapcsolatos problémák gyökerei ugyan mélyebbre hatolnak annál, hogy az ember egyszerűen meghajol a fából és kőből faragott szobrok előtt, de valóban van párhuzam az ókori és a lelki Babilon között, mert az utóbbi vezette be a bálványimádást az istentiszteletébe. A szobrok imádata a második parancsolat megszegését jelenti, mivel korlátozza a Szentlélek lehetőségét, hogy örökkévaló dolgokkal hasson az emberek gondolataira, Isten fenséges voltát pedig az élettelen szoborra szűkíti le. A szobrok tiszteletét a 4. században vezették be a kereszténységbe, hogy így tegyék a pogány népesség számára elfogadhatóbbá azt. Sajnálatos módon gyakran olyan szentséget, tiszteletet tulajdonítanak a szobroknak, képeknek, ami egyedül Istent illeti, ettől válik ez a gyakorlat lelkileg lealacsonyítóvá.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A Jelenések 14. fejezetében azt az üzenetet találjuk, hogy Babilon leomlott. Babilon azokra a vallási szervezetekre vonatkozik, amelyek valamikor tiszták voltak, de megromlottak. Ezt az üzenetet, mivel az ítéletre való figyelmeztetés után következik, az utolsó napokban kell hirdetni. Tehát nem vonatkozhat csupán a katolikus egyházra, mert ez az egyház már hosszú századok óta bukott állapotban van” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 331. o.).

Dániel 3. fejezetében a három héber története, akiknek az ősi Babilonban megparancsolták, hogy *„imádjátok az arany állóképet, amelyet Nabukodonozor király állíttatott”* (Dán 3:5), annak szimbóluma, modellje, ami a végidőben a lelki Babilonban fog megtörténni, amikor szintén kényszerítik az embereket a hamis „állókép” vagy szobor imádatára (lásd Jel 13:15; 14:9, 11; 16:2; 19:20; 20:4). Milyen érdekes, hogy éppen a két parancsolat egyike - a második parancsolatnak (2Móz 20:4-5) - a megszegésére akarták rávenni a három hébert, amire ez a hatalom törekedett, nevezetesen, hogy megváltoztassa *„az időket és a törvényt”* (Dán 7:25).

Még melyik parancsolatot bolygatták meg? Természetesen a negyediket, ami az imádat kérdésének a lényegét érinti, ahogy láttuk már és még a későbbiekben is látni fogjuk. Ennek a végső krízis idején is központi szerepe lesz, amikor az a kérdés, hogy imádjuk-e azt, aki teremtette *„az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék”* (2Móz 20:11; lásd még Jel 14:7), vagy pedig a fenevadat és annak képét imádjuk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Milyen kapcsolat van Bábel tornya és a mai lelki Babilon között? Milyen hasonlóságok mutatkoznak közöttük?
- 2) Miként hozható összhangba két ellentétes gondolat? Jézus hatalmat adott egyházának, ugyanakkor veszélyes a lelki tapasztalatunkat letenni bármilyen lelki vezető kezébe. Milyen korlátok között értenőd az egyház fennhatósága?
- 3) Hogyan érthetjük meg, hogy Babilon egyik bűne, a bálványimádás többet jelent pusztán a szobrok előtti meghajlásnál? Hogyan eshetnek bele még protestánsok is a bálványimádás bűnébe?
- 4) Milyen további párhuzamokat találunk Dániel 3. fejezete és az akkor kényszerített hódolat, valamint aközött, amire *A jelenések könyve* figyelmeztet a végidőt illetően?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: IMÁDSÁG A KORSZELLEM ELLEN

Lindolfo Weingaertner után németből

Uram, ebben az okos korban
ne engedd elbutulni néped,
hogy az üres emberi szó
el ne némítsa szent Igédet!

És ebben a jóllakott korban
ne engedd meg, hogy éhen haljunk!
Táplálj mennyei eledellel,
hogy pusztulásba ne zuhanjunk!

És ebben a jéghideg korban
adj nekünk lángoló szívet,
hogy szereteted melegét árassza,
aki e földön a Tied!

S Urunk, ebben a fáradt korban
adj új tettekre erőt nekünk,
és légy a mi erőnk Te magad,
ha lankadunk, ha elcsüggedünk!

Sátán végső megtévesztései

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ezékiel 8:16; 20:1-20;

1Thesszalónika 4:16-17; Jelenések 12:9; 16:13-14; 18:4-5

„Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság” (Jn 17:17).

Ragyogó szeptemberi reggel volt Chicagóban. Mikor a nap felkelt a Michigan-tó felett és az emberek a közlekedési dugókban araszoltak a Kennedy és az Eisenhower gyorsforgalmi utakon, a gyerekek pedig iskolába mentek, egy dermesztő történet kezdett kibontakozni, ami rémületet keltett a chicagóiak szívében. Sokan végzetesen megbetegedtek, voltak, akik meg is haltak néhány órával azután, hogy Tylenol kapszulát vettek be. A vizsgálat során kiderült, hogy mindegyik kapszulát kálium-cianiddal (ciánkálival), halálos méreggel vonták be. Valaki megmérgezte a gyógyszereket, de a mai napig nem tudni, ki volt az.

A *jelenések könyve* pedig arra figyelmeztet, hogy „a föld lakosai” halálos mérget fognak inni, „Babilon borát”. Vannak olyan hamis tanok és tanítások, amelyek végül csak halálhoz vezetnek. A világ azonban nem maradt ellenszer, e lelki méreggel szembeni védelem nélkül, ami a hármasszöveg angyali üzenet.

Az e heti tanulmányban nemcsak Babilon csalásait fogjuk tovább vizsgálni, hanem Jézus tervét is, amivel meg akar menteni bennünket azoktól és a haláltól, ami máskülönben elérne.

AMI HELYESNEK TŰNIK AZ EMBER SZEME ELŐTT

Jézus komolyan figyelmeztetett az utolsó napokkal kapcsolatban: „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhittessék, ha lehet, még a választottakat is” (Mk 13:22). Kik a „választottak”? Másutt pedig ezt mondta: „És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt 24:31). Elég félelmetes, hogy olyan nagy lesz a megtévesztés az utolsó napokban, ami még a választottakat is becsapással fenyegeti.

Olvassuk el Jel 12:9 versét! Kit sikerül Sátánnak megtévesztenie? Hogyan értsük ezt?

Istennek nyilván az utolsó napokban is lesznek hűségesei, mint ahogy voltak minden korszakban. Ez a megfogalmazás viszont mutatja, hogy milyen széles körű lesz Sátán csalása.

Erős figyelmeztetést találunk Péld 14:12 versében. Mit olvasunk?

Gyakran mondják, hogy az emberek kövessék a saját lelkiismeretüket, döntsék el maguk, mi a helyes vagy helytelen, jó vagy rossz, majd pedig éljenek a döntésük értelmében. A Szentírás azonban figyelmeztet, hogy mindannyian bűnösök vagyunk (Jer 17:9; Róm 3:9-18), és ha csupán a saját érzéseinkre hagyatkozunk, előbb-utóbb garantáltan hibázunk, sőt rosszat is teszünk. Az idők során rengeteg gonoszságot követtek el olyan emberek, akik teljes egészében meg voltak győződve a saját ügyük helyességéről. Vagyis azt az utat járták, ami a szemükben helyesnek tűnt.

Tehát bele kell merülnünk Isten Igéjébe, és miközben elfogadjuk a Szentlélek vezetését, a Szentírásból megtanuljuk megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, a helyeset a helytelentől, a jót a rossztól. A saját elgondolásainkra vagy érzéseinkre hagyatkozva könnyű prédáivá válhatunk Sátán csalásainak.

Gondolatban idézzük fel olyan emberek eseteit, akik aszerint jártak el, amit helyesnek gondoltak, vagy amit Isten akaratának hittek, mégis gonosz dolgokat tettek! Mit tanulhatunk az ilyen tragikus esetekből?

A HALHATATLANSÁG ŐSRÉGI HAZUGSÁGA

Olvassuk el Jel 16:13-14 és 18:2, 23 verseit! Milyen utalásokat találunk itt a spiritizmusra?

Az „ördögöknek lakhelye”, „ördögi lelkek” (Jel 16:14) vagy „varázslásod” (Jel 18:23, ÚRK) kifejezések mind démoni tevékenységet jelölnek. Nem csoda hát, hogy a figyelmeztetés szerint az utolsó napok két nagy csalása közül az egyik „a lélek halhatatlansága” lesz (lásd Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 503. o.).

Ez ma valóban szembetűnő. A lélek halhatatlanságát még a keresztény világban is fontos keresztény tanításnak tekintik. Sokan azt hiszik, hogy a megváltottak halálukkor a mennybe szállnak, akik pedig elvesznek, a pokolba kerülnek. Billy Graham, a híres evangelizátor halála után például hányszor hallottunk olyasmit, hogy „Billy Graham már biztonságban van a mennyben, Jézus szerető karjában.” Ezt hirdetik szószékekről, iskolákban és főként temetéseken.

Olvassuk el Jób 19:25-27, Préd 9:7, 1Thessz 4:16-17 és Jel 14:13 verseit! Milyen világos tanítást adott népének Isten a halál utáni állapotról? Miben lehet a reménységünk?

A babiloni megtévesztés egyik oszlopa a halál téves értelmezése, aminek a középpontjában a lélek halhatatlanságának gondolata áll, és ez készíti elő a spiritizmus csaló befolyásának útját. Ha elhisszük, hogy a halottak valamilyen formában tovább élnek, sőt még kommunikálni is tudnak velünk, akkor vajon mi védhet meg bennünket Sátán számtalan csalásától? Ha hirtelen megjelenne előttünk valaki, akit meghalt anyánknak, gyermekünknek vagy szeretteink egyikének gondolnánk és beszélne hozzánk, mennyire könnyen rászedhetnének az érzéseink? Ez megtörtént a múltban, történik most is és az utolsó napok közeledtével bizonyosan megtörténik még. Egyetlen védelmünk az, hogy szilárdan állunk a Biblia tanításában, ragaszkodunk a halálra vonatkozó bibliai tanításhoz, miszerint az nem más, mint alvás Jézus második adventjéig.

A modernkori spiritizmus mely formái nyilvánulnak meg a kultúránkban ma? Miért az egyedüli védelmet számunkra, ha szilárdan kitartunk Isten Igéjének tanítása mellett?

BABILON A NAPIMÁDAT KÖZPONTJA

A napimádat uralkodó volt Egyiptomban, Asszíriában, Perzsiában és Babilonban is. James G. Frazer: *The Worship of Nature* című könyvében a következő megfigyelést teszi: „Az ókori Babilonban emberemlékezet óta a napot imádták” (1. köt. 529. o.). Meglepőnek tűnhet, de a babiloni napimádat időnként hatással volt még Isten őszövétségi népének az istentiszteletére is.

Olvassuk el 2Kir 23:5, 11 és Ez 8:16 verseit! Milyen hatást gyakorolt a napimádat Izrael és Júda istentiszteletére? Mit írtak erről a próféták? (Lásd még Róm 1:25!)

Ezékiel próféta Dániel kortársa volt. A leírása szerint Isten népe közül némelyek Isten templomának hátat fordítva leborultak kelet felé, úgy imádták a napot. A nap Teremtője helyett a napot imádták.

Jelenések 17. fejezetében János olyan időkről ír, amikor Babilon elvei, köztük a napimádat is bekerül a keresztény egyházba a megalkuvás korában. Konstantin felszínes megtérése a 4. század elején nagy örömet váltott ki a Római Birodalomban. A császár erősen kötődött a napimádathoz. A neves történész, Edward Gibbon leírta: „A Napot birodalomszerte legyőzhetetlen vezetőként és Konstantin védelmezőjeként tisztelték” (*The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*. 20. fejj.). Kr. u. 321-ben adta ki Nagy Konstantin az első „vasárnap törvényt”, amelyben ez állt: „A Nap tiszteletre méltó napján az előljárók és a városok lakói pihenjenek meg, minden műhelyt zárjanak be.” Ez a törvény nem tette kötelezővé a vasárnapünneplést minden alattvaló számára, de a Római Birodalom lakosságának gondolataiban valóban azt erősítette.

A következő évtizedekben császárok és pápák állami rendeletekkel és egyházi zsinatokon lépésről lépésre tették a vasárnapot egyetlen istentiszteleti nappá, a keresztények többsége ma is ezt fogadja el. Nyilvánvaló példa ez arra, hogy attól még nem lesz helyes valami, egy szokás, ha az emberek többsége elhiszi.

Figyeljük meg, mennyire eluralkodott a vasárnapünneplés a keresztény egyházakban! Ezek szerint mennyire terjednek Sátán csalásai? Mi az egyetlen védelmünk ebben a tekintetben is, mint a holtak állapotával kapcsolatban?

FELHÍVÁS HŰSÉGRE

A második angyal üzenete így hangzik: „*Leomlott, leomlott Babilon*” (Jel 14:8). Jelenések 17. fejezetében a lelki Babilonként azonosított, bíborba és skarlátba öltözött asszony egy vörös fenevadon ül és körbeadja borosporharát, az egész világot megrészegeti a tévedéssel. Az egyház és az állam összefog, elterjed a hamisság. Ördögi lelkek megtévesztő csodákat tesznek. A világ beleveti magát a végső küzdelembe. Mindeközben Isten népét befeketítik, gúnyolják, elnyomják és üldözik, de Krisztusban maradva, a Szentlélek ereje által szilárdan kitartanak elköteleződésükben. Krisztus iránti hűségüket nem törhetik meg a pokol erői és a gonoszság hatalmai, biztonságban vannak az Úrban. „*Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban*” (Zsolt 46:2) – elmondhatják ők is.

Isten az Igéhez való hűsége hívja a végidőben élő népet. „*Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság*” (Jn 17:17) – imádkozta Jézus. Isten Igéjének igazsága, nem pedig az emberi vélemény vagy tradíció a sarkcsillag, ami a föld történelmének ebben a kritikus órájában vezet bennünket.

Dr. Edward T. Hiscox: *Standard Manual for Baptist Churches* című beszédében figyelemreméltó kijelentést tett. 1893-ban több száz baptista lelkészhez szólva elmagyarázta, hogyan fogadta el a kereszténység a vasárnapot.

„Milyen kár, hogy [a vasárnap] a pogányság bélyegével érkezik, a napisten nevére keresztelve, a pápai hitehagyás által elfogadottan és megszentelve, és ezt örökölte szent hagyatékként a protestantizmus” (Edward Hiscox beszéde a New York-i lelkészkonferencián, 1983. nov. 13.)!

Mi a lényege a próféta üzenetének Ez 20:1-20 verseiben? Mennyiben vonatkozik a szombatra is a hűsége szólító felhívás?

Ezékiel 20. fejezete nyomatékosan kéri Izrael népet, hogy hagyjanak fel a pogány szokásokkal és a hamis istenek tiszteletével, abban az esetben „*Egyiptom bálványai*” helyett imádják a Teremtőt. A három angyal üzenetében Isten hasonlóképpen arra hív, hogy „*imádjátok a Teremtőt*”, mert „*leomlott Babilon*”. Amint tudjuk, fontos szerepe lesz a végső eseményekben a szombatnak, a hűséges szombatünneplésnek.

Milyen tanulságokat szűrhetünk le magunknak Ez 20:1-20 szakaszából (lásd még 1Kor 10:11)?

KEGYELEM AZ ENGEDELMESSÉGHEZ

A vörös fenevadon ülő, bíborba és skarlátba öltözött asszony körbeadta borospoharát, és a világ megrészegedett Babilon hamis tanításaitól. Ellen G. White „Babilon boráról” szólva a következő, egyértelmű megállapítást tette: „Mi ez a bor? Babilon hamis tanításai. Hamis szombatot adott a világnak a negyedik parancsolat szombatja helyett, valamint megismételte azt a hazugságot, amit először Sátán mondott Évának az Édenben – a lélek természetes halhatatlanságát” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*. 1892. dec. 6.). Ezek a tévtanítások milliókat vezettek félre. Ezért küldi Isten a még mindig a tévedésben ragadt népének az utolsó, végidei felszólítást.

Olvassuk el Jel 18:4-5 verseit! Hogy szól Isten felhívása a még mindig az elbukott vallási szervezetekben lévő tömegeknek?

Amint már láttuk (de érdemes megismételni), Isten népe közül sokan olyan vallási szervezetekben vannak, amelyek engedményeket tettek a bibliai tanítások tekintetében. Nem értik a Szentírás minden igazságát. Isten szeretetből fakadó felhívása nem köntörfalaz: „*Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjátok az ő csapásaiból*” (Jel 18:4).

Hasonlítsuk össze Róm 14:23 és 1Jn 3:4 verseit! Milyen meghatározást ad a Biblia a bűnre? Hogyan hozhatjuk összhangba ezeket a bibliai szakaszokat?

A bűn Isten törvényének áthágása. A törvény betartásának egyetlen módja az élő Krisztus hatalmában való hit által lehetséges. Gyenge, gyarló, hibázó emberek vagyunk. Amikor hittel elfogadjuk Krisztust, kegyelme engesztelést szerez a múltunkra és erőt ad a jelenre. „*Általa kegyelmet és apostolságot kaptunk... engedelmességre*” (Róm 1:5, ÚRK). Úgy szól a mennyei felhívás Isten népének azokban az egyházakban, amelyek nem tisztelik Isten törvényeit, nem engedelmeskednek azoknak, hogy hit által lépjenek ki. A szombatünneplő gyülekezetekbe tartozó adventistákat pedig Isten arra szólítja, hogy forduljanak el minden énközpontú, emberi próbálkozásától, ne úgy törekedjenek az engedelmességre, hanem hit által éljenek istenfélő életet Krisztus kegyelméből, ami megszabadít bennünket a bűntől, a bűn kárhozatásától és uralmától. Amint Izraelnek Isten törvénye iránti hűsége (5Móz 4:6) erős bizonyság lett volna a világ előtt, a mi hűségünk tanúsága is erős lehet, kivezethet embereket Babilonból.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A jelenések könyvében »a nagy Babilon« különleges értelemben jelöli az idők végén a hitehagyóvá lett egyesült egyházakat...

Az ihletett író »a nagy Babilon« névvel utal a pápaság, a hitehagyóvá lett protestantizmus és a spiritizmus nagy, hármasság vallási egységeire... A »Babilon« kifejezés inkább a szervezetekre és vezetőikre utal, mint a tagjaira. Az utóbbit a »sok víz« jelöli (Jel 17:1, 15)” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 851-852. o.).

„E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásának foglyaivá tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapját rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013. Advent Kiadó, 503-504. o.).

Az Ótestamentum korában a babiloni vallásban fontos szerepe volt a holtak lelkének, a babiloniak erősen hittek a lélek halhatatlanságának tanában, szerintük a halállal a lélek a lelki világba lépett. A Szentírás tanításától azonban idegen a halhatatlan lélek fogalma. A *The Jewish Encyclopedia* egyértelműen azonosítja e hamis elképzelés eredetét: „Azt a hitet, miszerint a test halála után a lélek tovább élne... sehol nem tanítja a Szentírás... A lélek halhatatlanságának elképzelése a görög gondolkodással való kapcsolat révén került a zsidósághoz, elsősorban fő képviselője, Patón filozófiája által, akit orfikus és eleusziszi misztériumok vezettek erre, és ezekhez furcsamód még babiloni és egyiptomi nézetek is keveredtek” (Kaufmann Kohler: *The Jewish Encyclopedia*. „Immortality of the Soul”, 1906.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért döntően fontos, hogy a halál kérdésében tisztában legyünk az igazsággal? Mitől véd ez bennünket? Miért vigasztaló ennek tudata?
- 2) Az ördög bizonyos csalásai nyilvánvalóak, mások rejtettebbek. Mit tehetünk, nehogy bármelyik meg tudjon téveszteni bennünket?
- 3) Beszéljük meg a vasárnapi részben érintett kérdést azzal kapcsolatban, hogy vannak, akik úgy gondolják, a Bibliában kinyilatkoztatott isteni akarat szerint járnak el, miközben valami rosszat tesznek! Mivel magyarázhatjuk ezt? Milyen szerepet kell kapnia Isten törvényének a magyarázatban?

NAGY KORNÉLIA: SZENTLÉLEK HÍVÁSA

Nélküled csak könyv a Bibliánk.
Talán szebb, különb, mint sok másik,
de Igévé tüzedtől válik.
Nélküled Jézus ember volt csak,
és holtak maradnak a holtak,
de ha tüzed betölthet minket,
megvilágítja értelmünket;
látjuk Benne a Fiú-Istent,
Ki értünk odaadott mindent,
s legyőzve halált, bűnt és átkot,
megváltotta a holt világot,
hogy aki Megváltónak vallja,
Vele éljen, Ő úgy akarja.
S mi, boldog tanúk valljuk, éljük,
mert üzenetét már jól értjük...
Jöjj, Szentlélek, áradj ki reánk!

Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 1. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 27:45-50; Lukács 5:18-26;
Efezus 2:8-10; Jelenések 13:15-17; 14:4, 12

„Láttam egy másik angyalt is feljönni napkelet felől, akinél az élő Isten pecsétje volt, és hangosan kiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, és ezt mondta: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, amíg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit a homlokukon” (Jel 7:2-3, ÚRK).

Amikor tanulmányozzuk a végidei eseményeket a fenevad bélyege kapcsán, szembeötlő a különbség Isten kormányzata és a lelkek ellenségének működése között. Amint megállapítottuk, a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem központi kérdései a hűség, a hatalom és az imádat. Jelenések 13. fejezetében a fenevadat, Dániel 7. fejezetében a kis szarvat, 2Thesszalónika 2. fejezetében a kárhozat fiát ábrázoló próféciák mind egy, az Isten tekintélyét bitorló hatalomként mutatják be, amely hűséget követel és a hamis imádat rendszerét vezeti be, meghozza erőszakkal, kényszerítéssel és időnként megvesztegetéssel vagy jutalmazással – mindezt annak érdekében, hogy kierőszakolja magának az imádatot. Ezzel szemben Isten országának nagy motiváló ereje a szeretet. Isten népe nem a fenevad imádatában, hanem Isten tiszteletében leli legnagyobb örömét. Tagjai elkötelezik magukat az Úr mellett, tudva, hogy Ő mennyire elkötelezte magát mellettük. Csak egy dolog van, ami a végidőben bármelyikünket is megmenthet a fenevad bélyegének felvételétől – Jézus szeretete, ami olyan mély, hogy semmi nem törheti meg a hozzá fűződő kapcsolatunkat.

Ebben a tanulmányban tovább boncolgatjuk az itt említett témákat.

RENDÍTHETETLEN KITARTÁS

Amint Jel 14:7 versében láttuk, Isten mindenkit a Teremtő imádatára szólít. Ez az első angyal üzenete. A 8. versben hangzik el a figyelmeztetés „Babilon”, a hamis vallási rendszer ellen, amelynek gyökerei visszanyúlnak az ókori Babilonhoz. Ez a második angyal üzenete.

Jel 14:9-10 verseiben a harmadik angyal óv a fenevad imáadásától. Nagy hangon hirdeti: *„Ha valaki imádja a fenevadat és annak képmását, és felveszi annak bélyegét homlokára vagy kezére, az is iszik majd Isten haragjának borából, amelyet elegyítetlenül készített el haragjának poharában, és tűzben és kénköben gyötrődik a szent angyalok előtt és a Bárány előtt”* (ÚRK).

Olvassuk el Jel 14:12 versét! Isten végidei népének melyik két jellemzőjét fedezzük itt fel? Miért fontos mind a kettő?

A „béketűrésnek” vagy „hosszútűrésnek” fordított görög szó a *hūpomoné*, amit fordíthatunk úgy is, hogy „állhatatosság”. Az utolsó időben Istennek lesz egy népe, akik hűségesek hozzá a tapasztalt ellenállás és heves üldöztetés dacára is. Az Úr kegyelme által állhatatosan kitartanak, létük közepontjában Isten áll, az életük kegyelemmel teljes és engedelmes.

A Teremtő imádása (Jel 14:7) éles ellentétben áll a fenevad imáadásával (Jel 14:9), és abban mutatkozik meg, hogy lesz egy nép, amelyik megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét (Jel 14:12). A Krisztushoz vagy a fenevadhoz való hűségért dúló végső küzdelemben központi téma az imádat, és ennek meghatározó eleme lesz a szombat.

Olvassuk el Róm 8:1-4, Ef 2:8-10 és Kol 1:29 verseit! E szakaszok szerint mi következik a hit általi életből?

Hit által részesülünk Krisztus kegyelmében, így az életünk átalakul. A Megváltó hűséges követői nemcsak hisznek Jézusban, hanem el is nyerik Jézus hitét, a végidőben olyan lesz a hitük, mint Jézusé, és hozzá hasonlóan mindhalálíg hűségesek maradnak.

Mennyire vagyunk hűségesek a kis dolgokban? Ezek szerint mi várható, amikor az igazi megpróbáltatások jönnek (lásd Lk 16:10)?

KOZMIKUS KÜZDELEM

Olvassuk el Mt 27:45-50 szakaszát! Mit tudhatunk meg ebből a részből Krisztus szenvedéséről a kereszten? Miért kérdezte az Atyától, hogy „*miért hagytál el engemet*” (Mt 27:46, ÚRK)? Mit jelent „*Jézus hite*”? Hogyan világít rá erre ez a jelenet?

A kereszten függve, amikor sötétség borult rá, a világ bűneinek, vétkeinek kárhóztatása alatt roskadozva, az Atya szeretetének érzésétől elvágva Jézus az Atyával való kapcsolatára hagyatkozott, amit egész életében ápolt. Vagyis már a kellemes időkben maradéktalanul az Atyára bízta az életét, amivel a legrosszabb időre, a keresztre készült fel. A Megváltó bízott, még akkor is, amikor a körülmények kételkedésre készítették volna. Akkor sem adta fel, amikor úgy tűnt, mintha az Atya elhagyta volna.

„A félelmetes sötétségben, amikor látszólag elhagyta Isten, Krisztus az utolsó cseppig kiitta az emberi szenvedés poharát. Azokban a szörnyű órákban az Atya elfogadásának bizonyítékára bízta magát, amit korábban kapott tőle... Krisztus hit által győzött” (Ellen G. White: *Christ Triumphant*. 277. o.).

Jézus hite olyan mély, bizalommal teljes, elkötelezett, hogy nem ingathatja meg a világ összes démona, sem a földi megpróbáltatások teljes köre. Akkor is bízik, ha nem látja, nem érti a dolgokat, kitart, amikor alig van min kitartani. „*Jézus hite*” ajándék, amit hit által kapunk és ami átsegít az előtünk álló krízisen. Akkor tudjuk Krisztust valóban imádni, ha a szívünkben él, csak így tudunk hűségesen kitartani, amikor ránk akarják kényszeríteni a fenevad bélyegét.

Viszont ez nem jelenik meg csak úgy, hirtelen. Isten népének most kell napról napra megtanulnia hitből élni, nem számít, hogy könnyű vagy nehéz időkben, amikor Isten közelinek tűnik vagy éppen távolinak. „...az igaz ember hitből él” (Gal 3:11; lásd még Hab 2:4). Most van a felkészülés ideje. Minden mostani megpróbáltatás, amit hittel állunk ki, drága gyümölcsöt teremhet az életünkben.

Gondoljunk az életünknek egy olyan időszakára, amikor minden összedőlni látszott, mintha csak a hit maradt volna. Hogyan vészeltük át? Milyen tanulságokat szűrtünk le az esetből? A tapasztalatunkból mi segíthet másoknak is, akik talán hasonló nehézségeket élnek át?

AZT ARATJUK, AMIT VETETTÜNK

A fenevad bélyegét illető prófécia vallási türelmetlenséget, gazdasági bojkottot, üldözést és végül halálos rendeletet említ. Meglepő azonban, hogy bátorító üzenet is van benne. Isten még a legnehezebb időben is megtartja népét, „*akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12)! A parancsolatok közé tartozik természetesen a negyedik, a szombat parancsolata.

Jelenések 13. fejezetében a fenevad bélyegéről szóló prófécia beszámol Sántán legnagyobb dobásáról az Isten elleni háborúban. Az első stratégiája a megtévesztés. Ez a fejezet közli, hogy a jövőben az ördög majd egy földi, vallási-politikai hatalom által fog cselekedni, erőszakot alkalmazva, és ezt a hatalmat nevezi fenevadnak. Természetesen nem újkeletű dolog a vallási üldözés, attól kezdve történik, hogy Kain megölte Ábelt, amiért, ahogy Isten kijelentette, tisztelte az Urat (lásd 1Móz 4:1-8). Jézus beszélt arról, hogy a hívőket üldözni fogják az 1. századtól kezdve a korszakokon át: „*eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, úgy véli, hogy Istennek tesz szolgálatot*” (Jn 16:2, ÚRK; lásd még Mt 10:22; 1Pt 4:12) – figyelmeztetett.

A fenevad bélyegéről szóló prófécia ennek a gonosz láncolatnak az utolsó láncszeme. A múltbeli üldözésekhez hasonlóan szintén azért tervelik ki, hogy mindenkre rákényszerítsenek egy bizonyos hitrendszert, valamint az istentisztelet általuk jóváhagyott formáját.

Olvassuk el Jel 13:15-17 szakaszát! Mivel áll szemben Isten népe a végső válság idején?

A prófécia szerint az üldözés gazdasági szankciókkal fog kezdődni: „*senki ne vehessen, se el ne adhasson semmit*”, ha nincs rajta „*a fenevad bélyege*”. Amikor ez megtörténik, az emberek túlnyomó többsége megadja majd magát. Aki pedig szembeszegül, az végül halálos ítélet alá esik.

Az ördög a megalkuvásokra készítéssel készíti fel a magukat kereszténynek vallókat arra, hogy felvegyék a fenevad bélyegét, amikor a jövőben majd beköszönt a végső megpróbáltatás. Isten szeretete az, ami megerősít bennünket és megtart az előttünk álló zavaros időkben.

Olvassuk el Gal 6:7-9 verseit! Pál ugyan nem a végidei eseményekkel kapcsolatban írta ezt, miért alkalmazható mégis a fenevad bélyege és a hűséges kitartás összefüggésében is?

AKIK KÖVETIK A BÁRÁNYT

Jel 13:1-2 szerint honnan jön a fenevad? Kitől nyeri a hatalmát?

Jelenések 13. fejezetében az első fenevad a sárkánytól kapja erejét, királyi székét és hatalmát. Jel 12:9 és 20:2 versei megnevezik, hogy Sátán a sárkány. Ravasz ellenfél, földi erők által fejt ki a tevékenységét. Jel 12:3-5 versei szerint megpróbálta megölni az asszony „fiát” a születésekor. A fiúgyermek később „elragadtatott Istenhez és az ő trónjához” (Jel 12:5, ÚRK). Ez természetesen Krisztusra utal. Amikor Sátán el akarta pusztítani Krisztust, Heródes és a Római Birodalom által cselekedett. Később Pilátus, római kormányzó ítélte halálra, római hóhérok szögezték keresztre, római katona döfte belé a dárdát és a sírját is római katonák őrizték. Jel 13:2 szerint a pogány Római Birodalom által munkálkodó sárkány, azaz Sátán adja majd a királyi széket a felemelkedő fenevad hatalmának.

„A sárkány elsődleges értelemben Sántát jelképezi, másodlagos értelemben azonban a Római Birodalmat... A Római Birodalmat követő hatalom, amely a sárkánytól kapta »az erejét, trónját és nagy hatalmát« (Jel 13:2, ÚRK) nyilván Róma pápai korszaka” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 817. o.). A. C. Flick történész úgy magyarázza, hogy „Róma politikai romjai közül emelkedett fel a nagy erkölcsi birodalom a római egyház »óriási formájában«” (A. C. Flick: *The Rise of the Medieval Church*. 1900, 150. o.; idézi *The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 817. o.).

Milyen ellentétet látunk Jel 13:3 és 14:4 versei között?

Az „egész föld” követi a fenevadat, Istennek azonban lesz egy népe, akik „követik a Bárányt”. Vagy az egyik oldalt, vagy a másikat kell választani, vagy Jézus mellett, vagy ellene. Nem lesz köztes, semleges terület, mint ahogy most sincs. Ha valaki nem kötelezi el magát szilárdan Jézus mellett, akár tudatosan, akár nem, az a másik oldalhoz húz.

„És mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig helytáll, az megtartatik” (Mt 10:22, ÚRK). Mennyire állsz készen mindvégig kitartani?

EGYETLEN KÖZBENJÁRÓNK JÉZUS

A fenevad hatalmának mely azonosító jeleit fedezzük fel Jel 13:4-5 verseiben?

A fenevad *A jelenések könyvében* egy hitehagyóvá lett vallási erő szimbóluma, ami a pogány Rómából emelkedik fel és világszéles rendszerré növekszik. Jel 13:5 szerint káromló hatalom. Az Újszövetségben az minősül káromlásnak, ha valaki Isten előjogait tulajdonítja önmagának.

Olvassuk el Lk 5:18-26 és Jn 10:33 verseit! A káromlás melyik két elemét azonosítják ezek a részek?

A vezetők istenkáromlással vádolták Jézust, az Ő esetében igazságtalanul, mert Isten minden előjogával és hatalmával rendelkezik, beleértve azt is, hogy megbocsáthatja a bűneinket, hiszen Ő Isten. Ezért is mondta olyan határozottan: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát” (Jn 14:9)?

ITim 2:5 versében az áll, hogy csak egy közbenjáró van Isten és ember között, az ember Krisztus Jézus. Ezzel szemben a római egyház azt tanítja, hogy a pap a közbenjáró Isten és a bűnös emberiség között. Csakhogy mivel a pap is bűnös ember, nem lehet a közbenjárónk, hiszen neki is szüksége van közbenjáróra. Istenkáromlást jelent még az is, ha valaki Istennek mondja magát vagy Isten helyére áll. Nézzünk meg csak két kijelentést a római egyház mérvadó forrásaiból!

„A pápa méltósága oly nagy és magasztos, hogy már nem csupán ember... olyan, mintha Isten lenne a földön” (Lucius Ferraris: *Prompta Bibliotheca*. 2. cikk: „Papa”, 1763, 6. köt. 25-29. o.).

XIII. Leo pápa így dicsekedett: „Mi [a pápa] töltjük be a földön a Mindenható Isten helyét” (*The Great Ecnyclical Letters of Pope Leo XIII*. New York, 1903, Benzinger, 193. o.).

Ezek az állítások még fontosabbnak tűnnek annak fényében, hogy az „anti-” előtag nem mindig azt jelenti, hogy „ellen”, hanem azt is, hogy „helyett”, „helyében”. Ebből következően az „Antikrisztus” azt jelenti, hogy „Krisztus helyett”.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A mennyben elkezdődött nagy küzdelemnek már egészen az elején az volt Sátán célja, hogy Isten törvényét megdöntse, ezért lázadt fel a Teremtő ellen. A mennyet ugyan el kellett hagynia, de a harcot folytatta a földön. Szívesen igyekszik az embert elámítani, hogy rá tudja venni Isten törvényének áthágására. Az, hogy ez Isten egész törvényének félredobásával történik vagy csak egyetlen szabály elvetésével – az eredmény végtére is ugyanaz...

Sátán, hogy a menny törvényét lejárassa, kiforgatta a Biblia tanításait. Így tévedések kerültek sok ezer ember vallásába, akik azt vallják, hogy hisznek a Szentírásban. Az igazság és a tévelygés közötti utolsó nagy összecsapás csupán az Isten törvénye miatti hosszú küzdelem végső csatája. Mi most kapcsolódunk be ebbe a harcba, az emberi törvények és Jahve rendelkezései, a Biblia vallása és a mesék és hagyományok vallása közötti küzdelemben” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 240. o.).

A jelenések könyvében az imádat és a teremtés elválaszthatatlanul összekapcsolódik. A jó és a gonosz közötti küzdelem lényege, valamint a fenevad bélyegét körülvevő kérdések azzal kapcsolatosak, hogy méltó-e Isten az imádatra.

Amint láttuk, a szombatünneplésnek az adja a lényegét, hogy Krisztus a Teremtő. Jézus következetesen kiemelte annak a jelentőségét, hogy „*Az embernek Fia ura a szombatnak*” (Lk 6:5; lásd még Mt 12:8; Mk 2:28). A szombat örök emlékeztető az identitásunkra, arra, hogy emberként kik vagyunk. Minden embernek értéket tulajdonít. Folyamatosan megerősíti azt, hogy teremtmények vagyunk, a Teremtőnk pedig méltó a szövetségi hűségünkre és imádatunkra. Ezért gyűlöli annyira az ördög a szombatot, az arany kapcsot, ami összeköt bennünket a Teremtővel, ezért is lesz ennek a napnak döntő szerepe a végső válságban.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Lényegében milyen alapelvek húzódnak meg a tengerből feljövő fenevad hatalmi törekvése mögött? Hogyan gyökerezhetnek meg ezek a mi szívünkben is, ráadásul anélkül, hogy a tudatában lennénk?
- 2) Mit válaszolnánk annak, aki szerint Sátán csupán primitív babonáság, nem vehetik komolyan tanult, intelligens emberek? Milyen érvet hozhatnánk fel ezzel szemben?

LUKÁTSI VILMA: ELJÖN

A sötétben ívet húz a fény,
megremegnek a csillagok.
Az embervilág vajúdó ölén
átvonaglik a legnagyobb titok,
hogyan eljött egyszer –
jászolágyra fektették le,
mint kisdedit...
és eljön egyszer dicsőségben
az égig érő hit lépcsőjén
a földig érő Szeretet!

Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20:8-11; 5Mózes 6:8; 11:18;
Dániel 7:25; 2Thesszalónika 2:3-4; Jelenések 12:6, 14

„Láttam egy másik angyalt is feljönni napkelet felől, akinél az élő Isten pecsétje volt, és hangosan kiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, és ezt mondta: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, amíg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit a homlokukon” (Jel 7:2-3, ÚRK).

A 15. században fenn, az észak-olasz Alpok Piemont völgyeiben éltek a valdensek, akik eltökölték, hogy hűek maradnak ahhoz, ahogyan a Bibliát megértették. Hevesen üldözték őket, amiért állhatatosan kitartottak Krisztus mellett. 1488-ban Loyse völgyében a római egyház a hitük miatt brutális kegyetlenséggel lemészároltatta a valdenseket. Az üldözés újabb hulláma a 17. században csapott fel, amikor a szavojai herceg egy nyolcezer fős sereget küldött a valdensek területére, hogy a helybéliek az otthonaikban szállásolják el a katonákat. A valdensek engedtek is a parancsoknak. Ez a stratégia azonban csupán azt szolgálta, hogy a katonák könnyen hozzáférhessenek áldozataikhoz. 1655. április 24-én hajnali 4 órakor megadták a jelet, és kezdetét vette a vérengzés, négyezernél is többen haltak meg.

Sajnos a történelem gyakran megismétli önmagát. A „fenevad bélyegéről” szóló prófécia a korszakokon átívelő vallási üldözések gonosz láncolatának utolsó láncszemét vázolja fel. A múltbeli üldözésekhez hasonlóan ezzel is az a cél, hogy bizonyos hitvi és istentiszteleti rendszert erőltessenek rá mindenkire. Azonban ahogy mindig, Istennek ekkor is lesz egy népe, amely nem adja meg magát.

HALÁLOS SEB

Amint az eddigiekben említettük, Jelenések 13. és 14. fejezetének fenevadjai az egész világra kiterjedő hamis istentiszteleti rendszert írnak le. És ez még nem minden!

Olvassuk el Dán 7:25, Jel 12:6, 14 és 13:5 verseit! A korábbi századok vallási világában mennyi ideig dominált ez a hatalom?

A fenevad egy meghatározott ideig dominált a történelemben. A szimbolikus idői próféciaokban egy prófétai nap egy valóságos évvel egyenlő. 4Móz 14:34 versében ezt olvassuk: „egy-egy napért egy-egy esztendő”. Ez bibliai elv, ami szerint egy nap egy évnek számít. Isten erről újabb kijelentést is adott: „egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked” (Ez 4:6). Ez az elv folyamatosan pontosnak bizonyult a Biblia idői prófeciáinak magyarázatánál, mint például Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hét esetében. A Jel 13:5 versében említett negyvenkét hónapnyi idő – harminc napos hónapokkal számolva – ezerkétszázhatvan prófétai napra, vagyis valóságos évre jön ki. Az ősi kalendáriumokban rendszerint háromszázhatvan napos évek szerepeltek. A 4. században Konstantin római császár az egész birodalom területén törvényesítette a kereszténységet. Amikor Kr. u. 330-ban a fővárosát áthelyezte Bizáncba, hogy egyesítse birodalma keleti és nyugati részét, Rómában hatalmi vákuum alakult ki, és a pápa töltötte be a keletkezett űrt. Nemcsak erős vallási vezető, hanem politikai hatalom is lett, akivel Európában számolni kellett. Kr. u. 538-ban a pogány Justinianus császár hivatalosan Róma püspökének adományozta a hit védelmezője szerepet. A középkori egyház befolyása erős volt Kr. u. 538 és 1798 között, ez idő alatt került sor a tanulmány bevezetőjében említett szörnyű üldözésre is. 1798-ban azonban Napóleon tábornoka, Berthier foglyul ejtette a pápát, pontosan beteljesítve ezzel a próféciát.

Berthier a seregével elfogta VI. Piusz pápát és azon nyomban eltávolította a pápai trónról. A pápaságot ért csapás súlyos volt, de amint Jel 13:12 kijelenti, a halálos seb begyógyul, és a világ még sokkal többet fog hallani erről a hatalomról.

Gondoljunk bele, mennyire bámulatos a bibliai prófécia! A jövőbeli eseményekről felfedi előttünk az Istentől jövő ismeretet. Ezek szerint miért bízhatunk az Úrban azokkal a prófeciákkal kapcsolatban is, amelyek még beteljesedés előtt állnak?

A SZAKADÁS

Mit jövendölt Pál az utolsó napokra vonatkozóan 2Thessz 2:3-4, 9-12 verseiben? Milyen jelekkel azonosította a fenevadat, az antikrisztust?

Pál apostol figyelmeztette a keresztyén közösséget az Isten Igéjének igazságától való elszakadásra. Aggodalommal töltötte el, hogy a hitehagyás magvai már bekerültek az újszövetségi egyházba, amelyek majd a későbbi századokban, Krisztus második adventje előtt bontakoznak ki teljesen. Hamis evangélium jelenik meg az egyházban, elferdítve Isten Igéjét.

Sátán áll a hitehagyás mögött. Ő az igazi „*bűn embere*”, „*aki ellene veti és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek*” (ÚRK) tartanak, és „*maga ül be mint Isten az Isten templomába*” (2Thessz 2:4). A „nagy csaló” azonban emberi eszközök által akarja végrehajtani a szándékait. Dániel és Jelenések azonosító jellemzői rámutatnak, hogy Dániel 7. fejezetében a kis szarv, Jelenések 13-14. fejezetében a fenevad, illetve 2Thesszalonika 2. fejezetében a „*bűn embere*” egy és ugyanaz.

Az Adventista Bibliakommentár így fogalmaz: „Dániel prófécijában a pogány Rómát követő káromló hatalmat ha összehasonlítjuk... Jánosnak a párduchoz hasonló fenevad szimbólumával... akkor sok hasonlóságot találunk a három leírás [a kis szarv, a fenevad és a bűn embere] között. Ez arra a következtetésre vezet, hogy Dániel, Pál és János ugyanarról a hatalomról... a pápaságról beszél” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 271. o.).

Rendkívül fontos észben tartani, hogy a bibliai prófécia olyan vallási rendszert mutat be, ami engedményeket tett Isten Igéje vonatkozásában, az evangéliumot emberi hagyományokkal cserélte fel és elsodródott a bibliai igazságtól. Ezek a próféciaák Istentől származnak, aki felmérhetetlen szeretettel fel akar készíteni egy népet Jézus eljövételére. Ugyanakkor a jövendölések feddést jelentenek az Isten Igéjétől eltávolodó, hitehagyó vallási szervezeteknek, amelyeknek azonban a tagjai nem feltétlenül távolodtak el Istentől (lásd Jel 18:4). Az üzenet egy milliókat megtévesztő rendszerről szól, a megtévesztetteket pedig nagyon szereti Krisztus, ezért nekünk is ehhez mérten kell bánnunk velük!

„Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták” (Mt 7:12). Hogyan kell ezt ez elvet alkalmaznunk, amikor a Jelenések 13-14. fejezetében szereplő fenevad hatalmával foglalkozunk?

SÁTÁN VÉGSŐ STRATÉGIÁJA

Felmérésekből kiderül, hogy általánosságban mennyire csekély a bizalom az intézmények és a hatóságok iránt. Milliók kérdezik, hogy „Hol van valaki, aki erkölcsileg alkalmas a világ vezetésére?” A *Jelenések könyvének* próféciái rámutatnak: a vallási/politikai egység támogatásával a fenevad hatalma lesz az, amiről azt vélik, hogy betölti ezt a szerepet.

Olvassuk el Jel 17:12-14 szakaszát! Hogyan írja le János a föld történelmének záró jeleneteit? Milyen óriási ellentétet látunk itt?

Ebben a szakaszban János három fontos pontot említ meg. Először: a politikai erőknél „egy a szándékuk” (KAR) és „erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják” (Jel 17:13, ÚRK). Másodszor: a hamisság konglomerációja (tömörülése) hadakozik Jézus, a Bárány ellen. Harmadszor: a föld utolsó háborújában Krisztus és a követői diadalmaskodnak. Nem a fenevad, hanem Jézus győz! Gondolkodtál már azon, milyen stratégiát használhat az ördög, hogy egyesítse a nemzeteket? A történelem gyakran ismétli önmagát. A Római Birodalom összeomlásából fontos tanulságokat szűrhetünk le. Amikor az északról érkező germán törzsek végigdúlták Nyugat-Európát, Nagy Konstantin római császár a vallás felé fordult. Az egyházi tekintély az államhatalommal összefogva lett az az eszköz, amire Konstantinnak szüksége volt. A 4. században a vasárnap szentségének folyamatos erősítése tudatos politikai és vallási lépés volt, hogy a válság idején egységesítsék a birodalmat. A császár egységes birodalmat akart, a római egyház pedig azt akarta, hogy „megtérjenek”. Arthur Weigall, neves történész világosan fogalmaz: „Az egyház szent nappá tette a vasárnapot... leginkább azért, mert az volt a Nap heti ünnepe. Határozott keresztény irányelv volt a pogány ünnepek átvétele, hogy a hagyományok által vonzzák a népet és az ünnepeknek keresztény jelentőséget adjanak” (*The Paganism in Our Christianity*. New York, 1928, Putnam’s Sons, 145. o.).

Nagy válság idején, amikor az egész világ retteg, fél, fájdalmak között van, az emberek kétségbeesetten várják, hogy valaki stabilitást és védelmet hozzon. Így került a múltban hatalomra a zsarnokság, és nincs okunk feltételezni, hogy ez nem történhet meg újra. A prófécia szerint valami kiváltja majd a végső eseményeket. Ugyan nem tudjuk, hogyan bontakoznak majd ki ezek az események, de a világ már tanúja volt, milyen hatalmas változások következhetnek be, méghozzá gyorsan. Nem tudunk részleteket abból, ami majd történni fog, de készen kell állnunk, bármi is jöjjön.

A FENEVAD BÉLYEGE

Hasonlítsuk össze Jel 14:9 és 12 verseit (lásd még 5Móz 6:8; 11:18)! Mi az a két tulajdonság, ami elválasztja Isten népét azoktól, akik felveszik a fenevad bélyegét?

Az egyik csoport a fenevadat imádja, a másik megtartja Isten parancsolatait (köztük a negyediket is, azt, amelyiknek megváltoztatására törekedett a fenevad hatalma) és megvan náluk Jézus hite. Ez az ellentét. A tengerből és a szárazföldből feljövő fenevad által az ördög igyekszik aláásni Isten tekintélyét, az istentisztelet lényegét, nevezetesen a szombatot támadva. A fenevad bélyegét vagy a homlokra, vagy a kézre teszik. A homlok az elme, a gondolkodás szimbóluma, a lelkiismeret, az értelem és az ítélőképesség helye, a kéz pedig a cselekedeteket, tetteket szimbolizálja. Közeleg a nap, és valószínűleg gyorsabban, mint gondolnánk, amikor a vallásszabadságunkat korlátozó törvényeket adnak ki. Aki lelkiismeretesen követi Isten Igéjét és megtartja az Úr valódi szombatját, azt az egység és a társadalom jóléte ellenségének bélyegzik. „A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenségeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak és Isten csapásait hozzák a földre. Lelkiismereti aggályait megátalkodottságnak, konokságnak és a felsőbbbség semmibebevételének bélyegzik. Állampolgári hűtlenséggel fogják vádolni őket” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 506-507. o.). A római egyház azt állítja, hogy egyházi tekintélyének a „bélyege” a vasárnap. „A Katolikus Egyház természetesen jogcímet formál arra, hogy a változtatás az ő tette volt... Vallási kérdésekben ez a bélyege egyházi hatalmának és tekintélyének” (*The American Catholic Quarterly Review*. 1883 január). *A jelenések könyve* megjövendöli, hogy a jövőbeli nemzetközi válság idején a világunk radikális politikai, társadalmi, vallási és erkölcsi átalakuláson megy át, amelynek során kényszerrel akarják kötelezni az embereket a vasárnapünneplésre. Ekkor lesz a vasárnap a „fenevad bélyege”. Azt tehát nem tudjuk, mindez hogyan bontakozik majd ki, mert a Szentírás csak széles ecsetvonásokkal vázolja fel a képet. Ez azonban rámutat, hogy a nagy küzdelem kicsúcsosodásában vagy a fenevad, vagy a Teremtő imádása, illetve a hetedik nap, a szombat fog központi szerepet játszani.

Milyen szempontból mondhatjuk, hogy az emberek minden korban vagy Isten, vagy Sátán oldalán álltak? Miért nem lehet köztes terület? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy valójában melyik oldalon állunk?

A SZOMBAT PRÓBÁJA

Talán már most is történnek lépések az előttünk álló üldözés előkészítésére. 2012. június 6-án XVI. Benedek pápa sürgető felhívást intézett a római Szent Péter téren összegyűlt több mint tizenötezer emberhez. A vasárnap mindenképpen **nyugalomnap** legyen mindenki számára – mondta –, hogy így az emberek szabadon lehessenek együtt a családjukkal és Istennel. „A vasárnapot védve az emberi szabadságot védjük.” Ez természetesen nem ugyanaz, mint ha mindenkitől megkövetelné a bibliai szombat helyett a vasárnap megünneplését, azt azonban mutatja, hogy a vasárnap „nyugalomnapnak” nevezése határozottan valós kérdés. Előbb-utóbb kiadnak ilyen törvényeket, és akik lelkiismeretesen engedelmeskednek Isten Igéjének és az igazi szombatot tartják meg, azokat kikiáltják a társadalom ellenségeinek. Ebben a válságos időben Isten hűséges népe az Úr kegyelme és ereje által szilárdan ragaszkodik meggyőződéséhez, hogy Istent követi. Nem hajolnak meg a nyomás alatt. Ők nem a fenevad bélyegét, hanem Isten pecsétjét fogják megkapni. A régi időkben pecséttel hitelesítették a hivatalos dokumentumokat. Nem lehet meglepő számunkra, hogy Isten pecsétje a törvényébe ágyazódik. Az ókori pecséteknek meghatározó, egyedi jellege volt. Ézsaiás próféta kijelenti: „Zárd le e bizonyítást, és pecsételd le e tanítást tanítványaimnak” (Ézs 8:16, ÚRK)!

Olvassuk el 2Móz 20:8-11 verseit! A bibliai pecsét mely elemeit találjuk meg a szombat parancsolatában? Mennyiben különbözik a szombat parancsa a többitől?

A negyedik parancsolatban megtalálható a hiteles pecsét három eleme. Először is a pecsét tulajdonosának a neve: „az Úr a te Istened” (2Móz 20:10). Másodszor a pecsét tulajdonosának a jogcíme: az Úr, aki „teremtett” (2Móz 2:11), Ő a Teremtő. Harmadszor pedig az a terület, amire kiterjed a fennhatósága: „az ég, a föld, a tenger és minden, ami azokban van” (2Móz 20:11). Jel 7:1-3 verse szerint Isten pecsétje csak a homlokra kerül, ami az értelmet szimbolizálja. Jézus tiszteletben tartja a választási szabadságunkat. Kér, hogy engedjük Szentlelkének formálni a gondolatainkat, mert így senki nem tud eltántorítani az Isten Igéjébe vetett hitünk horgonyától (Ef 4:30). Azok tehát a hűségesek, „*akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12). A parancsolatok között ott van a negyedik is, amit a fenevad meg akar változtatni.

Milyen állapotok kezdenek kialakulni már most, amelyek a vallásszabadságunk korlátozásához vezethetnek? Milyen akadályok vannak még ez előtt?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Amikor a protestantizmus a szakadék fölött átnyúlva megragadja a római hatalom kezét, amikor a mélység fölött kezet ráz a spiritizmussal, amikor e hármasság hatása alatt országunk [az Amerikai Egyesült Államok] mint protestáns és republikánus kormányzat az alkotmányának minden egyes pontját megtagadja és intézkedéseivel a pápai hamisságot és megtevesztést hirdeti, akkor tudhatjuk, hogy eljött Sátán csodatetteinek ideje és közel a vég” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 451. o.). „Hajlamosak voltunk szemet hunyni afölött, hogy a vasárnap az ellenkező erők istentiszteleti napja... A *jelenések könyvének* történeti menetében. A vasárnap különösen fontos szimbólum, rámutat a sárkány hihetetlen ravaszságára és agyafúrtságára... Isten törvényének ez... a megváltoztatása egyetlen egyszerű tettel kifejezésre juttatja a sárkány Istennel szembeni gyűlöletének lényegét a kozmikus küzdelemben. Az egyszerűsége felettébb megtevesztő. A sárkány Isten helyét próbálta meg elbitorolni a kozmoszban, önmagát tüntetve fel az *istentisztelet* igazi alanyaként. Úgy érvelt, hogy Isten törvénye nem igazságos, meg kell változtatni. A Tízparancsolat összekötő részénél változtatta meg a törvényt, ott, ami Istent az imádatra egyedül méltó Teremtőként és Megváltóként azonosítja [2Móz 20:8-11; 5Mózes 5. fejezet, Jel 4:11; 5:9, 13-14]. A törvény megváltoztatásában nemcsak az ördögnek az Úr akarásával (a törvénnyel) szembeni gyűlölete nyilvánul meg, hanem ezzel megkísérli elfoglalni Isten helyét is, önmagát állítva be az imádat tárgyának... A törvény megváltoztatásának egyetemessé tétele biztosítaná számára a győzelmet” (Ángel Manuel Rodríguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 53-54. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Számítunk a végső eseményekre, sőt várakozással tekintünk eléjük, ugyanakkor miért kell vigyáznunk, hogy ne váljunk fanatikussá, ne nevezzünk meg dátumokat vagy ne bocsátkozzunk spekulációkba azon túl, amit az isteni ihletés feltárt? Milyen veszélyekkel járna mindez? Mi történt a múltban, amikor a várt események nem akkor és úgy bontakoztak ki, ahogyan bizonyos emberek állították?
- 2) Miközben kerüljük az előző kérdésben említett veszélyeket, hogyan felelhetünk azoknak, akik szerint a fenevad bélyegével és az üldözéssel kapcsolatos események nem történhetnek meg, lehetetlennek tűnnek a világ jelenlegi állapotában? Ez az érvelés felszínesen nézve ugyan érthetőnek látszik, valójában azonban nem az. (Végtére is, figyeljük meg, milyen hatalmas változások mennek végbe hirtelen a világban!)

TÚRMEZEI ERZSÉBET: CSODÁKRA EMLÉKEZNI JÓ

Határkőnél hittet megállni,
határköveknél visszanézni,
hálás szívvel múltat idézni:
csodákra emlékezni jó!

Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas Kéz vezette,
javunkra szolgált minden tette:
csodákra emlékezni jó!

Látni, hogy át viharon, vészen
hű Mesterünk hogyan segített,
éjekre fényt hogyan derített:
csodákra emlékezni jó!

Határköveknél hálát adni
és hallelujás köszönetben
méregetni, mi mérhetetlen:
csodákra emlékezni jó!

Messzi évekre visszanézni
és számba venni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsátást:
csodákra emlékezni jó!

Hallelujás hálaadással
leborulni egy határkőre,
s elindulni hittet előre,
amerre hív az égi szó.

Isten dicsőségének ragyogása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 33:18-19; János 8:32;
1Thesszalonika 5:1-6; Jelenések 4:11; 5:6, 12; 13:8; 18:1

„Ezek után egy másik angyalt láttam leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és dicsősége beragyogta a földet” (Jel 18:1, ÚRK).

A végső események előbb-utóbb kibontakoznak. Hogy pontosan mikor és pontosan hogyan – azt Isten nem közölte velünk, de eleget tudunk. A negyedik parancsolat megtartásával szemben valamilyen törvényerejű rendelettel erőltetik majd a vasárnapünneplést. A *jelenések könyve* bemutatja, milyen döntő kérdésekről lesz szó, milyen kulcsfontosságú szereplők részvételével. Széles ecsetvonásokkal azt is felvázolja, hogy mi fog történni, amikor annak imádatával szemben, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7) a fenevadat és annak képét fogják imádni az emberek, mindazok, „akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett e világ alapítása óta” (Jel 13:8). Más szóval, mindazoknak a neve benne marad az élet könyvében, akik úgy döntöttek, hogy az Úr Jézus Krisztust imádják és engedelmeskednek parancsolatainak. Mennyyel jobb Isten nyilvántartásában lenni, mint emberekben!

Isten azért hívta el a Hetednap Adventista Egyházat, hogy ezt az üzenetet hirdessük a világnak. Ezért nekünk magunknak meg kell térni az igazsághoz, ahogy az Jézusban van. Át kell formálódunk, új emberré kell válnunk Jel 14:6 „örökkévaló evangéliuma” által, amelynek középpontjában Krisztus értünk vállalt halála áll, ez a benne nyert üdvösség biztosítója.

FELKÉSZÜLÉS A VÉGSŐ VÁLSÁGRA

Olvassuk el 1Thessz 5:1-6 szakaszát! Mit tanácsol Pál apostol az emberiség történelmének utolsó napjait illetően?

Krisztus második adventjével kapcsolatban Pál apostol arra biztatta a Thesszalonikában élő hívőket, hogy „vigyázzanak” és „legyenek józanok”. Ha ezt mondta az akkori keresztényeknek, vajon mit mondana nekünk ma?

A „világosság fiainak”, nem pedig „sötétség fiainak” (1Thessz 5:5) nevezte őket, „*hogy az a nap [Krisztus visszatérése] tolvajmódra*” ne lepje meg őket (1Thessz 5:4). Jézus a „Vigyázatok” (Mt 24:42; 26:40-41) felszólítást a komoly, szívből jövő imádsággal kapcsolatban használta. A vigyázás a lelki éberségre, a józanság pedig arra utal, hogy az ember komolyan veszi az időt, amelyben él és az igazán fontos dolgokra összpontosít.

Ellen G. White hozzáteszi: „Nekünk, akik ismerjük az igazságot, fel kell készülnünk arra, ami elsöprő erejű meglepetésként hamarosan a világra tör” (*Testimonies for the Church*. 8. köt. 28. o.).

A világ számára meglepetésként történhet, bennünket azonban nem kell meglepnie ennek. Nem tudjuk, mikor következik be mindez, annyit azonban látunk, hogy tudhatjuk: közeleg, éppen ezért most, ma van a napja a felkészülésnek!

Tekintsük át Dániel 2. fejezetét! Figyeljük meg, hogy a birodalmak fel-emelkedése és bukása pontosan a jövődőlés szerint történt! Ennek fényében mennyire bízhatunk Isten kijelentéseinek valóságában?

Krisztus azért adta a végidei üzeneteket, hogy felkészüljünk, tudva, mi történik majd. Dániel és Jelenések próféciái a prófétaág modernkori ajándékával együtt isteni bepillantást engednek abba, ami majd a világra szakad. Isten prófétái Szava előre felvázolja az üdvösség történelmét, Dániel 2. fejezete pedig hathatós, racionális bizonyíték arra, hogy bízhatunk Istenben.

„Ne is aludjunk tehát, mint a többiek” (1Thessz 5:6, ÚRK) – mondja Pál. Mit jelent ez? Honnan tudhatjuk, hogy valójában „alszunk-e”? Ebben az esetben minek kell felébresztenie bennünket?

AZ IGAZSÁG ISMERETÉBEN

Mit ígért Jézus Jn 8:32, 7:17 és 17:17 verseiben az igazság ismeretével kapcsolatban? Hol találjuk meg az igazságot?

Istennek az a végső üzenete a népe számára, hogy meneküljenek ki Babilon tévedéseiből és járjanak az Igében található örök igazság fényében. Mindennek a kulcsa a Biblia. Amíg az ember ragaszkodik a Bibliához és követi tanításait, a végső válság idején nem vezethetik félre, kiváltképp nem a szombat kérdésében. A második angyal üzenete arra szólít bennünket, hogy a hamisság helyett fogadjuk el az igazságot, a hagyomány helyett a Szentírást, a hamis doktrína tévedései helyett Isten Igéjének tanításait.

Az első két angyalt követő harmadik angyal üzenete a fenevad bélyegétől óv. A Biblia proféciáiban a fenevad valamilyen politikai vagy vallási hatalmat jelképez. Jelenések 13-14. fejezeteiben a tengerből feljövő fenevad Rómából emelkedik fel és nő világszéles vallási rendszerré. Végül a római hatalom az egész földre kiterjeszti a befolyását, az egyházat és az államot egyesítő mozgalom vezetőjévé válik. Az lesz a cél, hogy a gazdasági meg-
rázkódtatás, természeti katasztrófák, társadalmi nyugtalanság, nemzetközi politikai válság és globális konfliktus idején az egész világra kiterjedő egységet érjen el. Végül pedig az Amerikai Egyesült Államok vezeti ezt a globális konföderációt. „E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásainak foglyává tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapját rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket. Az Amerikai Egyesült Államok protestánsai elsőként fognak a szakadékon át kezet nyújtani a spiritizmusnak; és átnyúlnak a mélység felett is, hogy a római hatalommal kezet fogjanak. E hármas szövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelkiismeret jogainak sárba tiprásában” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 503-504. o.).

Az üzenetek végén sürgető felhívás hangzik el Krisztus hűséges követői számára, hogy tartsák meg Isten parancsolatait Jézus hite által, ami a szívükben él (Jel 14:12).

Hogyan értjük Jézus szavait, miszerint „az igazság szabadokká tesz” (Jn 8:32)? Mit jelent ez? Téged hogyan tett szabaddá az igazság? Ebben az összefüggésben mit jelent a szabadság?

A REFORMÁCIÓ FOLYTATÓDIK

Isten elhívott egy népet az utolsó időkben, hogy a múlt nagy reformátorai vállán állva a Biblia legyen egyetlen hitvallásuk, üdvösségük forrását egyedül Krisztusban lássák, erejük forrása a Szentlélek legyen és minden reménységük az Úr visszatérésére irányuljon. A tévedés és tradíció sötétsége által régen elhomályosított igazságokat, így a bibliai szombatot is hirdetni fogják a világnak az Úr visszatérését megelőzően. A hármasszöveg üzenetéből született ez a végidei mozgalom a reformáció kiteljesedéséért és hogy Krisztussal együtt befejezze földi munkáját. A Biblia utolsó könyvének hatalmas próféciai bemutatnak egy Isten által elrendelt, csalódás után felemelkedő mozgalmat, ami hirdeti Isten utolsó üzenetét a világnak. Jelenések 14. fejezete bemutat egy egyházat, ami az egész földre eljuttatja az örökkévaló evangélium jó hírét.

Jelenések 14. fejezetének három angyalához csatlakozik egy negyedik is a 18. fejezetben, aki erőt ad a három angyalnak az üzenet hirdetéséhez, és „*a föld fénylett annak [Istennek] dicsőségétől*” (Jel 18:1). A 18. fejezet az emberi történelem csúcspontjához és az evangélium végső győzelméhez vezető főbb eseményekre összpontosít.

Olvassuk el Jel 18:1 versét! Milyen három dolgot mond el János erről az angyalról (lásd még Hab 2:14)?

Az angyal Isten dicsőségéből, a szentély mennyei trónterméből érkezik azzal a megbízatással, hogy hirdesse Isten utolsó kegyelmi üzenetét és figyelmeztesse a föld lakóit a bolygóra váró eseményekre. A versben az áll, hogy az angyalnak „*nagy hatalma*” van. A hatalomként fordított újszövetségi görög szó az *exuszia*. Máté evangéliumában Jézus ezt a szót használta a tanítványai kiküldésével kapcsolatban. Mt 10:1 versében „*hatalmat*” adott tanítványainak a gonoszság fededelméi és erői felett. Isteni erővel küldte ki őket, hogy győztesek legyenek a jó és a gonosz közötti küzdelemben. Mt 28:18-19 verseiben ismét kiküldte őket, ekkor azonban azt mondta: „*minden hatalom mennyen és földön*” megadatik nekik, hogy elmenjenek az egész földre és tanítványokká tegyenek „*minden népeket*”.

Végső soron hogyan vezethetők vissza a hatalomhoz az utolsó idők kérdései (mint ahogy valójában minden)? Kinek a hatalmát követjük? Istenét? A sajátunkat? A fenevadét? Valaki másét? Kinek a hatalma alatt állunk most?

ISTEN DICSŐSÉGE BETÖLTI A FÖLDET

Olvassuk el Jel 4:11, 5:12, 19:1 és 21:26 verseit! Milyen szavak kapcsolódnak Isten dicsőségéhez, ami Jel 18:1 szerint betölti a földet?

A világegyetemben a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem Isten tisztelete és jó híre körül is forog. Sátán, a fellázadt angyal azt állítja, hogy Isten nem igazságos, imádatot követel, de viszonzásként keveset ad. Azt hangoztatja, hogy Isten törvénye korlátozza a szabadságunkat és az örömünket.

Jézus élete, halála és feltámadása leleplezte ezt a hazugságot. A Teremtő leereszkedett a megmentésünkért a föld kígyóvermébe. A kereszten megadta a választ Sátán vádjaira, bemutatta, hogy valóban szeretettel teljes és igazságos. Isten végidei népe (akiket elbűvöl szeretete, akik számára fontos az Ő tisztelete) bemutatja az Úr dicsőségét – szeretetét, önfeláldozását az önző, istentelen világ iránt, és Isten jellemének világossága beragyogja a földet.

Olvassuk el 2Móz 33:18-19 verseit! Isten hogyan mutatta be a dicsőségét Mózesnek? Mi az Isten dicsősége?

Isten dicsősége a jelleme. A földet betölti Isten dicsősége, amikor mindannyian teljesek leszünk szeretetével és a jellemünket átformálja a megváltó szeretet.

Isten dicsősége, jelleme mutatkozik meg a világ előtt, amikor a személyes életünkben bemutatjuk az Ő szeretetét. Így szól az utolsó üzenet, amit az ég közepén repülő három angyal hirdet a lelki sötétségbe borult világnak: „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget” (Jel 14:7).

A saját jótetteinkkel, igazságunkkal, jóságunkkal nem dicsekedhetünk. „Krisztus igazságának üzenetét hirdetni kell a világ egyik végétől a másikig... Ez Isten dicsősége, ami befejezi a harmadik angyal munkáját” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 19. o.). Ellen G. White még ezt is írja: „Mi a hit általi megigazulás? Isten munkája, amikor az ember dicsőségét a porba vetve megteszi az emberért azt, amit ő sosem tehetne meg magáért” (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*. 456. o.).

Nem a magunk dicsősége, hanem Istené!

A BÁRÁNY, A MEGÖLETETT BÁRÁNY

A *jelenések könyvében* sok szimbólum van, fontos bibliai szimbólumok: a sárkány az égben (Jel 12:3-4, 7), az ég közepén repülő angyalok (Jel 14:6), a vörös fenevadon ülő asszony (Jel 17:3) és így tovább. Mindezek benne vannak Isten Igéjében, a Szentlélek ihlette Jánost, hogy ezekről írjon. Fontos szerepük, hogy feltárják az igazságot azok előtt, akik e könyvet olvasják. „*Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban; mert az idő közel van*” (Jel 1:3). Van azonban egy másik kép is, ami újból és újból felbukkan *A jelenések könyvében*. Mi ez a kép és mit jelképez?

Olvassuk el Jel 5:6, 8, 12, 7:17, 14:1, 15:3, 19:7, 21:22-23 és 22:1, 3 verseit! Mi a jelentősége a bárány szimbólumának? Miért találkozunk vele olyan sokszor *A jelenések könyvében*?

Amint a könyv első szavai utalnak is rá, ez „*Jézus Krisztus kijelentése*”. Ő nem egyszerűen a Bárány, hanem a „megöletett” Bárány (Jel 5:6, 12; 13:8), a keresztre feszített Jézus Krisztus. Ez a szíve-lelke az egész Bibliának, ugyanúgy *A jelenések könyvének* és a hármass angyali üzenetnek is. Nem lehetünk hűségeselek elhívásunkhoz, nem végezzük addig azt a munkát, amire Isten elhívta ezt az egyházat, amíg az üzenetünknek nem a Bárány, a megöletett Bárány, a bűneinkért áldozatul keresztre feszített Jézus áll a középpontjában. „Tudatosan a megöletett Bárányt kell a tanítételeink és küldetésünk középpontjába helyezni, ez legyen a lényege minden prédikációnknak és megírt cikkünknek, minden imánknak, minden énekünknek, minden bibliaóráknak, mindennek, amit csak teszünk! A Báránynak a kereszten kinyilvánított szeretete alakítsa át azt, ahogyan egymással bánunk és késztesen arra, hogy gondoskodjunk a világról” (Ángel Manuel Rodríguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 70. o.).

Tehát a veszélyes fenevadak hasonlatai között, mint a hadakozó sárkány, a csapások, az üldözések és a fenevad bélyege, mindezek előtt és mindezek középpontjában ott a Bárány, a megöletett Bárány. A hármass angyali üzenet pedig végeredményben róla szól és arról, amit értünk tett, tesz és fog megtenni, mielőtt a küzdelem véget ér.

Miért fontos, nemcsak a misszió, hanem a saját lelki életünk szempontjából is, hogy a megöletett Bárány legyen üzenetünk középpontjában?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Isten szolgálai szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés, csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13:13). A föld lakóinak el kell döntenie, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvétel megtörtént, és most a mag ki fog kelni és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi a hatását. Sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmisségben. A fénysugarak mindenhová bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani, elszakítják ezeket a kötelékeket. Az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erőkkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 524. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ellen G. White kijelenti: „A hit általi megigazulás üzenete a harmadik angyal üzenete... igazából” (*Evangelism*. 190. o.). Mit jelent ez? Milyen kapcsolat van a hit általi megigazulás és a hármasszöveg üzenet között?
- 2) Olvassuk el újból Jel 14:12 versét! Mi a különbség Isten parancsolatainak megtartása és a törvényeskedés között? Az engedelmisség mikor válik legalizmussá? Hogyan lehet az is törvényeskedő, aki nem tartja be Isten parancsolatait?
- 3) Mit felelhetünk annak, aki azért kritizál bennünket, mert beszélünk *A jelenések könyvének* vérszomjas fenevadairól és felelmet keltő figyelmeztetéseiről? Még mit mondhatunk a nyilvánvaló válaszon túl, vagyis hogy azért, mert szerepelnek ebben a könyvben?
- 4) Beszélgessünk a csoportban a világ mostani eseményeiről! Mit látunk, ami elvezethet a végső eseményekhez? Hogyan tarthatunk egyensúlyt abban, hogy tisztában vagyunk az idővel, amelyben élünk, mégsem keveredünk meddő spekulációkba olyan dolgokkal kapcsolatban, amelyeket Isten nem jelentett ki?

MEGTÉRÉS

„Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:9, ÜRK).

„Amikor az ember megtér és megszentelődik, megbékül Istennel, mert összhangba kerül Isten törvényének elveivel. A bűnös ezáltal megbékül Istennel. Kezdetben Isten az embert a maga képmására teremtetten. Az ember tökéletes összhangban élt a természettel és Isten törvényével. Az igazságosság elvei szívébe voltak írva. A bűn azonban elidegenítette Alkotójától. Már nem tükrözte Isten képmását. Szíve harcban állt Isten törvényének elveivel. *»A test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti«* (Róm 8:7). De *»úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta«*, hogy az ember megbékülhessen Istennel és Krisztus érdemei által újra összhangba kerüljön Alkotójával. Az emberi szívnek Isten kegyelme által meg kell újulnia, felülről új életet kell kapnia. Ez a változás az újjászületés, amely nélkül – mondja Jézus – az ember *»nem láthatja az Isten országát«*.

Az első lépés az Istennel való megbékéléshez a bűn belátása... Hogy a bűnös felismerje bűnösségét, jellemét Isten mércéjével, az igazság nagyszerű zsinórmértékével kell megmérnie. A törvény tükör, amely megmutatja, milyen tökéletes az igaz jellem; elfogadása képessé teszi az embert arra, hogy saját jellemében meglássa a hibákat.

A törvény rámutat az ember bűneire, de nem győgyítja ki belőlük. Míg életet ígér az engedelmeseknek, kijelenti, hogy a törvénszegő osztályrésze halál. A bűnöst csak Krisztus evangéliuma szabadíthatja meg a bűn szennyétől és a kárhozattól. A bűnösnek meg kell bánnia bűneit Isten előtt, akinek törvényét áthágta; hinnie kell Krisztusban és engesztelő áldozatában. Így kap bűnbocsánatot *»az előbb elkövetett bűnök«*-re, és isteni természet részesévé lesz. Ő Isten gyermeke; a fiúság Lelkét kapta, aki által így kiált: *»Abba, Atyám«*” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 402 o.)!

„Örüljetek az Úrban mindenkor...” (Fil 4:4)

1.	Sz.	ApCsel 13:34	Örökre feltámadt
		<i>Naplemente: 19:12</i>	<i>Debrecen: 19:00</i>
2.	V.	Gal 5:1	Megállni a szabadságban
3.	H.	Gal 5:6	Szeretet által munkálkodó hit
4.	K.	Róm 5:5	Remény a Szentlélek által
5.	Sz.	Róm 5:1-2	Békesség Jézus által
6.	Cs.	Zsid 6:18-19	Lelkünk erős horgonya
7.	P.	Jn 19:26-27	Jézus a kereszten
8.	Sz.	Lk 23:50-57	Jézus a sírban
		<i>Naplemente: 19:21</i>	<i>Debrecen: 19:10</i>
9.	V.	Mt 28:1-7	Feltámadt!
10.	H.	Róm 6:11	Új élet Krisztusban
11.	K.	Lk 12:27	A virágok öltözete
12.	Sz.	Zsolt 147:15-18	A Teremtő tettei
13.	Cs.	Lk 7:38	Mária hálája
14.	P.	Ézs 31:5	Oltalmazó Úr
15.	Sz.	Jer 16:21	Az Úr hatalma
		<i>Naplemente: 19:31</i>	<i>Debrecen: 19:20</i>
16.	V.	Zsolt 65:12	Isten jósága
17.	H.	Zsolt 8:2-6	Isten teremtménye az ember
18.	K.	Jn 3:14-15	Jézus utal a keresztre
19.	Sz.	Gal 6:14	Dicsekedni a kereszttel
20.	Cs.	Lk 23:47	A százados bizonyossága
21.	P.	2Kor 2:15	Krisztus jó illata vagyunk
22.	Sz.	Kol 1:12-13	Hála az Atyának
		<i>Naplemente: 19:40</i>	<i>Debrecen: 19:30</i>
23.	V.	2Kor 2:14	Krisztus győzelemre vezet
24.	H.	Jel 5:6	A megöletett Bárány
25.	K.	Jn 2:19-22	Jézus kijelentése
26.	Sz.	Jel 2:8-10	Életen át tartó hűség
27.	Cs.	ApCsel 2:24	Krisztus feltámadt
28.	P.	ApCsel 7:56	István látomása
29.	Sz.	Róm 4:24-25	Krisztus értünk szenvedett
		<i>Naplemente: 19:50</i>	<i>Debrecen: 19:40</i>
30.	V.	Kol 2:12	A keresztség szimbóluma

„Uram, szeretem a te házádban való lakozást...” (Zsolt 26:8)

1.	H.	Lk 18:40-42	A vak ember meggyógyítása
2.	K.	Zsolt 31:25	Erősen és bátran
3.	Sz.	Gal 6:9	Jótettek gyakorlása
4.	Cs.	Zsid 12:2	Jézus a hit fejedelme
5.	P.	Fil 1:6	Isten befejezi, amit elkezdett
6.	Sz.	2Kor 12:9	Erő és erőtlenség
		Naplemente: 20:00	Debrecen: 19:49
7.	V.	Péld 31:25-28	Boldog feleség és anya
8.	H.	1Thessz 5:23	A békesség Istene megszentel
9.	K.	1Jn 5:4	Győztes hit
10.	Sz.	Bír 8:23	Az Úr uralkodik
11.	Cs.	Jel 3:21	Jézussal a királyi széken
12.	P.	1Krn 29:9	Az adakozás öröme
13.	Sz.	ApCsel 28:31	Bátor prédikálás
		Naplemente: 20:09	Debrecen: 19:59
14.	V.	Jel 15:3	Mózes és a Bárány éneke
15.	H.	Zsid 11:39-40	Együtt kapjuk majd meg
16.	K.	Péld 25:11	Aranyalma, ezüstantányér
17.	Sz.	1Kor 15:24	A bűn történelme után
18.	Cs.	Tit 3:1-5	Engedelmesen, nem szitkozódva
19.	P.	Jn 1:12-13	Isten gyermekei
20.	Sz.	Zsid 9:14	Krisztus drága vére által
		Naplemente: 20:18	Debrecen: 20:08
21.	V.	Jel 14:13	Megnyugvás
22.	H.	Lk 18:16-17	Jézus és a kisgyerekek
23.	K.	2Móz 3:14	A VAGYOK
24.	Sz.	Zsolt 118:6	Az Úrral nem félek
25.	Cs.	ApCsel 27:23-24	Üzenet Pálnak
26.*	P.	Zsid 13:9	A kegyelem erősítő hatása
27.	Sz.	2Móz 14:13-14	Figyeld az Úr szabadítását!
		Naplemente: 20:26	Debrecen: 20:16
28.	V.	ApCsel 2:33	Jézus elküldte a Szentlelket
29.	H.	Jn 14:28	Jézus és az Atya
30.	K.	Zsolt 51:12	Tiszta szív, erős lélek
31.	Sz.	Ézs 55:1	Ajándék, ingyen

„Dicsérjék őt az egek és a föld” (Zsolt 69:35)

1.	Cs.	Jn 1:35-36	Az Isten Báránya
2.	P.	ApCsel 2:38	Megtérés, keresztség
3.	Sz.	Kol 3:12-13	Jóság, szeretet, megbocsátás
		<i>Naplemente: 20:33</i>	<i>Debrecen: 20:23</i>
4.	V.	Zak 3:4-5	Tiszta ruhában
5.	H.	2Pt 3:9	Nem késik Isten ígérete
6.	K.	2Tim 4:7-8	Pál visszatekint és előre néz
7.	Sz.	Zsolt 72:17	Áldás
8.	Cs.	1Jn 5:13	Hit és örök élet
9.	P.	2Pt 1:10-11	Igyekeztek!
10.	Sz.	Jel 22:17	Isten hívó szava
		<i>Naplemente: 20:39</i>	<i>Debrecen: 20:28</i>
11.	V.	Zsolt 16:11	Öröm, gyönyörűség Istennél
12.	H.	Lk 21:28	Közel a szabadulás!
13.	K.	2Móz 15:6	Az Úr hatalma
14.	Sz.	Fil 3:12	Igyekszem
15.	Cs.	Fil 3:20-21	Az Úr Jézust várva
16.	P.	Fil 4:7	Isten békességének védelmében
17.	Sz.	Róm 6:17-18	Bűntől szabadon, igazságban
		<i>Naplemente: 20:43</i>	<i>Debrecen: 20:32</i>
18.	V.	Mal 4:6	Atyák és fiak szíve
19.	H.	Jn 14:29-31	Jézus előre szolt
20.	K.	Zsolt 85:11	Irgalom, hűség, igazság, béke
21.	Sz.	Gal 4:4-5	A megváltás ideje
22.	Cs.	Zsolt 102:26-28	Örökkévaló Isten
23.	P.	1Pt 2:24-25	Megtérés a Pásztorhoz
24.	Sz.	Fil 2:5-9	Krisztusi indulat
		<i>Naplemente: 20:45</i>	<i>Debrecen: 20:34</i>
25.	V.	Gal 3:1-5	A galáciabeliek balgasága
26.	H.	1Kor 1:26-27	Isten választottai
27.	K.	Fil 2:1-2	Egyforma szeretettel
28.	Sz.	Fil 3:10	Igazán megismerni Krisztust
29.	Cs.	Lk 12:37	A szorgalmasok jutalma
30.	P.	Lk 17:5-6	Mustármagnyi hit